

КЕЙТ ДЕНТЪН ГОРЕЩА СЛЕДА

Превод от английски: Росен Сироманов, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Както разбирам, някой заплашва Манинг Чандлър с убийство. Не бих го упрекнала. — Шери прегледа отново разтворения на масата доклад за последния клиент на частното бюро за охрана „Уолъс Секюрити“.

— Аз също — съгласи се Том Уолъс. — Дори възнамерявах да изтегля нашите агенти. Спря ме единствено страхът да не обидя баща му. В касата ни влизат доста пари от „Чандлър Ойл“. — Том пусна няколко монети в машината за безалкохолни напитки, натисна бутона за кока-кола и се обърна отново към Шери. — Сигурно пак сме загازили. Чандлър младши не крие, че ни смята за банда некадърници. Клиенти като него ме карат да проклинам деня, в който напуснах хюстънската полиция. — Той взе газираната напитка и седна на масата до Шери.

— Ти може и да съжаляваш за скитането по улиците, но не и аз — заяви Дъг Уолъс с влизането си в стаята за отдих. — Забрави ли какво беше? Тийнейджъри, замерящи автомобили с камъни; оплаквания от съседи, които косят твърде рано тревата в градината си, лаещи кучета. И най-вече куп досадни обаждания за щяло и не щяло. Не беше като по филмите, където елегантно облечени цивилни полицаи преследват лоши хора в скъпи спортни коли.

Том извади хамбургер и пържени картофи от големия книжен плик, който бе донесъл.

— Не съм забравил. Още помня онзи случай — малко след като завърших полицейската академия — когато цял следобед гоних пилета след някаква катастрофа на магистралата. Представяш ли си, четири години колеж, полицейска академия и накрая да гоня пилета.

Шери се закашля. Беше слушала тази история поне сто пъти; по-големият ѝ брат много обичаше да я разказва.

— Да се върнем на въпроса. Манинг Чандлър! — Тя подреди листовите от доклада и внимателно ги постави пред себе си.

— Спокойно, сестричке — посъветва я Дъг. — Всичко е наред. Утре заминавам при него. Ще пригладя настръхналата перушина на Чандлър и ще задвижа разследването. Каква е следващата точка? И кой може да ми даде монети за машината?

Шери въздъхна, а Том започна да търси дребни пари в джобовете си. Стаята за отдиш бе необичайно място за седмичните им срещи, но се използваше като неутрална територия. Двамата й братя и съдружници се дразнеха от идеално подредения й кабинет, а тя отказваше да влезе в техните стаи, тъй като — според най-благогосклонната й оценка — това бяха „кочини, в които не би живяла нито една, уважаваща себе си свиня“.

Бе невероятно, че тримата успяваха да работят заедно, при положение че стиловете им на работа бяха също толкова различни, колкото и кабинетите им. Том и Дъг не се престараваха, а Шери бе амбициозна и помежду им често възникваха конфликти. Но обикновено те завършваха с едно „По-спокойно! Хайде, усмихни се!“ отправено към Шери.

Може би тя наистина приемаше нещата твърде сериозно, но усилената работа и желанието да се докаже я бяха съпътствали почти през целия й живот и беше много трудно изведнъж да промени поведението си, станало нейна втора природа.

— След малко ще преминем и към следващите точки — каза тя. — Но още не съм приключила с Чандлър.

— Не ме ли чу, Шери — въздъхна Дъг. — Казах, че всичко е наред. Утре рано сутринта заминавам за този негов курорт в Ню Мексико. — Той си взе газирана вода от машината, върна се на масата, грабна едно картофче от порцията на брат си и бързо го налапа. — Има ли още хамбургери в плика, Том?

— Не си протягай ръцете, братко. — Том дръпна картофите, така че Дъг да не може да стигне до тях. — Това е обядът ми, а не зоб за тебе. — Изведнъж двамата започнаха да се карат, като че бяха малки деца, а не зрели мъже, прехвърлили трийсетте.

Шери бе твърдо решена да не се намесва. Чувстваше се по-скоро тяхна майка, отколкото по-малка сестра. В повечето случаи деловите им срещи протичаха по този начин. Сериозен разговор, прекъсван от време на време от някоя кавга между „момчетата“. Но въпреки привидния хаос, работата вървеше добре.

„Тримата мускетари.“ Така се бяха нарекли онази вечер в апартамента на Шери, когато решиха да напуснат хюстънската полиция и да създадат собствена фирма за охрана и разследване. Оттогава бяха изминали само три години, но бизнесът на „Уолъс Секюрити“ процъфтяваше. Бяха открили дори свои клонове в Оклахома и Албърки. Всичко вървеше по-добре, отколкото бяха предполагали. Всъщност... До момента, в който Манинг Чандлър Четвърти стана техен клиент.

Чандлър бе потърсил услугите им заради някакви анонимни бележки, които го предупреждаваха, че животът му е в опасност. Задачата им се бе сторила съвсем проста: да осигурят допълнителна охрана, като в същото време се опитат да открият автора на бележките. Но така беше само на пръв поглед: Работата се оказа много по-сложна.

Те скоро узнаха, че фирмата им бе заместила друга — голяма и реномирана национална компания, която в този случай се бе провалила. Така че, макар да бе потърсил услугите им, Чандлър вече си бе създал лошо мнение за този вид фирми.

Още от първия ден започнаха да се сипят оплаквания — и от техния нов клиент, и от агентите. Никой от работещите по случая не бе казал добра дума за човека, когото охраняваха.

Том и Дъг познаваха Чандлър отдавна; бяха се срещали с него, когато фирмата им едва бе започнала да се разраства. Докато Шери бе в Оклахома във връзка с откриването на новия им клон, те преговаряха с „Чандлър Ойл“, за да поемат охраната на голямата административна сграда на компанията в Хюстън. По онова време Манинг работеше при баща си и братята Уолъс се бяха запознали съвсем бегло с него. Явно си бяха свършили добре работата, след като се бе сетил за тях сега. Но този факт не успя да измести съмненията, заседнали в съзнанието на Манинг.

— Мисля, че аз трябва да поема случая — каза най-после Шери.

— Я стига — отсече Дъг. — Нали прочете доклада. Мисля, че нито ти, нито която и да е жена би могла да зарадва особено точно този клиент.

— Какво? — скочи от стола си Шери. — Убедена съм, че...

Когато бе по-млада, не се опитваше да обуздае своята избухливост, но с годините бе разбрала, че от такива изблици на гняв

няма никаква полза. Безсмислено бе да се поддава на заяжданията на брат си.

— Не забравяй — започна хладно тя, — че, първо, съм в отлична физическа форма. Второ, стрелям по-добре от всички служители във фирмата. И трето, и най-важно, преди да напусна полицията, съм работила повече от година в отдел „Убийства“. — Шери взе бележника си. — Освен това, Дъг, ти трябваше да заминеш за Галвестън във връзка с кражбите на пътническия кораб.

— И друг може да свърши тази работа — каза Том.

— Дъг е по-подходящ за Ню Мексико. В края на краищата, случаят не е обикновен. Според доклада, тази работа е извадила от строя няколко агенти. Клиентът се оплаква, че хората, които сме изпратили, са некадърни. А според агентите, да се работи за Манинг Чандлър било истинско изпитание. Наложил се да сменим толкова много хора, че щеше да е най-добре да сложим летяща врата на офиса там. Изводът е, че сме попаднали на много неблагоприятен клиент. Единствената причина, поради която още не ни е изритал, е шестмесечният ни договор. Нямаме желание да те забъркваме в подобни истории.

— Престани да ме покровителстваш — каза Шери.

— И сама мога да се грижа за себе си. Знаете го много добре. — Тя се облегна на масата и ги изгледа свирепо. — Мисля, че го разбрахте още когато оборих възраженията ви срещу влизането ми в полицейската академия. Оттогава съм попадала в много опасни ситуации. Между другото, този случай ми се струва доста побезобиден от онзи с развода, който току-що приключих.

— Не става въпрос само за това — каза Дъг. — Пренебрегваш факта, че Манинг Чандлър е известен като непоправим плейбой. Спомняш ли си всички онези статии по вестниците, докато живееше в Хюстън?

— Да, и сега си спомням някои подробности. — Шери се засмя. — Лудориите на сина на тексаския милиардер Манинг Чандлър Трети всъщност бяха съвсем безобидни. Много шумни празненства, много жени — в повечето случаи на врата му увисваше някоя изгряваща или вече утвърдена холивудска звезда — и много материали в светските хроники, свързани с нови любовни връзки или очакван брак. — Тя седна отново на стола и хвърли поглед към Дъг. — И след като си ги

спомних, съм напълно убедена, че точно аз трябва да поема случая. Би било ужасно глупаво да те изпратим на почивка в курорта в Санта Фе, докато в Галвестън се нуждаят от теб. Съвсем логично е аз да отида в Ню Мексико. Точка по въпроса.

— Добре. Щом толкова настояваш да се заемеш с този неблагодарник, няма да ти пречим. Само внимавай да не се забъркаш в някоя история с клиента. Ако жените, чиито сърца е разбил, се наредят в редица, тя сигурно ще е по-дълга от Китайската стена.

— Не се притеснявай, Дъглас — усмихна се Шери. — За мен ще е детска игра да се справя с такъв Казанова, след като съм прекарала целия си живот с хора като теб и Том. А сега, нека се върнем към онова, за което сме се събрали. — Тя прочете следващата точка от дневния ред и деловият разговор продължи.

Докато самолетът рулираше по пистата за излитане, Шери отново прегледа докладите по случая. Бе прекарала безсънна нощ, в обмисляне на работата, която ѝ предстоеше. Въпреки увереността в собствените си професионални качества, забележката на Дъг за „подвизите“ на техния клиент сред нежния пол, я беше накарала да се замисли. Шери нямаше богат опит в отношенията с мъжете. Вероятно бе поела по-голям риск отколкото предполагаше.

Събраните материали, свързани с личността на Манинг Чандлър Четвърти, засилиха още повече съмненията ѝ. И най-вече статията, в която се разказваше за Манинг Чандлър и Форт „Спокойствие“ — неговият прочут спортно-увеселителен и курортен център, недалеч от Санта Фе. Този изискан „санаториум“ бе многофункционален. Посетителите бяха най-различни — от сериозно занимаващи се с физически упражнения здравеняци до знаменитости, търсещи почивка и възстановяване.

Шери измъкна от папката рекламна снимка на своя клиент в спортния му център, заобиколен от уреди за бодибилдинг и стегнати, хубави жени в трика и клинове.

Въпреки че никога не се бе срещала с Манинг, Шери познаваше баща му, Манинг Трети, известен още като Трей. Беше го зървала един-два пъти в „Чандлър Ойл“. Старият Чандлър беше хубав мъж — висок, слаб, с аристократичен вид — но не можеше да стъпи на малкия

пръст на своя русокос, божествено красив син, облечен в памучна фланелка и къси панталони. Хубави крака, заключи наум Шери. Премина към следващата снимка, заемаща цяла заглавна страница — лазурносини очи с белезникави мигли и плътни, руси вежди. Орлов нос и високи скули. А устните... Е, единственото подходящо определение бе „чувствени“.

Шери и друг път бе виждала негови снимки, но никога не им беше обръщала особено внимание. Честно казано, трябваше да признае, че Манинг Чандлър Четвърти със сигурност бе от онзи тип мъже, по които жените се заглеждаха. И не само се заглеждаха. Беше мъж, който повечето жени не можеха да не забележат. Но Шери не приличаше на повечето жени. Още по време на пубертета тя бе решила да стане самостоятелна личност и никога да не бъде зависима от мъж. Майка ѝ бе достатъчно ярък пример за последиците от подобна зависимост и Шери бе твърдо решена да не повтори тази грешка.

Самолетът се приземи по разписание. Ансън Брус, директорът на техния клон в Албъкърки, я чакаше в залата за получаване на багажа. След кратко посещение в офиса с цел запознаване със служителите и оглеждане на обзавеждането, двамата се качиха в неговия форд и поеха към Санта Фе, който се намираще на около шейсет мили на север.

— Имаште ли време да разгледате по-внимателно материалите по случая?

— Повече от достатъчно — кимна Шери. — Доколкото разбрах, разследването не е напреднало. Разполагате само с няколко бележки до Манинг Чандлър, които го предупреждават да внимава и намекват, че може да го сполети някоя „случайна“ неприятност.

— Това е всичко. Разбира се, до този момент неприятности са имали само агентите на „Уолъс Секюрити“. — Ансън отвори прозореца на колата от своята страна и облегна лакът на ръба му. — Имате ли нещо против? Обичам чистия въздух.

— Не, нямам нищо против — каза Шери. — Прекрасен аромат. Чист и свеж. Няма нищо общо с въздуха в Хюстън.

— Може чистият въздух да се окаже единственото предимство. — Той извади от джоба си пакетче ментови бонбони за успокояване на коремни болки и преди да лапне две, предложи на Шери. — Честно казано, много се радвам, че шефовете се заеха с тази работа. По-скоро

бих изгълтал цяла кофа очистително, отколкото да се занимавам с този Чандлър.

— Е, сигурно не е чак толкова лош. — Всичко, което бе прочела за него, опровергаваше това твърдение, но нямаше смисъл да започва с критики по адрес на клиента пред служител на фирмата. Освен това вероятно историите за Чандлър бяха доста преувеличени.

— Така ли мислите?! Не е толкова лош?! Не си спомням да сме имали по-опърничав клиент. Човек би помислил, че сме проникнали със сила в дома му, а не, че ни е наел да го охраняваме. След като го помолихме да ограничи обществените си изяви, докато разнищим случая, той го прие като посегателство над личната му свобода и започна да прави точно обратното. Трима агенти! За това време извади от строя трима агенти. Първо Муньос с обрив от отровен бръшлян. После О'Доналд със счупен крак. И накрая Пит Гарсия с извадено рамо.

Пълен крах на теорията за преувеличенията, помисли си Шери.

— Чандлър скита из цялата околност и подлага хората ни на такъв режим, в сравнение, с който всеки военен лагер прилича на детска игра в парка — продължи Ансън. — И той взе своите жертви. А нашият клиент остана напълно разочарован от „Уолъс Секюрити“. Том каза, че има вероятност да изпуснем договора.

— Да, има такава вероятност.

В отговор Ансън само поклати глава, а примиреното му изражение разтревожи Шери много повече от целия поток от думи, който бе излял преди малко.

Колата се отклони от магистралата и влезе в пределите на Санта Фе. С огромните надписи над сградите, градът изглеждаше като на пощенска картичка.

— За първи път ли идвате тук? — попита Ансън.

— Да. Бих се радвала да поразгледам, ако разполагаме с време.

— Съжалявам, но ще закъснеем, ако не отидем право при Чандлър. — Колата се шмугна в криволичещите улички, нагоре по хълма към Форт „Спокойствие“.

— Изглежда, тук има доста добра охрана. — Шери се огледа, докато чакаха в колата пред поста за проверка на документите. Пазачът внимателно се вгледа в снимката на разрешителното на Шери, после влезе в будката и се обади по телефона. Едва след като получи

разрешение да ги пропусне, той отвори високата дървена врата и махна с ръка да влизат.

— Ние ли сме инсталирали оборудването? — попита Шери.

— Да — отвърна Ансън. — В момента имението е защитено по-добре от Пентагона. Освен това Чандлър има и свои телохранители. Непрекъснато ни повтаря, че нашите хора трябва да се съсредоточат върху разследването и да не се тревожат за всекидневната му охрана. Ще ми се той самият да се бе съсредоточил върху своя санаториум и да ни беше оставил да си вършим работата, вместо непрекъснато да ни обяснява какво да правим. — Ансън кимна към внушителна тухлена постройка. — Това е временният ви дом.

Къщата — част от огромен комплекс — бе кацнала на каменист хълм, опасан с всевъзможни спортни съоръжения и постройки — от обикновени бунгала до луксозни вили. Докато се приближаваха по извитата алея към къщата, от огромния портал, украсен с фина дърворезба излезе да ги посрещне служител на „Уолъс Секюрити“.

Ансън я запозна с Пит Гарсия. Дясната ръка на привлекателния мъж бе гипсирана, а под памучната риза се виждаше превръзката на рамото му.

— Приятно ми е, Шери — подаде той здравата си ръка. — Радвам се, че се включихте в тази операция.

В очите му обаче се четеше недоверие.

— Често казано, изненадан съм, че мястото ми се заема от жена — призна той. — Въпреки че тя е един от шефовете ми.

Шери бе убедена, че изражението на Пит говори по-красноречиво за чувствата му, отколкото думите. Тя вътрешно се усмихна — може би не приличаше на бодигард или частен детектив, но външният вид нямаше нищо общо с професионализма. От опит знаеше, че полът ѝ дори е предимство при тайни операции.

— Ще ви заведа да се запознаете с Чандлър — каза Пит. — Мисля, че в момента при него е агент Лайтфут.

Щом влязоха, към тях приближи загорял здравеняк с къси панталони и памучна фланелка без ръкави. Той им се представи като Хуан, личен секретар на Манинг Чандлър, и ги поведе към задната част на къщата, където се намираше просторният кабинет на Чандлър с изглед към плувен басейн с олимпийски размери.

Манинг Чандлър Четвърти бе приседнал на ъгъла на огромното си махагоново бюро и говореше по телефона. Беше обърнат с гръб и изглежда не забеляза новодошлите.

От думите му се разбираше, че разговаря с някой от братята й, вероятно Том. Също така ставаше ясно, че Том е отстъпчив, дори прекалено отстъпчив. Шери не можа да скрие раздразнението си. Дипломатията бе едно, а раболепието — нещо съвсем друго. Тя разбираше, че клиентите са твърде важни в техния бизнес, но не беше съвсем съгласна с правилото, че клиентът винаги е прав — особено в този случай.

След като се бе запознала с материалите за Чандлър, у нея бе останало чувство на неприязън към този човек. Като син на богаташ, той бе израснал, ползвайки се от всички предимства на това положение, и явно бе пропилял доста от тях, включително и възможността да стане шеф на „Чандлър Ойл“. Трябваше да бъде обективна, ако искаше да открие автора на заплахите, както и да проучи оплакванията му от „Уолъс Секюрити“. Но след като прочете докладите, стигна до извода, че ще си има работа с разглезен и арогантен човек, който вероятно изпитваше удоволствие да подлага на изпитание нови и нови агенти. Беше много жалко, че Том не се държеше по-твърдо с него. Явно точно на нея щеше да й се наложи: да обуздава този непокорен клиент.

— Не искам да ми изпращаш някой нафукан бабаит, обзет от желание да се доказва, Уолъс — предупреди Чандлър. — Не бива да се вдига шум около тези заплахи. — Той прокара пръсти през косата си. — Бизнесът ми ще отиде на кино, ако гостите ми престанат да се чувстват в безопасност тук. Да не говорим, че такава известност би предизвикала всеки нехранимайко в околността да опита подобни заплахи. Така че без бабаити, ясно ли е?

Чандлър продължи в същия дух, а Шери се чудеше какво ли става на другия край на линията. Дали брат й се беше стреснал от Чандлър, и ако беше така, защо? Не беше в негов стил. От време на време Том ставаше много сговорчив, но трудно се плашеше. Шери винаги бе мислила, че нищо не може да трогне по-големия й брат. Защо тогава не беше казал на Чандлър, че в случая „бабаит“ не е подходяща дума? Дали Том не си правеше безобидна шега? Може би.

На устните ѝ се появи лека усмивка. Голяма изненада очакваше Манинг Чандлър.

Ансън се закашля, за да привлече вниманието на Чандлър.

— Пак ще ти се обадя, Уолъс — каза Манинг, затвори телефона и намръщено се обърна към стоящите до вратата агенти. Шери го разгледа внимателно, докато очите му се местеха от Ансън към Пит Гарсия, после към Франк Лайтфут и накрая се спряха на нея.

Бе точно толкова красив, колкото изглеждаше и на снимките, с тази разлика, че косата му бе леко разрошена, а тъмносините му очи гледаха изпитателно. Той погледна отново Ансън и поклати глава.

— Пак ли си ти, Ансън. Остави ме на мира. Ако тези млади здравеняци не могат да се справят, как си представяш, че ще успее ветеран като теб? И то при положение, че антиацидът е основната ти храна.

— Зная, че ще ви разочаровам — намеси се Шери, — но аз ще заместя Пит. Шери Линдзи, господин Чандлър. — Тя подаде ръка.

Той се обърна към нея. Гъстите му вежди се извиха нагоре, а очите му се разшириха и изражението му ясно подсказваше, че я смята за побъркана. Погледът му се плъзна от свободно падащата по раменете ѝ махагонова коса и тъмнокафявите очи по стройното ѝ тяло. Изучаваше я тъй внимателно както учен би изследвал рядък екземпляр. В настъпилата тишина, тя имаше чувството, че чува мигане на клепачи.

Усети как лицето ѝ пламва в очакване на онова, което щеше да последва. Беше чувала всевъзможни банални изрази като: „Приличаш повече на холивудска звезда, отколкото на частно ченге, кукличке!“ или „Нима сладурана като теб ще може да се справи с нашето разследване?!“ или, което за Шери беше най-неприятното: „Мила, за мен е удоволствие, че ще охраняваш тялото ми“. Кой ли от тези варианти щеше да избере този... този кретен? Беше готова светкавично да отвърне на каквато и да е забележка, когато Манинг проговори:

— Добре дошли във Форт „Спокойствие“, госпожице Линдзи. — Гласът му бе хладно учтив. — Предполагам, тук сте, защото можете да се справите с работата, нали?

Покровителственият въпрос раздразни Шери повече от всякога. Беше квалифициран агент и собственичка на една трета от „Уолъс Секюрити“ — още един факт, който брат ѝ явно бе пропуснал да

спомене по време на телефонния разговор. Е, няма значение, тя не се нуждаеше от постоянната намеса на Том.

— Господин Чандлър — започна тя с чаровна усмивка, — уверявам ви, че ако не можех да се справя с тази задача, нямаше да бъда тук. Аз съм не само квалифициран агент, но и съсобственичка на „Уолъс Секюрити“. Така че ако, по някакво нещастно стечение на обстоятелствата, се проваля, ви обещавам, че нашата фирма ще извика някой здравеняк. Или, ако предпочитате, Националната служба за охрана.

Той се усмихна иронично, но не каза нищо. Явно отговорът ѝ му бе харесал. Единственото, което липсваше в този сценарий, бяха неизказаните думи: „Много си сладка, когато се ядосаш“. В този момент Шери изпита силното желание да изтрие от лицето му това самодоволно изражение с няколко подбрани израза от времето, когато патрулираше по улиците, но се въздържа — все пак той беше клиент.

Бъди професионалист, каза си тя и пое дълбоко въздух. Запази самообладание. Не бива да му се даваш още през първите пет минути. Тя го изгледа спокойно, като се опитваше да възстанови вътрешното си равновесие. И да не обръща внимание на дразнещия блясък в очите му.

— Тъй като вече се запознахме, Ансън и Пит могат да се върнат в Албъкърки. Но преди да си тръгнат, бих искала да разбера докъде са стигнали. Можем ли да се срещнем с вас по-късно — да речем след половин час — за да обсъдим случилото се и бъдещата ми работа за вас?

— Нямам нищо против — отвърна той не особено въодушевено. — Ще ви звънна веднага щом приключа телефонните си разговори. Очаквам да ми се обаждат от Западния бряг.

Агентите излязоха от кабинета на Чандлър и прекараха следващите петнайсет минути, наведени над бюрото в стаята, отредена за охраната.

— Тази сутрин Чандлър получи още едно заплашително писмо — каза Франк. — Същият стил на работа: кратка бележка, написана на машина, в която го предупреждават да внимава.

— Не е много като за начало — промърмори Ансън. — Нещо друго?

— Не. Невъзможно е да се доберем до каквато и да било информация. Чандлър се вбесява, когато му предложим да поговорим с

гостите.

— В такъв случай не е чудно, че предишната група се е провалила — каза Шери. — Той наистина ни връзва ръцете.

— Права си, но непрекъснато повтаря, че не иска да се вдига никакъв шум и отказва да се обади в полицията. Сякаш най-много се страхува от гласност по случая. Персоналът знае защо сме тук, но гостите нямат и най-малка представа. Затова Чандлър не иска и да чуе за цял екип. Искане само един-двама дискретни агенти. Често казва: „Слейте се с пейзажа“. Сигурно очаква да събираме информация чрез телепатия.

Франк изпрати Ансън и Пит до колата, после се върна в стаята на охраната, където Шери очакваше позвъняването на Чандлър. Въпреки сърдечността на Франк, тя усети, че не му беше особено приятно да работи с жена.

Следващите му думи потвърдиха съмненията ѝ:

— Не зная дали някой ви е предупредил, но това не е обикновен случай на охрана.

— Да, ние обикновено не се занимаваме с такива заплахи — отвърна Шери, умишлено проявявайки недосетливост.

— Това също е сериозен проблем, но аз имах предвид нещо друго. Ами... заради това може да загубя службата си, пък и едва ли е уместно да говоря подобни неща в такъв момент и на моята възраст, но мисля, че работата не е за жена.

Изказването му бе толкова старомодно, че Шери почти изпита съжаление към Франк. Той се опитваше да бъде тактичен. Безуспешно. И все пак трябваше да му се признае усилието.

— От три седмици съм тук, а остарях с десет години — оплака се той.

— Струва ми се, Форт „Спокойствие“ е съвсем погрешно название за това място — каза Шери, като се надяваше откровеният разговор да вдъхне на Франк доверие към нея. Взаимното уважение бе едно от най-важните неща в този бизнес. Той трябваше да бъде сигурен, че партньорът му е в състояние да се справи със своята част от задачата. — Знаеш ли откъде му е хрумнало на Чандлър това име?

— Доколкото разбрах, уестърните са любимите му филми и затова решил да нарече имението си Форт Еди-кой си. Освен това имал приятели в Хюстън, които работят по космическата програма — нали

знаеш за База „Спокойствие“ при кацането на Луната? И така съчетал тези две имена. Лично аз мисля, че Форт „Жестокост“ или Форт „Насилие“ са много по-подходящи наименования за това място. — Франк поклати глава. — Единствената ни почивка е, когато се появят приятелите му. Слава богу, те са доста, така че от време на време успяват да го ангажират. И все пак не мисля, че умишлено спъва работата ни. Просто не може да стои на едно място и е луд по гимнастиките си, което, разбира изцяло променя нещата. Мислех си, че съм се учил за ченге, а не за морски пехотинец. Може би някое от тези момчета ще може да издържи на темпото — алпинизъм, трийсеткилометрови походи, приключения в джунглите — но аз просто ненавиждам всичко това. А колкото до теб, можеш да ме наречеш женомразец, но наистина смятам, че работата не е подходяща за жена.

— Благодаря за предупреждението — отвърна спокойно Шери, потискайки желанието да реагира на последната забележка с поток от думи. Търпението ѝ определено се изчерпваше. Ако „Уолъс Секюрити“ имаше достатъчно агенти за този случай и ако нямаше опасност изпълнението на този договор да се провали, тя веднага би изпратила Франк другаде. Но точно в този момент имаше нужда от него, макар отношението му да я обиждаше.

Като много други мъже Франк допускаше грешката да съди по външния вид. Нямаше начин да знае, че Шери неуморно поддържаше физическата си форма с най-различни упражнения. Освен всичко останало, упоритите тренировки ѝ даваха и възможността да изразходва излишната енергия.

Любимото ѝ занимание бе бягането. В гимназията бе звезда в тези дисциплини и дори мечтаеше за Олимпийските игри, докато момчешката ѝ фигура не започна да се променя и да става по-подходяща за манекенка, отколкото за състезателка. И все пак тя запази увлечението си по спорта.

— Следващата изненада, която е замислил, е речно плаване — прекъсна мислите ѝ Франк. — Изглежда много забавно, но мога да ти обеща, че няма да бъде. Чандлър като че ли твърдо е решил да превръща всяко нещо в предизвикателство. Вече не съм съвсем сигурен дали знае как да се забавлява. Искам да кажа, просто да се отпусне и да се наслаждава на живота.

Шери не чу последните думи на Франк, защото изразът „речно плаване“ направо я вцепени. Голямата ѝ тайна бе, че макар да плуваше отлично и да имаше диплома за спасител, водата я ужасяваше, особено движещата се вода. Не знаеше точната причина за този страх, но предполагаше, че може да е свързан с детството ѝ, когато бе паднала от кея на Порт Аранзас. Не си спомняше този случай, но Том и Дъг ѝ го бяха разказвали. Независимо от причините, не можеше да преодолее страха си.

Интеркомът иззвъня.

— Благодаря за информацията, Франк. Мисля, че господин Чандлър вече е готов да разговаря с мен. — Шери очакваше, че Франк ще я последва. Знаеше, че в такъв случай щеше да се наложи да прояви твърдост, защото тук тя беше шефът и можеше сама да се срещне с клиента. Но Франк не помръдна. Въпреки своята загриженост, той явно уважаваше правилата на фирмата.

Когато Шери влезе, Манинг Чандлър крачеше напред-назад по мъхестия килим в кабинета си.

— Изпитвам известни съмнения.

— Имате възражения към пола ми ли?

— Напротив. С тяло като вашето, полът ви е единственият подходящ. — Погледът му беше преценяващ.

— Господин Чандлър...

Той я прекъсна, като вдигна ръце в знак на извинение.

— Наистина, госпожице Линдзи... Шери... човек трябва да бъде в отлична форма, за да може да ме следва навсякъде.

Може би не само в прекия смисъл, каза си Шери, после отново опита да се съсредоточи върху задачата.

— Нека първо видим как ще тръгнат нещата — предложи тя с възможно най-спокойния си тон и макар и с усилие, леко се усмихна. Нямахше намерение да се отказва само защото двама старомодно мислещи мъже бяха решили, че не е подходяща за тази работа.

Лукавата усмивка на Манинг много приличаше на нейната.

— Може би сте права. Трябва да изчакам и сам да се уверя. Просто за да опровергая мнението, че съм неразумен. — Шери понечи да отговори, но Манинг продължи, преди тя да успее да отвори уста. — Не си правете труда да го отричате. Чувал съм какво ли не — „вироглав“, „властен“, „човек, за когото не може да се работи“.

Смешното е, че за мен работят доста хора, които изобщо не се оплакват. Но според „Уолъс Секюрити“ аз съм просто невъзможен. Честно казано, мисля, че такова е обикновено извинението на некадърните. Въпреки това, имам желание да предоставя на вашата фирма още една последна възможност. Но изглежда договорът няма голямо значение за вас. Бях останал с впечатлението, че Дъг Уолъс ще се заеме лично със случая. А вместо това...

— Вместо това — прекъсна го тихо Шери, — с него се зае третият член на управителния съвет. Като лично заинтересована, мога да ви уверя, че договорът е много важен за нас.

— Надявам се. А какво можете, ще покаже времето. — Манинг замълча. Явно очакваше нейната реакция. Щеше да остане разочарован. Въпреки че отношението му я подразни, тя знаеше, че няма да постигне нищо, ако точно в този момент изрецитира всичките си професионални качества. Щом разбра, че реакция няма да има, Манинг продължи: — Но не забравяйте, че и търпението ми има граници.

Доколкото съм чувала, напълно ви липсва търпение, искаше да му отвърне Шери. Но дипломатичността отново взе връх.

— Мога да приема известна нетърпеливост — каза тя. — Единственото, което искам, е да ми дадете възможност спокойно да си върша работата.

ВТОРА ГЛАВА

Наближаваше полунощ. Шери седеше в кабинета, предоставен на „Уолъс Секюрити“ и четеше криминален роман, или поне се опитваше. Мислите ѝ непрестанно се връщаха към събитията от изминалия ден. Все още бе смутена от хладния прием. Трябваше да очаква такава реакция; често се беше случвало и щеше да се случва и занапред. Въпреки многобройните романи и телевизионни филми за жени-частни детективи и полицайки, много хора продължаваха да мислят тази професия за чисто мъжка.

Забележките на Франк Лайтфут я бяха засегнали много по-малко, отколкото безпричинните съмнения на Манинг в нейната компетентност. Шери не знаеше защо недоверието му я обиди. В края на краищата Манинг Чандлър не беше критикувал личните ѝ качества, а уменията ѝ като професионалист.

Най-доброто, което можеше да направи, бе да не забравя нито за миг защо е тук и да се постарее да отминава обидите с усмивка. Въпросът бе дали Манинг Чандлър Четвърти ще я остави да си върши работата, или ще се опита да направи задачата ѝ колкото може по-трудна. Ако наистина бе създал толкова неприятности на предишните агенти, както твърдяха Франк и Ансън, един Господ знае какви изненади я очакваха. И все пак Чандлър бе загатнал готовността си да ѝ даде възможност да работи. Трябва да разчита на това.

Шери насочи вниманието си към съдържанието на романа. След няколко безуспешни опита да се съсредоточи, тя остави книгата и реши да се обади на Том, за да го уведоми за хода на събитията.

Щом приключи разговора, се отправи отново към креслото, но кракът ѝ се заплете в кабела на телефона. Тя се спъна и телефонът с трясък падна на пода.

— Какво, по дяволите, беше това?

Шери стреснато вдигна очи. На прага стоеше Манинг Чандлър.

— Извинете за безпокойството — каза тя. — Съборих телефона.

Смутено вдигна апарата и го постави на бюрото, като се опитваше да не поглежда към своя клиент. Той беше облечен в тъмносин хавлиен халат, достатъчно разтворен, за да открие мускулестите му гърди и достатъчно къс, за да се видят добре оформените му прасци. Беше бос.

Той се намръщи, а после почти се усмихна.

— Може би това е добър знак. Ето един бодигард, който може да остане буден и след полунощ. — Манинг влезе в стаята и се настани на стола до нея. — Но аз непрекъснато повтарям на вашите хора, че нямам нужда от денонощна охрана. Бих предпочел усилията ви да се насочат към разкриването на човека, който стои зад цялата тази глупост.

— Наели сте професионалисти, господин Чандлър. Ние действваме така. А сега се успокойте и ни оставете да вършим онова, за което ни плащате.

— Точно това мислех да направя, но за съжаление покрай тези странни контузии и падащи телефони. — Той леко повдигна вежда. — ... половината от времето си в грижи за вашите хора, вместо те да се грижат за мен.

— Мога да ви уверя, че няма да ви се наложи да се грижите за мен, господин Чандлър.

— Сигурно няма да е чак толкова трудно. — Тонът му бе твърде задушевен. — Но притесненията за вас доста ще ме уморят.

Шери понечи да отговори, но точно в този момент осъзна, че си задава въпроса дали той има някакви дрехи под халата. Едва ли са много, каза си. И все пак Чандлър като че ли не осъзнаваше колко е привлекателен и какво въздействие има върху нея. Тя би се чувствала много по-добре, ако тази неочаквана среща бе станала по обед в неговия кабинет и той бе облечен в костюм.

— Пропускате здравословния си сън. — Тя взе книгата от бюрото с надеждата, че той ще схване намека и ще си отиде, преди мислите ѝ да поемат в още по-неподходяща посока.

— Безсъние — каза той. — Но това не е причина и вие да стоите будна.

— Не съм съгласна. „Уолъс Секюрити“ не поема никакви рискове. Така че с Франк Лайтфут ще дежурим на смени по дванайсет часа. — Шери се надяваше, че гласът ѝ е по-уверен отколкото самата

тя в присъствието на този вълнуващ мъж. — Ще открием източника на тези заплахи, господин Чандлър. А дотогава бихме предпочели да не се намесвате в работата ни. Ще се погрижа за вашата сигурност дори ако трябва да прекарвам нощите на стол пред вратата на спалнята ви.

— Едва ли ще е необходимо. — Усмивката му бе подигравателна. — Освен това нито един мъж не би заспал спокойно, ако знае, че пред вратата на спалнята му се разхожда красива жена.

— Имах намерение да ви предложа малко топло мляко против безсънието — каза мило тя, — но изглежда нямате нужда от затопляне. Освен това е напълно безсмислено да флиртувате с мен. Имунизирана съм.

Нещастна любов или нещастен брак?! — Той вдигна ръката ѝ, за да провери дали носи халка, но Шери рязко се дръпна.

— Не е ваша работа! Може би все пак ще ви дам млякото.

— Не. — Манинг направи гримаса на отвращение. — Възнамерявам съвсем кротко да се върна в стаята си. — Той тръгна към вратата, но на прага спря. — Между другото, не се тревожете за флирта. Няма човек с по-силна имунизация от мен. Опитът, който имам с жените, ми стига за цял живот. А сега ви предлагам да прекратите играта на стражари и апаши и да си легнете. — Той се завъртя на пети и излезе от стаята.

Шери го проследи с поглед. Е, беше си го заслужила. Бе забравила къде се намира и какво прави тук, а това бе непрофесионално. И Манинг безцеремонно ѝ бе показал колко далеч беше отишла. Том и Дъг можеха да бъдат спокойни. Малката им сестричка не бе застрашена от Манинг Чандлър. Богатият им клиент явно предпочиташе кинозвезди пред жени-полицаи.

Рано на следващата сутрин, облечена в памучна фланелка с къси ръкави и шорти, Шери се бе отправила навън за всекидневния си крос. Тъкмо бе стигнала до външната врата, когато на прага се появи Манинг.

Той я удостои със сдържан поздрав и кратък поглед, в който се четеше неодобрение. Може би прибавяше още черни точки към и без това лошото си мнение за нея.

Шери съжали, че не бе измила лицето си и не си бе сложила малко червило. Както винаги, преди сутрешна тренировка, тя само си бе измила зъбите и бе вдигнала косата си на конска опашка. Никога не

бе виждала смисъл да полага особени усилия за външния си вид, преди бягане — до днес.

Манинг, напротив, беше безупречно облечен, като че ли щеше да позира за рекламен плакат. Носеше елегантен спортен костюм, без нито една гънка за разлика от измачкания спортен екип на Шери, измъкнат от дъното на куфара ѝ. Последният щрих от идеалния му външен вид бяха обувките — съвсем нови — които много подходяха на тъмносиния му костюм.

Тя вече излизаше, когато Манинг извика:

— Почакайте! Ще дойда с вас.

Тя го погледна недоумяващо, изненадана от предложението. След снощната среща бе сигурна, че ще я отбягва.

— Да, разбира се. Щом искате.

Известно време двамата бягаха мълчаливо един до друг в спокойно темпо. Постепенно кросът започна да се превръща в изпитание на волята. Шери твърдо бе решила да покаже на своя придружител, че може да издържи и колкото всеки мъж.

Тя изрече наум благодарствена молитва за тежките тренировки в полицейската академия и за участията си в няколко maratona, включително и в Гълф Коуст само преди месец. Още си спомняше първия си маратон, в който бе завършила последна. След това унижение, започна да се състезава поне два или три пъти годишно и дори беше сред първите на maratona в Бостън. Може би никога нямаше да достигне до Олимпийските игри, но състезателният дух не я беше напуснал.

Те продължаваха да бягат, а Манинг изобщо не се бе задъхал и мисълта, че това неизказано предизвикателство е доста глупаво, заседна в съзнанието на Шери. Нейният клиент-плейбой бе явно в добра форма, макар че журналистите се опитваха да го представи като човек, отдаден на забавленията и нощния живот.

Шери започна да си задава въпроса дали не беше надценила собствената си издръжливост. Колко ли време имаше намерение да бяга Манинг? Беше загубила представа за разстоянието, което бяха изминали, но бе сигурна, че бяха минали поне три пъти покрай един изкривен бор.

Бягаха един до друг. Дишането на Чандлър вече бе почти толкова тежко, колкото и нейното. Тя без съмнение понасяше трудно двете

хиляди метра надморска височина.

— Искате ли да спрем?

— Веднага щом кажеш — отвърна той.

— След малко. — Тя изведнъж почувства прилив на сили, но това усещане беше съвсем кратко. И въпреки всичко, нямаше намерение да даде повод на Манинг Чандлър да я сметне за безволева, дори ако трябваше да умре от преумора, което изглежда щеше да се случи скоро.

— Утре няма да можеш да ходиш.

— Не се тревожете за мен. Ще се справя някак.

— Добре, да спрем.

— Какво?

Той спря, наведе се и заговори, като поемаше дълбоко въздух:

— Няма да продължа това мазохистично упражнение. Не искам да се чувствам виновен, ако ти се случи нещо. Край за днес.

— Не е необходимо да ми правите отстъпки — каза задъхано тя, като също се беше навела и се опитваше да поеме колкото може повече от разрежения въздух. Дали не бе паднала в собствения си капан с тази изтощителна тренировка? Беше го предизвикала само за да докаже част от професионалните си качества. — Омръзнаха ми обвиненията, че агентите ни са неспособни да ви следват навсякъде.

— Е, те не се отнасят до всички. Ансън например на твоето място сигурно вече щеше да е получил сърдечен удар. Не се притеснявай...

— Той замълча, за да си поеме дъх — ... спрях само от егоистични подбуди. Разбираш ли, не мога да си позволя да умреш във Форт „Спокойствие“. Ще се отрази зле на бизнеса. — Той я удостои с чаровна усмивка.

— Загрижеността ви е трогателна — каза тя, забила поглед в земята. Трябваше да се съсредоточи върху думите му и да забрави тази усмивка. Въпреки физическото изтощение, Шери осъзна, че състезанието и времето, прекарано насаме с Манинг всъщност са ѝ доставили удоволствие.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от изкуствено дишане уста в уста?

Шокът от тези думи бе толкова голям, че Шери вдигна глава. Намекът бе съвсем ясен. Блясъкът в очите му, както и фактът, че предложението ѝ се струваше доста привлекателно, задушиха гнева ѝ.

— По-скоро бих целунала... отровен паяк — заекна тя.

— Сигурен съм, че ще изпищиш от ужас само при вида на това косматото животно и няма да посмееш дори да го доближиш — засмя се Манинг. Дотътри се до близката пейка, взе оставената там хавлиена кърпа и я преметна през врата си. И докато се отдалечаваше към сградата с клатушкаща се походка, извика през рамо: — До скоро.

Щом Манинг се изгуби от погледа ѝ, Шери се просна на пейката. Краката ѝ още трепереха от високопланинския крос, а съзнанието ѝ бе все още замъглено от срещата с Чандлър. Бяха ѝ необходими още цели пет минути, за да събере сили да стане и да се отправи към кабинета си.

— Как беше бягането? — посрещна я Франк.

— Поносимо — стисна зъби Шери. Нямаше нужда да признава пред Франк, че предсказанието му почти се бе сбъднало. Освен това, в случая бяха намесени и други чувства, непознати и неочаквани, които не можеше да сподели с човек като Франк. Беше почувствала някаква близост с Манинг. Дори в моментите, когато я дразнеше, бе усетила, че не може да изпита неприязън към него. Поне беше разбрала, че той се отнася с уважение към нейните качества. Шери беше водила достатъчно много битки и можеше да оцени това.

През останалата част от сутринта не се случи нищо особено. Франк придружи Манинг до Санта Фе, а Шери закуси в гостната, след това легна да спи и се събуди чак следобед.

— Бих ли могла да получа чаша кафе? — Тя се усмихна на готвача и спря на вратата на кухнята.

Той вдигна очи от картофите, които белеше, но не си направи труда да отвърне на усмивката.

— Налейте си — каза и посочи голяма кафеварка на тезгяха. — Чашите са в шкафа, точно над вас. Вътре има също захар и сухо мляко.

— Благодаря. — Тя отиде до тезгяха. — Между другото, казвам се Шери Линдзи.

— Аз съм Джордж Уилямс, но всички ме наричат Готвача. Вие сте отскоро тук, нали?

— Готвача? — Шери веднага се сети за герой от популярен комикс със същото прозвище, но съдържа усмивката си. Мъжът пред

нея наистина напомняше едрия готвач от рисунките. Осъзна, че не е отговорила на въпроса, едва когато забеляза втренчения му поглед. — Аз... Аз съм от „Уолъс Секюрити“.

— Хайде де! — изсумтя мъжът. — Това е все едно да изпратиш кокошка да наглежда лисичата дупка. Откога жените станаха и бодигардове?

— Ами от известно време. — Този човек не беше ли чувал за еманципация?

— За първи път виждам жена-телохранител.

Шери сви рамене. Явно и Готвача споделяше възгледите на Франк и Чандлър. Но работата ѝ беше да води разследване, а не да изнася лекции на персонала. Тя си наля кафе и закрачи из кухнята, като внимателно разглеждаше.

— Шефът е в гимнастическия салон — промърмори Готвача.

— Благодаря за информацията, но в момента нямам работа с него.

— Искате ли да хапнете нещо? Изпуснали сте обяда, а вечерята е чак в седем.

Шери погледна часовника си. Беше два и половина.

— Може би един сандвич. Мога и сама да си го приготвя, ако ми кажете къде са продуктите.

— Ще ми бъде по-лесно да ви го направя аз. С риба или с шунка и сирене?

— С риба — каза Шери. Тя седна на един висок стол, продължи да пие кафето си и да наблюдава.

Въпреки че Манинг Чандлър бе проверил всички свои служители и категорично твърдеше, че нито един от тях не би могъл да бъде автор на заплахите, „Уолъс Секюрити“ бе направил своя проверка на персонала. И двамата ѝ братя бяха стигнали до извода, че заплахите не са от вътрешен човек. Но Шери не беше убедена. Може да са пропуснали нещо. По-добре е да се подозират всички — например Готвача. Можеше ли той да извърши подобно нещо?

От предварителното разследване Шери знаеше, че като малолетен той бе лежал в затвора за дребна кражба. За нещастие неговият съучастник бил въоръжен, което превърнало кражбата в углавно престъпление. След като излязъл на свобода, Готвача бил без образование и семейство. Няколко години работил в закусвални,

докато една прекрасна вечер Манинг Чандлър опитал приготвено от него ястие в някакво ресторантче и веднага го взел при себе си.

Чандлър му дал постоянна работа и получил в замяна напълно предан майстор-готвач. Шери задраска Готвача от списъка на заподозрените. Той бе задължен на Чандлър и подобна постъпка би означавала самоунищожение.

Тя изяде сандвича, наля си още кафе и с чашата в ръка се отправи към вратата, където едва не се сблъска с млада жена.

— Извинете — учтиво рече Шери. Новодошлата я изгледа злобно. Беше русокоса, със сини очи, средна на ръст и изключително елегантна, но погледът ѝ бе враждебен.

— Коя сте вие? — остро попита жената.

— Ами... Шери Линдзи. — Тя си спомни точно навреме, че Манинг искаше „Уолъс Секюрити“ да действа дискретно. Жената не носеше на ревера си надпис с името като всички от персонала, което означаваше, че е гостенка. — А вие?

— Манинг не ми е казал, че тук има нова жена.

Шери сви рамене.

— Госпожице... — започна тя в очакване да чуе името на новодошлата.

— Анджела Уестин. — После се обърна към готвача. — Ще приготвя десерт. Господин Чандлър има нужда от освежаване, а зная, че обожава лимонова сладоледова торта.

— Вече направихме кейк.

Анджела не обърна внимание на думите му, мина покрай Шери, издърпа едно чекмедже, извади бяла престилка и я завърза около тънката си талия.

Шери веднага забеляза реакцията на Готвача. Въпреки че не се и опита да възрази, мрачният му поглед бе достатъчно красноречив. Госпожица Уестин не бе добре дошла на негова територия.

Но Анджела или не осъзнаваше това, или изобщо не я интересуваше.

— Обичаш ли да готвиш... Шери, нали така се казваше?

— Да, името ми е Шери. Не, не обичам да готвя. Предизвиквам истински бедствия в кухнята, така че моля да ме извините, но ще ви оставя сами.

Докато се качваше по стълбите, Шери се питаше дали Анджела бе любовница на Манинг Чандлър, или само се опитваше да го спечели със старанието си да създаде задушевна семейна атмосфера. Но Шери много се съмняваше, че той се вълнува от семеен уют. Тя изпита огромно удоволствие при мисълта, че кулинарната демонстрация на Анджела няма да му направи никакво впечатление, но после я пропъди от съзнанието си и се ядоса на себе си. Какво значение имаше за нея дали Манинг Чандлър се интересува от суфлета или супи? Или от лимонова сладоледова торта?

Скептицизмът на Шери към усилията на Анджела бе засилен и от вроденото ѝ презрение към домакинските изкуства. Тя бе свидетел как ролята на всеотдайна домакиня не бе помогнала на майка ѝ в периодите, когато поредният съпруг си бе отишъл, а следващият още не се бе появил. На Шери ѝ се струваше почти опасно една жена да бъде прекалено отдадена на домакинската работа. Не, тя никога нямаше да се превърне в „малка женица“. Натискането на копчето на микровълновата фурна ѝ бе напълно достатъчно.

След като изпи кафето си, тя реши да се поразходи из имението. Агентите бяха настанени в стаите за гости в източното крило на административната сграда, която приличаше на ферма — с бели, варосани стени и високи тавани. Манинг бе оставил западното крило на двуетажната постройка за себе си и личните си гости. На приземния етаж имаше просторен хол с доста кресла и толкова голяма камина, че Шери можеше да стои изправена в нея. Там беше също кабинетът на Манинг, зала за приеми и голяма кухня от селски тип, изрисувана в ярките цветове на Югозапада — цветове, които напомниха на Шери залез в пустинята.

Тя прекоси широка ливада, за да стигне до спортния център, оборудван с най-съвършените съоръжения, които бе виждала. Той включваше зали за аеробика и вдигане на тежести, малък медицински център, закрыта писта за бягане, кортове за тенис и скуош, плувен басейн, басейн с подводен масаж и сауна.

От едната страна на сградата имаше дълга редица душеве с навеси и малък тухлен хотел, където бяха разположени апартаментите за постоянния персонал, платени апартаменти за гости, бутик за спортни стоки и огромната дневна, в която бе закусвала. Отвън имаше втори басейн, в който един от служителите провеждаше урок по водна

аеробика с група гости. В близост до басейна имаше още кортове за тенис и скуош, а малко по-далеч вляво тя видя конюшня. Красив петнист кон пасеше в ограденото място до обора. Шери си даде сметка, че при сутрешното бягане с нейния домакин бяха направили пълен кръг около комплекса, а след това бяха продължили по криволичещите пътеки нагоре в планината.

Вече с по-бистър ум и с мускули, които започваха да напомнят за себе си, Шери разбра, че маршрутът бе много по-подходящ за спокойна разходка, отколкото за бягане. Манинг Чандлър можеше да я предупреди, а не да я остави да изглежда като глупачка.

Не е честно, Шери. Не бива да обвиняваш клиента за собствената си глупост.

Тя се опита да насочи мислите си към великолепната гледка — планински склонове, изпъстрени с пинии и трепетлики на фона на синьото, като току-що боядисано великденско яйце, небе. Опитът се оказа доста несполучлив, защото само след минута мислите ѝ отново се върнаха към Манинг Чандлър. Прекрасно бе да имаш богати родители, които да ти помогнат финансово. Дори „Уолъс Секюрити“, въпреки непретенциозното си начало, нямаше да успее да си стъпи на краката без дългосрочния банков заем.

След като завърши обиколката си, Шери прекара останалата част от деня в изучаване на снимките и досиетата на персонала, за да може да разпознава хората на Чандлър и да знае по нещичко за всеки. Трябваше да се признае, че Манинг бе взел сериозни мерки за сигурността си. Задължението на служителите да носят карти с имената си бе само част от тях. Предварителните проучвания за всеки един, които бяха задължителни преди назначаването на нов човек, бяха наистина много подробни. Според Франк, клиентът им твърдял, че не можел да залага на карта спокойствието и дискретността на своите високопоставени гости.

В седем Манинг, помощникът му Хуан, Шери, Франк и още двама-трима гости, между които и Анджеа, вечеряха в гостната. Менюто се състоеше от добре изпечено свинско филе с картофи, варени моркови, грах и зелена салата. А за десерт сервираха лимоновата торта на Анджеа и кейка на Готвача.

Вечерята предостави възможност за Шери да се запознае и огледа всички. Няколко дискретни въпроса в такава обстановка

нямаше да направят впечатление на никого. Шери неволно се замисли за отношенията между Манинг и Анджеа. Те бяха очевидно приятелски и все пак Шери усети, че нямаше нищо по-сериозно — поне що се отнасяше до него. Не се държеше като влюбен и въпреки това бе мил и внимателен към дамата.

Всъщност тази вечер той бе мил и внимателен към всички присъстващи. Шери се смути. Преди да пристигне в Ню Мексико, тя бе сигурна, че Манинг ѝ е ясен — син на богаташ, разглезен, презадоволен, свикнал да се грижат за него. Ала това описание вече не му подходеше. Той се оказа личност с твърде разностранни интереси.

Шери бе принудена да признае, че той бе обичан от целия персонал, дори от язвителния Готвач.

Тя огледа хората около масата, като прехвърляше наум по-интересното, което бе научила за всеки от тях тази вечер. Нито един не бе останал в списъка на заподозрените. След личния контакт, с тези хора, Шери прие изцяло твърдението на агентите, работили преди нея по случая. По всичко личеше, че тук не се крие никаква заплаха. Не бе сигурна единствено за Анджеа. Но като че ли изпитваше по-скоро ревност, отколкото истинско подозрение. Просто не можеше хладнокръвно да прецени.

Вечерята премина приятно. Разговорите продължиха цял час, след като масата бе вдигната. Постепенно гостите започнаха да се разотиват. Шери се прибра в стаята си, за да продължи работата си; Франк, Готвача и някои от треньорите отидоха да играят покер; Анджеа се качи колата си и пое заедно с Хуан към Санта Фе, намръщена от отказа на Манинг да я придружи. Той не се присъедини и към картоиграчите, а за най-голяма изненада на Шери, се прибра в апартамента си.

Шери се настани удобно, с книга в ръка, но не можа да се съсредоточи. Мускулите продължаваха да я болят от сутрешната тренировка, а Манинг Чандлър не излизаше от мислите ѝ.

Ако можеше да съди от последните два дни, той със сигурност не водеше живота, описван в светските хроники. Напротив — лягаше си рано и ставаше рано и, изглежда, прекарваше времето в леглото сам. Манинг се държеше приятелски не само с персонала и с гостите, но и с нея и Франк. Съвсем не играеше ролята на всеможещо разглезено момче както бе очаквала Шери.

Тя се замисли за работата си. Чандлър си бе направил труда да наеме две различни агенции за охрана и въпреки това се държеше, сякаш нищо не го заплашваше. Човек би предположил, че ще бъде поне малко стреснат от заплахите. Безразсъдно смел ли беше или не ги възприемаше сериозно?

Изведнъж, сякаш го бе повикала мислено, Манинг се появи и седна на стола до нея.

— Самотна ли си?

— Не съвсем. — Тя му хвърли бегъл поглед и отново се втренчи в книгата. — Пак ли безсъние? — Въпреки че не беше късно, Манинг бе отново с хавлиения си халат.

— Не, просто ми хрумна да дойда да ти правя компания. — Той издърпа книгата от ръцете ѝ, прегъна ъгъла на страницата и я остави на масата. — Не играеш ли покер?

— Понякога. Но предпочитам да чета. Освен това още съм дежурна.

— И аз така си помислих. Но защо тук? Отказа ли се от поста пред спалнята ми?

— Не. Правя всичко възможно да се придържам към инструкциите ви. Опитвам се да не досаждам с прекалено старателна охрана.

— Сигурно ще свикна. Особено, ако ме охраняваш ти — усмихна се той.

Шери седеше с подвити крака и зелената ѝ рокля бе открила коленете ѝ. Смутена от погледа му, тя стъпи на пода.

— Работата ми не е шега. — Гласът ѝ бе изпълнен с възмущение.

— Извинявай — рече той някак неубедително, а очите му зашариха из стаята. — Така ли прекарваш нощите си? — И преди тя да успее да отговори, добави: — Не те ли отегчава тишината?

— Не, нямам нищо против тишината. Дори ми харесва.

— Но аз не ти харесвам, нали?

Тя впери поглед в него.

— Честно казано не съм се замисляла по този въпрос.

— Правилно — каза той иронично. — Ти просто работиш безстрастно за своите клиенти.

— Господин Чандлър, не съм тук, за да ви правя компания, нито да ви забавлявам, докато поредната ви любовница не е при вас. А дали

ми харесват, или не няма никакво значение. Тук съм, за да открия кой изпраща онези писма и ако е необходимо, да ви охранявам. — Шери мислено се потупа по рамото. Тя беше професионалист и Манинг Чандлър със сигурност щеше да го разбере.

— Това беше доста превзета реч — каза той. — Защо ми се струва, че няма да имаш нищо против, ако наистина ми се случи нещо?

— Не е така, повярвайте ми. Ще цитирам нещо, което чух наскоро: „Ще се отрази зле на бизнеса“.

Манинг отметна глава и избухна в искрен смях.

— Най-после един честен отговор. Едно на нула за теб, госпожице Линдзи. — Той стана от стола. — Искаш ли да ти донеса нещо отдолу? Гладен съм. Смятам да нападна хладилника.

— Няма да откажа малко кисело мляко с плодове. Ще дойда с вас. Искам да се поразтъпча.

Той сбърчи чело.

— Да се поразтъпчеш или да не ме изпускаш от очи?

— Вие сте наистина твърде мнителен.

— Казах ти, че не си длъжна да следиш всяка моя стъпка.

— И аз се съгласих с вас. Но дори да го правех, в това нямаше да има нищо лошо.

Той се намръщи още повече.

— Доколкото си спомням, ти каза, че няма да се престараваш. Ще светна всички лампи и няма да ходя по тъмното, където някой лош чичко може да ме грабне. Но ако много държиш, ела.

Тя тръгна след него надолу по стълбите.

— Защо възприемате така несериозно заплахите?

— Напротив, гледам на тях съвсем сериозно. Защо иначе бих ви наел?

— Наистина, защо? И аз си задавам този въпрос, особено от момента, в който разбрах, че нямате никакво желание да ни съдействате. Налага се да разпитаме гостите ви...

— Невъзможно — прекъсна я той. — Да речем, лично за мен опасността ще бъде по-малка отколкото за бизнеса ми, ако се разбере, че имам някакви проблеми със сигурността. — Той отвори фризера и извади две бурканчета кисело мляко с ягоди. — Много от хората, които идват тук, са известни личности. Ако дочуят, че има някакви основания за тревога, това може да се окаже съсипващо за центъра,

дори да завърши със затварянето на санаториума. Мисълта да се върна в корпорацията ме плаши много повече от някакъв си престъпник.

Двамата седнаха на масата и се заеха с киселото мляко. На Шери много ѝ се искаше да не усеща толкова силно присъствието му. Тръпки я ползваха и колкото и да се опитваше, бе невъзможно да не обръща внимание на Манинг Чандлър.

На следващата сутрин Шери все още усещаше болки в мускулите от планинското бягане. Всяка крачка бе истинско мъчение. Веднага щом дежурството ѝ свърши, тя облече банския си костюм, наметна хавлиения халат и, накуцвайки, се отправи към басейна за подводен масаж.

Само няколко минути след като се бе отпуснала във водата с книга в ръка, чу зад себе си гласа на Манинг.

— Време за лечебни процедури, а? — Той влезе бавно в басейна, плъзна се по водата и спря до нея. — Може ли да те откъсна за малко от четенето?

Шери затвори книгата и я хвърли на сухо, встрани от басейна.

— Какво има?

Той се облегна като нея на ръба на басейна и отпусна крака.

— Изглежда сега е най-подходящият момент да поговорим за квалификацията на вашия екип. Или може би е достатъчно да спомена новопристигналият агент — дама, непрекъснато готова за предизвикателства и безсмислени каскади... Между другото, как си? Болят ли те краката?

Въпросът завари Шери неподготвена, но бе съвсем уместен.

— Ще оживея. Дори ще призная, че трябваше да бъда по-разумна. А какво точно ви интересува за квалификацията на агентите от „Уолъс Секюрити“?

— Ти само затвърди мнението ми, че хората ви не са достатъчно издръжливи, за да се справят с всички изненади, които би могла да им поднесе тази професия. Почти на всички ви се случиха разни неприятности.

Шери се изпъна и го погледна в очите.

— Радвам се, че повдигнахте този въпрос. Можете ли да ми обясните защо нямаме подобни проблеми с нито един от останалите ни

клиенти? А може би вие също имате известен принос за инцидентите? В края на краищата, на вас не ви се налага да свиквате с планинския терен и височината.

— Нима аз съм виновен? Да вземем теб за пример. Можеш ли да ме обвиниш за пристъпа си на лудост?

— Вярно е, допуснах грешка като хукнах да ви гоня из планината, но можехте да ме спрете малко по-рано.

— О, не прехвърляй отговорността върху мен. Ако съм допуснал някаква грешка, то тя е, че съм наел „Уолъс Секюрити“. След проблемите с първата агенция, трябваше да бъда по-внимателен при избора. Фактът, че охранявате пътуващи рок музиканти или седите на бюрото на пазача в една от сградите на баща ми, не означава, че сте тренирани за моя начин на живот. Липсва ви всякаква подготовка. — Той завърши изказването си със свиване на рамене.

— Това е нелепо. Обучавала съм се много дълго. Завършила съм социология и след това полицейската академия, посещавала съм семинари. Да не говорим за годините практика. А що се отнася до другите, то Франк и Пит са работили във военната полиция, а Ансън е бил в хюстънската полиция.

— Преди да се пенсионира. — Шери само кимна и той продължи: — Изглежда не ме чу. Преди да се пенсионира. Той вече е за канцеларска работа. Не искам да го подценявам. Сигурен съм, че е бил добър полицай, но вече не е във форма. Колкото до военната полиция, то сигурно там са се занимавали с наблюдението на някой портал на военна база и са изнасяли пияните войници от кръчмата. Нито един от вас не е в състояние да понесе суровите условия във Форт „Спокойствие“.

— Разбира се — каза Шери. — Търсете вината у другите и се самоуспокоявайте. — Чувстваше се задължена да защити хората си, но трябваше да признае, че в думите му имаше известна доза истина.

— Не търся виновници. Просто искам всичко да бъде нормално. След като години наред живях така, както очаквах от мен, най-после съм независим. Или поне бях, преди да започна да получавам тези налудничави бележки, в които заплашват, че ще ме очистят. И наех „Уолъс Секюрити“, за да ми помогнете да се измъкна от неприятната ситуация, а на главата ми се изсипаха един куп нещастници, които не само че не се грижат за спокойствието ми, а и непрекъснато се

нараняват, докато гонят призраци или доказват качествата си. И в същото време никой няма и най-смътна представа за автора на заплахите. След това идваш ти и се държиш като Джейн Уейн.

Шери се изненада, че той знае този термин, познат повече на хората, работещи в полицията. Психолозите използваха термина „синдрома на Джон Уейн“, когато ставаше въпрос за полицаи, които никога не сваляха униформите си и непрекъснато мислеха, говореха и живееха с полицейската работа — денонощно, седем дни в седмицата.

„Джейн Уейн“ се използваше в същия смисъл за жени, но според Шери той не се отнасяше до нея. Тя имаше много други интереси, но за съжаление Манинг съдеше за нея съвсем едностранчиво. Изглежда, бе твърдо решен да обрисова екипа на „Уолъс Секюрити“ в лоша светлина, но тя бе също така решена да защити себе си и своите колеги.

— Замисляли ли сте се да промените за известно време начина си на живот, за да улесните работата ни?

Манинг с раздразнение разпери ръце.

— Защо ли се опитвам да ви обяснявам? — Той приближи към нея, така че лицето му бе само на сантиметри от нейното. — Виж какво, агент Линдзи, бяха ми необходими много години, за да заживея както искам. За да заживея много по-добре отколкото съм живял в детството си. Тук съм заобиколен от хора, които ме обичат. И няма да позволя на никого да унищожи всичко това. Няма да променя начина си на живот само за да улесня някакви некадърни следователи. От вас не искам нищо друго, освен да си вършите работата. Ако можете — допълни той, грабна хавлиената си кърпа и излезе от басейна.

Смаяна, Шери не помръдна. Никога не се бе чувствала толкова обидена. Може би мускулите ѝ се бяха пооправили от водата, но думите му я бяха наранили дълбоко. Щом излезе от басейна тя погледна краката си и въздъхна отчаяно.

— Толкова дълго си киснала, че приличаш на сушена слива — промърмори, облече халата и забърза към апартамента си.

ТРЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Шери влезе в кабинета на Манинг със стегната походка и строго изражение. След конфликта в басейна той като че ли бе започнал да я отбягва. Бе прекарал останалата част от вчерашния ден в града. Беше се върнал във форта само за да се преоблече и отново бе отишъл в Санта Фе с неколцина от гостите, между които и Анджела. Вероятно бе решил, че може напълно да пренебрегне Шери, но единственият начин да успее, бе като скъса всякакви връзки с „Уолъс Секюрити“.

Щом тя влезе, Манинг вдигна поглед.

— Краката по-добре ли са?

— Чувствам се чудесно — каза Шери. — Въпреки съмненията ви, съм в отлична физическа форма. Всички болки изчезнаха. Да не би грижата за здравето ми да е станала причина да не ме уведомите за планираната за днес експедиция?

— Опитвам се да помагам — смути се за миг Манинг. — По моя молба, Франк ще дойде да ме наглежда.

— Откога започнахте да се разпореждате и с нашата работа? Как ще реагирате, ако аз започна да давам нареждания на персонала ви?

— Права си — каза той. — В такъв случай, ако предпочиташ, ела ти. Все едно. Тръгвам след час.

Шери го изгледа втренчено. А сега какво? Разумът ѝ подсказваше да откаже и да остави задачата на Франк. Но разумът като че ли я напускаше, щом станеше въпрос за Манинг Чандлър.

— Къде отивате?

— Искам да потърся подходящо за алпинизъм място, близо до форта.

— Защо?

— Защото обикновено ми се налага да водя хората в Колорадо, а би било много по-удобно, ако наблизо има такова място. Е, ако ще идваш с мен, побързай. Ще се върнем чак утре.

— Кой ние?

— Само ти и аз.

— Но...

— Какво има, госпожице Линдзи? Страхуваш се да останеш насаме с мен в гората?

— Ни най-малко — отрече Шери, въпреки че наистина се бе стреснала от тази възможност. — Но е много глупаво да тръгваме само двамата, при положение че получавате такива ужасяващи заплахи.

— Не мога цял живот да се крия тук. А сега бъди така добра да побързаш. И кажи на Готвача да приготви малко храна. — И за да покаже, че разговорът е приключил, той отново насочи вниманието си към телефона.

След като хвърли малко дрехи в чантата си и каза на Франк, че ще го замести, Шери отиде в кухнята и изчака Готвача да опакова храната. И в този момент прокле деня, в който бе дошла в Ню Мексико. Изглежда напълно бе изгубила контрол над положението. Не искаше да тръгва на поход, а още по-малко да тръгва на поход с Манинг. Първо, експедицията бе безразсъдство и второ, нямаше никакво желание да остава насаме с Чандлър.

Един Бог знае как щеше да се държи с нея, когато останат съвсем сами. А също и как щеше да се държи самата тя. И въпреки че не искаше точно в този момент да започва авантюра с който ѝ да е мъж, а още по-малко с клиент на фирмата, Шери осъзна колко много я привлича Манинг Чандлър. Искаше той да я уважава, да се възхищава от работата ѝ и... какво още? Внезапно бе обзета от вълнение и объркване.

Предполагаше, че Манинг е измислил излета с единствената цел да злепостави агент на „Уолъс Секюрити“ и бе готова на всичко, за да не му позволи да разбере колко голям успех имаха усилията му в тази насока. Още не бяха тръгнали, а тя вече се чувстваше ужасно. А най-неприятното все още предстоеше. Шери не знаеше нищо за кърпирането, но бе наясно, че не желае да остане без електричество и вода. До този момент успешно бе отбягвала такива места, тъй като всички досегашни клиенти на „Уолъс Секюрити“ бяха също толкова привързани към удобствата, колкото и тя.

Когато Манинг я посрещна на задния портал с огромен черен жребец и още един по-дребен кон, тя веднага разбра, че е имал намерение да я изплаши... Може би се опитваше да ѝ даде урок, задето

се бе самопоканила. Е, нямаше да му достави това удоволствие. Тя спокойно му подаде един от навитите спални чували, завърза другия за своето седло и се метна на коня. Добре че Манинг не видя самодоволната усмивка на лицето ѝ. Поне веднъж бе успяла да го изненада.

Първите си уроци по езда бе взела още като дете, когато бе влюбена в конете. По-късно, в колежа, бе преминала опреснителен курс с надеждата някой ден да я приемат в редовете на конната полиция.

Яздиха повече от два часа и най-после спряха на малка полянка, близо до красив водопад. Шери съжали, че не носи фотоапарат, за да запечата красотата на девствената природа на Ню Мексико. Но бе имала толкова малко време за подготовка, че едва бе успяла да вземе четка за зъби и белъо.

Тъй като се бяха изкачили още по-високо в планината, беше доста хладно и се налагаше да запалят огън. Докато Манинг събираше изсъхнали клони, Шери се любуваше на прекрасната гледка.

— Не си прави труда да подреждаш лагера — каза саркастично Манинг.

Тя му хвърли смразяващ поглед и продължи да се наслаждава на природата. Какво толкова имаше да се прави? Грешка, какво толкова можеше да направи тя?

Внезапно кракът ѝ опря в нещо меко, което много приличаше на змия, и тя нададе пронизителен писък.

— О, боже! — Манинг се втурна към нея. — Какво става?

— Змия!

— Къде?

— Ето тук. — Шери посочи мястото, където преди малко бе стъпила. — Избяга. — Сърцето ѝ продължаваше да бие лудо.

— Горкото влечуго — каза Манинг. — Сигурно си го изплашила до смърт. Изненадан съм, че такава животинка е в състояние да те разстрои — добави той с усмивка, — като се има предвид, че обичаш да целуваш паяци.

Шери тихо изстена. Освен че бе непоносим, Чандлър помнеше всяка нейна дума.

— Много сте мил.

— Е, почти сигурно е, че е била безобидна, ако изобщо е било змия. Просто не ги дразни и те няма да те закачат. — Той се запъти към купчината сухи клони, но после спря и се обърна. — Какво ще кажеш да се поразходим, преди да запалят огъня?

— Вие сте шефът — каза тя и сви рамене с безразличие. Нямаше голямо желание да броди из горите, но все пак беше бодигард. Освен това като че ли да стоят на едно място бе също толкова опасно.

Когато се върнаха, слънцето вече залязваше. Шери бе преодоляла страха си от пълзящи гадини дотолкова, че спокойно седна върху навития спален чувал и се загледа в непрекъснато променящите се цветове на небето, докато слънцето изчезна зад хоризонта. С падането на нощта Манинг запали огъня, двамата седнаха край него и вечеряха сандвичи с пуйка и горещо кафе.

С изключение на зловещите звуци, които долитаха от време на време от гората и досадните насекоми, обстановката бе много успокояваща. И въпреки това помежду им витаеше някакво напрежение — повече на лична, отколкото на професионална основа.

Най-после Манинг проговори.

— Радвам се, че се самопокани. Мисля, че си по-добра компания за такава разходка от Лайтфут. Убеден съм, че изобщо не го бива в такава обстановка. — Той направи малка пауза и добави: — За разлика от теб.

— За миг си помислих, че ще кажете нещо хубаво за „Уолъс Секюрити“, но, както обикновено, успяхте да ни клъвнете.

— Просто се пошегувах, агент Линдзи. Всъщност се радвам, че имаме възможност да поговорим насаме, без да се притесняваме, че някой може да ни чуе. — Той откъсна клонче от близкия храст, повъртя го нервно из пръстите си и после го захвърли. На лицето му се изписа болка. — Много ми е неприятно да призная, но напоследък започнах да подозирам, че заплахите идват от вътрешен човек. По дяволите... — Той взе едно камъче и го запрати по посока на водопада. Изглежда, искаше ръцете му непрекъснато да са заети с нещо. — Може би развивам някаква мания, но дори започнах да си задавам въпроса дали телефонът и кабинетът ми не се подслушват.

— Искате да кажете, че някой от персонала изпраща бележките?

— Почти съм сигурен и тази мисъл ме влудява. Чувствам близък всеки един от тях. Все едно някой от семейството ми да се обърне

против мен. Не, примерът със семейството ми не е подходящ. Все едно добър приятел да ти стане враг.

Той за втори път намекваше за не особено добрата атмосфера в неговото семейство. Но тя все още не го чувстваше достатъчно близък, за да му зададе по-конкретен въпрос на тази тема.

— И какво ви кара да мислите така? Бяхте напълно убеден в обратното.

— Така е. Предполагам, бил съм толкова категоричен, защото ми се е искало да вярвам, че е така. Но стана ясно, че писмата идват отвътре. Преди два дни получих още едно. — Шери понечи да каже нещо, но Манинг я спря. — Да, знам, че е трябвало да ви го предам, но преди това исках да проверя нещо. Сигурен съм, че е напечатано на старата пишеща машина, която държим в спортната зала. Тя не изписва добре буквата „е“.

Шери си играеше с опаковката на сандвича, след това я смачка на топка и я пхна в плика, в който събираха отпадъците.

— Каква е лентата на тази пишеща машина? Ако е за еднократна употреба, бихме могли да я изпратим за експертиза. Не я носите, нали?

— Вие май съвсем се увлякохте? — каза Манинг с усмивка.

— Това ми е работата. А вие сте загубили ценно време. Трябва да разберете колко важно е да ни уведомявате незабавно за всяка улика.

— Почакай. Аз съм също толкова заинтересован да хванем предателя.

Тонът и енергията, с които Манинг произнесе тези думи, както и думата „предател“ разкриха в него чувства, които Шери не знаеше как да приеме. Тя реши, че ще е най-добре да съсредоточи вниманието си върху ролята на „Уолъс Секюрити“.

— Том и Дъг знаят ли?

— Не, казвам го първо на теб.

Шери се досети, че лошото му настроение вчера сутрин в басейна сигурно се е дължало на откритието за машината.

— Поне имаме откъде да започнем. Щом се върнем, ще говоря с Франк и ще ускорим разследването.

Двамата с Манинг обсъждаха бъдещите действия около половин час, после тя се изправи и се протегна.

— Мисля да си лягам.

— Добра идея. — Манинг също стана. — Чака ни тежък ден. — Той пхна ръце в джобовете на джинсите си и се загледа в тъмнината. — Днес следобед не видях подходящо място за алпинизъм, но ще продължим да търсим. Опитвала ли си този спорт?

Шери поклати глава. Манинг като че ли се опитваше да отложи момента, в който щяха да си пожелаят лека нощ. Изглежда му беше приятно с нея и не искаше вечерта да свърши.

Настъпи дълга неловка тишина, докато се гледаха в очите. После напрежението, което бе усетила преди, се превърна в нещо друго. Вълнуващо очакване... Те се приближаваха един към друг, докато накрая Манинг я привлече към себе си. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и пръстите му докоснаха кобура, окачен на рамото, под сакото ѝ.

— Това е пистолет! — извика той и се отдръпна, сякаш бе докоснал горещ котлон.

Шери бе смаяна от реакцията му и не можа да отговори веднага.

— Разбира се, че е пистолет — рече най-после.

— Ще трябва да го свалиш. Не обичам пистолети.

— Жалко, защото работата ми изисква да го нося. Не съм си го закачила вместо бижу.

— Изобщо няма да го носиш! Няма да позволя престрелка пред очите на гостите ми!

— Случайно да виждате гости наоколо? Освен това човекът, който ви изпраща бележките, може да се окаже опасен.

— Съмнявам се. Ако е някой от персонала, сигурно е, че не съм в опасност. Обзалагам се, че авторът на заплахите е подведен.

— Може би залагате живота си: Преди няколко дни бяхте сигурен, че виновникът не е от персонала ви. Не искам да поемам никакви рискове.

— Точно тук сме на различно мнение, защото аз искам да рискувам. И след като аз съм ви наел, а не вие мен, най-добре ще е да се съобразявате с желанията ми. Свали пистолета — заповяда отново той. Но след като Шери го изгледа твърдо, отстъпи: — Поне докато си във форта.

По-късно същата нощ Шери лежеше в спалния си чувал, само на около метър от Манинг, като се опитваше да подреди всичко в

съзнанието си и да си обясни защо този случай бе по-различен от всички останали. Една от причините бе, че тя много харесваше Манинг. Когато видя болката, изписана на лицето му, се трогна. Обзе я гняв към служителя, който искаше да го убие. Кой можеше да е? Хуан? В никакъв случай! Хуан изглежда бе най-довереният му човек. А Готвача бе вече въвн от списъка. Наистина момчето имаше досие, но привързаността му към Чандлър бе очевидна.

Трябва да е някой друг. За съжаление списъкът на възможните извършители бе много дълъг — фортът бе огромен и в него работеха десетки хора. В тази сложна главоблъсканица Шери все по-трудно успяваше да отдели клиента от мъжа.

Колкото и да се опитваше да потисне това чувство, влечението към Манинг непрекъснато изплуваше на повърхността. Моментната близост само бе разпалила огъня, който лумваше в нея, щом го видеше. За първи път в живота си Шери изпитваше такава възбуда от присъствието на мъж. Какво толкова притежаваше Манинг? Защо непрекъснато ѝ се случваше да се хваща, че мисли за своя клиент по неподобаващ начин?

Докато се взираше в небето, осеяно със звезди като с коледни свещички, тя се опитваше да си обясни тези непознати за нея чувства и осъзна колко скучен бе станал напоследък начинът ѝ на живот. Опита да си спомни кога за последен път бе излизала с мъж. Преди не по-малко от четири месеца. Но с това работно време и непрекъснатите тренировки, беше трудно да води по-разнообразен живот.

И Шери реши, че е съвсем естествено след четири месеца без нито едно романтично преживяване, да се увлече по Манинг Чандлър. Може би точно в този момент не ѝ бе необходим мъж, но това не означаваше, че ще прекара целия си живот сама — без съпруг и деца. Просто не искаше да повтаря грешките на майка си. Искаше да има един-единствен съпруг — да речем за около петдесет години — а не няколко с „кратки договори“. Тя отпъди мисълта за майка си. Ставаше късно, утрешният ден се очертаваше като доста тежък.

Шери се събуди преди разсъмване. Манинг вече бе станал. Седеше на голям камък, пиеше кафе и гледаше изгрева. Тя приседна в спалния си чувал, да се наслади на гледката. Възможността да се

любуваш на природата така тихо и спокойно беше едно от онези малки удоволствия на къмпирването, за които тя никога не се бе замисляла.

След като закусиха, Шери и Манинг събраха нещата си и продължиха търсенето на подходящо място за алпинизъм. Яздеха един до друг, а по тесните пътеки конят на Шери изоставаше зад неговия, докато Чандлър оглеждаше околността.

Манинг като че ли живееше в свой собствен свят и Шери можеше само да гадае какви мисли се въртяха в главата му. Той бе човек, влюбен до болка в дивата природа и спокойствието. Шери завиждаше на умението му да забрави грижите си и да се радва на всичко, което го заобикаляше. Тя много се съмняваше, че би могла да бъде тъй спокойна, ако беше на негово място.

Отново започна да прехвърля мислено цялата информация за персонала. Но моментът наистина не беше подходящ. Имаше нужда да прегледа папката с материалите, събрани по случая, за да може да провери и най-незначителните подробности, които можеха да ѝ дадат вярната посока. Сега бе по-добре да се наслаждава на разходката и да мисли за красотата на природата.

Шери се бе справила сравнително добре с къмпирването. С изключение на малко по-острата ѝ реакция на змията. За градско момиче като нея, това бе истински подвиг. Бе очаквала, че излетът ще я подложи на ужасни мъки и удоволствието, което изпитваше, бе истинска изненада. Осъзнаваше, че една от причините бе присъствието на Манинг. Не можеше да забрави онзи миг, когато бяха така близо до целувката... Шери рязко тръсна глава. Не бива да мисли за това.

Яздиха цяла сутрин и огледаха няколко стръмни скали, но Манинг не хареса нито една. Въпреки това, когато се отправиха обратно към форта, той не изглеждаше разочарован.

— Пак ще търся. Не е толкова спешно. Все пак имам онова местенце в Колорадо. — Той се усмихна.

В далечината Шери вече виждаше комплекса. През изтеклото денонощие бе научила много за Манинг Чандлър, за разследването и... за самата себе си.

— Благодаря за компанията. — Манинг скочи от коня, подаде юздите на един от конярите и помогна на Шери да слезе от седлото. — Веднага ще ти донеса онова писмо.

— Добре — каза Шери. Походът като че ли бе създал отношения на взаимно уважение помежду им и Манинг се отнасяше с по-голямо доверие и към „Уолъс Секюрити“.

Точно когато Шери ликуваше вътрешно от тази победа, дойде поредната неприятност. На следващата сутрин Манинг излезе заедно с група гости на петнайсеткилометров крос.

Този път жертвата бе Франк Лайтфут, който по своя инициатива бе решил предварително да провери маршрута и когато трябваше да тръгне с групата, бе вече изтощен до смърт. Замаян от умора, той стъпи накриво, изкълчи глезена си и се наложи, накуцвайки, да се върне във форта. Кракът му се бе подул, когато Манинг му помогна да седне на един от столовете в кухнята и го събу, а Шери пълнеше торбичка с лед и горчиво съжаляваше, че не бе отишла вместо Франк.

— Не мога да повярвам, че фирма като вашата може да изпрати такива смотаняци — промърмори Манинг на Шери, като минаваше покрай хладилника, за да вземе още един стол. — Не разбирам, защо се излагате така.

— Просто нещастен случай — каза в своя защита Шери. — И мисля, че изобщо не съм се изложила, като се изключи първият ми крос.

— Когато бях принуден да възпра глупостта ти. Трябва да призная, че бях много изненадан, когато онзи ден се задържа на коня. — Манинг я погледна безизразно, върна се при Франк и внимателно вдигна крака му на втория стол. — Съжалявам, приятел, но ми се струва, че известно време няма да можеш да стъпваш на този крак. Ще се обадя в клиниката да ти изпратят чифт патерици. А дотогава не ти остава нищо друго, освен да седиш спокойно тук.

— Страхотно — каза горчиво Франк. — Представям си как ще реагира Ансън, когато научи, че пак трябва да се подменя човек.

— Край на подмените — отвърна рязко Манинг. — Стига толкова.

— Как така?! — възкликна Шери и приближи с торбичката лед. — Според договора...

— Вече съжалявам, че подписах този проклет договор. — Той ги изгледа намръщено. — Всичко изглеждаше толкова просто и ясно: да се открие откаченият ми „приятел“. А сега сигурно той си умира от смях. Май ще трябва да прекръстя това място на Форт „Нещастие“.

Шери замълча, осъзнала, че той има право. „Уолъс Секюрити“ се проваляше с гръм и трясък. Но защо? За първи път се сблъскваха с подобен проблем. Не само Манинг съжаляваше, че е подписал договора. Искаше ѝ се да подвие опашка и да се върне в Хюстън. Но сега бе необходимо да хвърли всички сили в решаването на случая.

— Няма да има повече подобни неприятности — увери го тя самоуверено. — И със сигурност ще открием автора на заплахите.

— Струва ми се, че вече съм чувал тази песен.

— Още една възможност? — Гласът на Шери бе умотелен. Не можеше да се върне в Тексас и да признае пред братята си, че се е провалила.

— Добре — отстъпи Манинг, — но без повече подмени на хора. Лайтфут може да остане да ближе раните си, докато ти вървиш по петите ми. Това е. Ясно ли се изразих?

— Абсолютно — каза тя с облекчение.

Шери правеше вътрешен оглед, когато забеляза някакъв непознат да се отправя към кабинета на Манинг. Беше висок, с разрошена коса и неколкодневна брада. Носеше стари, изцапани джинси и кални ботуши. Целият му вид излъчваше заплахата.

Как ли се беше промъкнал покрай охраната? Тя приближи внимателно към него и се изпречи на пътя му.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Той я изгледа изпитателно.

— Точно в този момент, не, скъпа. Къде е Чандлър?

— Мога ли да знам по какъв въпрос искате да разговаряте с него?

— Ръката на Шери незабелязано се спусна към пистолета, който, за щастие, продължаваше да носи, въпреки заповедта на Манинг.

— Не е ваша работа, малка госпожице. — Той я хвана за раменете и се опита да я отмести.

Само след миг Шери бе извила ръката му и го притискаше с лице към стената.

— Мерки за безопасност. Покажете документ за самоличност. Веднага!

— Шегуваш се, нали? Чандлър — извика той, — вътре ли си? Кажи на копия си да ме пусне!

Манинг изхвъркна от кабинета си и щом видя сцената, сините му очи като че ли щяха да изхвъркнат от орбитите.

— По дяволите, какво правиш? — извика той.

— Ами аз... — Тя отпусна ръката на мъжа.

— Пусни го! — заповяда Манинг и я издърпа встрани.

Непознатият изпъна ръка и внимателно раздвижи рамото си. После погледна нагло Шери.

— Май нямам счупени кости, тигрице, но съм свикнал жените да се отнасят с мен малко по-нежно. — Той ѝ се усмихна злобно и се обърна към Манинг. — Няма ли да ни запознаеш, Чандлър?

— Това е Рейс Евънс — обърна се Манинг към Шери.

Тя едва не изстена, когато чу името. Евънс бе един от най-популярните актьори в съзливите телевизионни сериали.

— Рейс обикновено не ходи в този вид — обясни Манинг. — Брадата и дългата коса са заради новия му филм. Рейс, запознай се с Шери Линдзи.

Тя си спомни, че бе чела в светските хроники за новата роля на телевизионния идол в киното. Явно се снимаше в някакъв уестърн.

— Приятно ми е. — Той внимателно разтри рамото си. — Наистина ли е от охраната, Манинг? Никак не прилича на ченге.

— Е, струва ми се, сам се убеди, че действа точно като ченге — отвърна Манинг. — Защо не отидеш до спортния център да се отпуснеш малко в басейна, Рейс? Ще дойда след малко. Преди това искам да поговоря с госпожица Линдзи.

Шери бе сломена. Бе допуснала сериозна грешка, но мъжът можеше да се окаже и наемен убиец, а работата ѝ бе да пази Манинг. И все пак, дължеше му извинение.

— Съжалявам — каза тя, след като Рейс ги остави насаме.

— Извинението не е достатъчно. — Лицето на Манинг бе мрачно. — Рейс Евънс и приятелите му са най-редовните ми клиенти. Още една такава грешка и няма да има нужда да се тревожа за бизнеса си, защото такъв просто няма да съществува.

— Казах, че съжалявам — процеди през зъби Шери.

Той поклати глава.

— А аз Казах, че извинението не означава нищо. Казах и на теб, и на твоите Кийстоунски полицаи, че не съм доволен от работата ви и с този провал чашата преля. Щом започвате да нападате клиентите ми, вече няма никаква полза от вас. Затова мисля, че ще е най-добре да си събирате багажа. Независимо от договора, искам да напуснете още

днес. — Той я гледаше гневно. — След тази идиотска каскада с Рейс, сигурно ще стана за смях сред колегите си. Реших, че не ми е необходим следовател. Особено такъв, който подозира всички, които носят панталони. — След тези думи, Манинг се отдалечи с бързи крачки.

Шери остана безмълвна, разстроена от гневните му забележки. Реакцията на Манинг Чандлър бе наистина прекалено остра. В следващия момент тя с болка осъзна, че атаката бе насочена лично към нея. Най-много от всичко ѝ се искаше да си събере багажа и да си замине — точно както той бе казал. Като всеки професионалист и на нея ѝ се беше налагало да се занимава с оплаквания на клиенти, но от критиките на Чандлър и още повече от неговото разочарование я заболя повече. Защо?

Престани да мислиш за това, каза си тя. Не позволявай на чувствата да се намесват в работата ти. Остави клиента да се поуспокои.

А още по-важно бе да измисли как да го накара да отмени заповедите си. Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Той бе толкова вбесен, че бе в състояние да я удуши и за да бъде убеден, че е действал необмислено, се изискваше наистина голямо дипломатическо умение.

След няколко часа интеркомът иззвъня и Манинг я извика в кабинета си. Шери извади пудриерата си, но в следващия миг се сепна. Какво правя, по дяволите? Тя върна кутийката в чантата си, стана от стола и с изправен гръб и предизвикателно вдигната глава се отправи към кабинета на Чандлър, готова да понесе още обиди. Щеше да му даде възможност да излее гнева си, но нямаше намерение да се унижава. Ако той поискаше, до вечерта всички служители на „Уолъс Секюрити“ щяха да си заминат.

Когато застана на прага, Манинг вдигна очи от доклада, над който работеше.

— Влез.

Шери приближи до бюрото му и той с жест я покани да седне.

— Размислих над онова, което се случи тази сутрин и промених мнението си. — Той замълча, като почукваше с писалката си по бюрото. — Бях твърде груб. Рейс възприе случая откъм смешната му страна. А след като му обясних положението, той каза, че ти просто си

вършила работата си. — Манинг я погледна загрижено. — Признавам, че ставам малко неспокоен, когато бизнесът ми е изложен на риск. Всъщност ти се справи доста добре. Освен това общо взето се разбираме. Рейс обеща да запази в тайна причината за присъствието ти тук. Така че нека забравим този неприятен епизод. Съгласна ли си?

Шери бе шокирана. Беше очаквала нови обвинения и бе обмисляла как да им се противопостави, а той почти я молеше за помирение.

— Съгласна съм — отвърна тя, опитвайки да сдържи усмивката на облекчение, която се разля на лицето ѝ.

Погледите им се срещнаха и след няколко дълги секунди в неловко мълчание, тя каза:

— Ами, ако това е всичко, аз отивам да работя.

— Да, това е всичко.

Същата вечер, след като Манинг и неколцина от гостите тръгнаха към Санта Фе, Шери седеше на един висок стол в кухнята, пиеше кафе и слушаше Готвача, който лъскаше плотовете и се оплакваше.

— Писнало ми е от жените, които непрекъснато се увъртат около шефа, всяка с надеждата да стане госпожа Манинг Чандлър. А става нетърпимо, когато започнат да си пъхат носа в моята работа. Госпожица Уестин е направила шоколадови сладки „за Манинг“ — продължи той, като имитираше пискливия глас на Анджела. — Защо не си седи на снимачната площадка, ами при всяка почивка тича тук. Хората от екипа гледат на центъра като на хотел, а Анджела изглежда го смята за своя лична собственост.

От списъка на гостите Шери знаеше, че Анджела е актриса.

— Във филма с Рейс Евънс ли се снима?

— Да. Но всъщност се интересува повече от шефа, отколкото от актьорската си работа. Изглежда е толкова актриса, колкото и готвачка. Когато дойде тук, не можеше да свари вода, а после изведнъж се превърна във Великата Готвачка. Сигурно е изкарала някой съкратен готварски курс, след като е видяла какъв домошар е шефът.

„Домошар?“ Ако бе чула това определение веднага след пристигането си тук, Шери със сигурност нямаше да може да го

проумее. Но сега, като се позамисли, ѝ се стори съвсем подходящо. Форт „Спокойствие“ бе домът на Манинг, а персоналът — неговото семейство. По-голямата част от пътуванията му бяха свързани с бизнеса, а през останалото време изглежда най-голямо удоволствие му доставяше да си почива във форта. Тя започваше да се чуди каква жена би се вместила в тази картина. И защо толкова много я потискаше мисълта, че тази жена определено нямаше да е отдадена на кариерата си и щеше да приготвя пуканките в микровълнова фурна, без да ги изгори? Точно се канеше да разпита Готвача за „домошарската“ страна от характера на Манинг, когато чу, че „шефът“ и гостите му се връщат. Наближаваше десет.

— Виж ти, кой бил тук! — нахълта в кухнята Рейс Евънс. — Моят любим таен агент. — Той придърпа още един висок стол до тезгяха, седна до нея и с фамилиарен жест сложи ръката си на облегалката ѝ. После понечи да отметне непокорния кичур, паднал на челото ѝ. — Много си хубава. Имам слабост към червенокосите.

Шери не обърна внимание на думите му, стана и отиде да измие чашата си. Рейс я последва, облегна се на тезгяха и пак започна да си играе с косата ѝ.

— Трябваше да дойдеш с нас в града.

Преди да успее да каже на Рейс, че не е била поканена, в кухнята влезе Манинг.

— Най-добре си лягай, Рейс. Утре те чака тежък ден. — В гласа му имаше нотка на предизвикателство.

Рейс безгрижно се протегна.

— Не знаех, че тук има вечерен час, но наистина утре трябва да ставам рано. — Той се обърна към Шери. — Е, лека нощ, прекрасна Шери. — Той я целуна по бузата, остана така за миг, а след това устните му се спуснаха към шията ѝ.

— Рейс. — Тонът на Манинг не търпеше възражения. — Долу ръцете.

— Извинявай, приятелю — през смях каза Рейс. — Не знаех, че навлизам в чужда територия. — Той се запъти към вратата и точно преди да излезе, намигна на Шери.

Готвача бе привършил с чистенето. Той пожела лека нощ и излезе веднага след Рейс. Шери и Манинг останаха сами.

— Намесата ви не беше необходима.

— Не познаваш Рейс Евънс. А може би ти е било приятно. Той е голяма звезда.

— Не става въпрос за това. Струва ми се, той остана с впечатлението, че... — Шери се изчерви.

— Какво?

— Нямам нужда от закрилата ви, господин Чандлър.

Манинг пхна ръце в джобовете на джинсите си, облегна се назад и се засмя.

— О, нима съм те закрилял? Ами, както казват, няма нищо лошо в това да върнеш жеста. — Той отново се засмя. — Лека нощ, прекрасна Шери — повтори той думите на Рейс и излезе от кухнята.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шери бе в стаята си. Приготвяше се за сън и мислеше за Манинг. Поведението му в кухнята я бе трогнало. Бе се държал като ревнив ухажор. Но тя реши, че просто се е опитвал да постави граница между служителите и гостите си. Може би маниерът ѝ се бе сторил собственически, но това не означаваше, че я харесва. Тогава защо толкова много ѝ се искаше да е казал искрено думите „прекрасна Шери“?

Тя отиде до банята, за да си налее чаша вода, като се опитваше да отпъди мислите за Манинг и да се съсредоточи върху работата си, която с всеки изминал ден ставаше все по-трудна. И все пак не беше изненадващо, че мисълта за него я бе обсебила. В края на краищата, той не бе просто хубав. Чарът му привличаше вниманието на почти всички жени.

Защо изобщо мисля за това, запита се тя. Въпреки случая с Рейс, Манинг не се интересуваше от нея. Към него бяха отправени погледите на толкова много жени, колкото биха стигнали на десет мъже за цял живот. Снощи беше пристигнала нова група. Бе ги видяла, докато разтоварваха огромно количество багаж. Шери се съмняваше, че Манинг ще има време да забележи присъствието ѝ. А ако все пак я забележеше? Тогава щеше да направи всичко възможно, отношенията им да си останат единствено служебни. Трябваше да го направи. Това бе единственият начин да се спаси от опасното си увлечение.

Шери бе разтревожена от факта, че разследването изобщо не напредваше. Тя се надяваше, че последната бележка и връзката ѝ с форта ще помогнат в решаването на случая. Но нямаше как да разбере кога е била написана — миналата седмица или миналата година. Веднага след като се върнаха от конния поход, двамата с Манинг провериха лентата, която се бе оказала съвсем нова. А пишещата машина се намираше на място, до което имаха достъп всички. Дори агентите да бяха взели отпечатыци от пръсти още в деня на напечатването на бележката, списъкът на заподозрените едва ли щеше

да стане по-кратък. Човек от персонала, гост... всеки е можел да използва машината.

Следващите няколко дни бяха уморителни и досадни. Шери продължи да разлиства папките, докато накрая почти ги научи наизуст. През останалата част от времето наблюдаваше Манинг и неизменният рояк гостенки около него. И докато го гледаше, в мислите ѝ настъпи нов обрат и тя отново стигна до извода, че той всъщност е плейбой — флиртуваше, шегуваше се, раздаваше комплименти. И изобщо, начинът, по който се отнасяше с тези жени бе възмутителен.

Същата сутрин бе пристигнала група стюардеси от Денвър. Две от тях явно бяха стари приятелки на Манинг. За разлика от останалите гости, тези жени бяха настанени в главната сграда, точно под стаята на Шери. За късмет на Манинг, Анджеला бе заминала някъде със снимачния екип. Въпреки че звездата нахълтваше, когато си поиска в кухнята и се хранеше в главната сграда, никога досега не бе отсядала там. Шери можеше да си представи раздразнението на Анджеला, когато актрисата научеше, че ще трябва да дели Чандлър с Мици Стивънс и Джейми Харпър.

Малко преди обяд Шери се присъедини към Манинг и гостите. Брюнетката Мици се бе свила в ъгъла на канапето и се занимаваше с прическата на някаква афганистанска хрътка, а русокосата Джейми бе седнала до прозореца и рисуваше планината Сангре де Кристо, която се виждаше в далечината.

— Името означава „Христова кръв“ — каза Манинг и се наведе над Джейми. Тя му се усмихна и закачливо насочи четката към носа му. Той се отдръпна със смях, после прекоси стаята, за да размени няколко думи с друга гостенка.

Манинг непрекъснато обикаляше гостенките си — „като пчела, която прелита от цвят на цвят“ помисли си Шери, докато го проследяваше с поглед. Облечен в прилепнали по тялото фланелка и къси панталони с емблемата на форта, той привличаше възхитените погледи на всички жени.

— Фуклю — промърмори тихо тя. — Знае, че е един от най-сексапилните мъже в Америка и иска всички да го забележат.

И те очевидно го забелязваха.

Следобед гостите излязоха на открития басейн. Манинг, Хуан и още двама тренъори водеха час по водна аеробика. Франк наблюдаваше от единия край на басейна, а Шери бе седнала на другия. Напрежението, което я обземаше, когато бе близо до вода, я изнервяше толкова, колкото и факта, че агентите на „Уолъс Секюрити“ доста бяха занемарили охраната на Манинг. Часът свърши и Чандлър приближи към нея.

— Защо не поплуваш малко, за отпускане?

— Не, благодаря — отвърна Шери, извади краката си от водата и се отдръпна малко назад. — В момента съм дежурна. — Само предложението да влезе във водата я изнерви още повече.

— Франк е дежурен — възрази той. — Просто се страхуваш да си намокриш косата. — Преди Шери да разбере какво точно става, той я бутна в басейна.

Всичко стана толкова бързо, че единственото, което успя да направи, бе да изкрещи и да размаха отчаяно ръце. Тя падна във водата, стигна дъното, изплува, давейки се, на повърхността и отново потъна. Когато тялото ѝ се спусна за трети път към дъното, Манинг се хвърли след нея и я измъкна навън. Всички се скупчиха около него, а той я обърна по корем, седна върху нея и започна ритмично да я натиска с две ръце по гърба.

— Стани от мен, идиот такъв — опита се да извика тя, докато още плюеше вода.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Просто ме остави на мира. — Шери се измъкна, изправи се и с несигурна походка влезе в къщата. Манинг я последва.

— Върни се при твоите къпещи се красавици — каза тя, докато изстискваше с ръце косата си. — Цял куп жени те чакат.

Манинг не обърна внимание на думите ѝ.

— Наистина ли си добре? Постъпих много глупаво.

— Няма две мнения по този въпрос.

Той ѝ помогна да прекоси коридора. Стигнаха до стаята ѝ и Шери влезе. Той отново я последва. Вече цялата трепереше.

Манинг енергично започна да разтрива раменете и ръцете ѝ.

Шери рязко се отдръпна.

— Моля те, спести ми тези грижи. — Тя го избута до вратата. — Върви си.

— И дума да не става. — Той влезе в банята, взе хавлиения халат и й го подаде. — Съблечи си банския костюм и облечи това. Веднага се връщам.

— Вратата ще бъде заключена.

— В такъв случай ще я разбия.

След малко Манинг се върна с чаша коняк.

— Изпий това и лягай. Защо, по дяволите, не ми каза, че не можеш да плуваш?

— Мога да плувам. Просто ме изненада.

— За хората, които могат да плуват, изненадата няма значение. Когато те бутнах в басейна, ти потъна като топка за боулинг.

— Беше случайно.

— Не ти вярвам. Хайде, говори, и този път ми кажи истината. — Бе сложил ръце на раменете й и я бе приковал към леглото.

— Казах, беше случайно. — Гласът й бе несигурен, почти шепнещ. Манинг бе твърде близо. Не можеше да се пребори едновременно със случилото се преди малко, и с неговото присъствие. — Моля те, върви си.

Манинг, изглежда, бе готов да възрази, но се изправи.

— Ще наредя на Готвача да ти изпрати вечерята тук. А с теб ще поговорим утре.

На другия ден Манинг или бе решил да не обсъжда повече случая, или съзнанието му бе изцяло заето от мисълта за току-що пристигналото писмо — бележка почти същата като предишните: „Смъртта ще те настигне, Чандлър. Скоро“.

— Това е абсурдно — каза Шери на Франк, докато седяха в малкия й кабинет и разглеждаха внимателно парчето хартия. — Заплахите зачестиха, а досега нищо не се е случило.

На Шери много й се искаше да направи експертиза на отпечатъците от пръсти, но това означаваше да намеси полицията и ФБР. А Манинг все още държеше властите да бъдат държани настрана. Шери не настоя, тъй като не беше убедена, че полицията ще успее да направи нещо повече.

Тя вече бе сигурна, че Манинг безпричинно подозираше персонала. Заплахите не идваха отвътре. Това заключение бе плод на

опита и интуицията ѝ. Бе се постарала да си представи всеки един от персонала в ролята на заподозрян, но нито един не можеше да бъде престъпник. Отношенията между служителите бяха чудесни. Нямаше нито един изолиран или странящ от останалите.

Шери не бе виждала екип, в който да цари тъй ведро настроение и удовлетворението от работата да е толкова голямо. Но с какво помагаше това на „Уолъс Секюрити“? Тя бе сигурна, че има и други улики, че нещо са пропуснали. Някакво доказателство, някакво свързващо звено.

— Почти всички гости си тръгнаха тази сутрин — каза Манинг, докато влизаше в кабинета. — А следващата група ще пристигне чак в понеделник. Така че, какво ще кажеш за един почивен ден, Шери? Ще обядваме в града и малко ще се поразходим.

— Изключено — реагира веднага Шери. — Точно в този момент е много рисковано.

— Прекаляваш със загрижеността си. И Хуан може да дойде, ако искаш. Освен това, ако престъпникът е във форта, опасността е също толкова голяма. А ако е непознат, мисля, че е крайно време да го предизвикаме. Предпочитам да го накарам да се покаже, отколкото да продължаваме да изчакваме. Този тормоз може да продължи вечно.

— И все пак мисля, че идеята не е добра — каза Шери. Тя си спомни, че бе прочела в местния вестник за годишния Индиански пазар на Санта Фе, който щеше да се проведе през този уикенд. Значи ще има невероятно много хора, излезли да погледат или да купят нещо от индианските майстори. Това би било кошмар за всеки бодигард.

— Забрави ли, че тук аз решавам? Искam да тръгна преди обяд.

Към единайсет часа групата се бе събрала на алеята до главния вход, готова да се качи в един от автомобилите на форта.

Манинг шофираше. Хуан седеше до него, така че за краткото пътуване до града Шери разполагаше с цялата задна седалка. Когато най-после намериха място за паркиране на няколко пресечки от площада, Шери бе по-загрижена от всякога.

— Мисля, че трябва да се откажем. Бъди реалист, Манинг. Ако престъпникът, решил да те отвлече или убие, случайно се е скрил в тази тълпа, ще може да действа спокойно.

— Знам, знам. Всички ще бъдем нащрек. Просто имам нужда да изляза някъде. Започнах да се чувствам като в затвор. А ти... Откакто

пристигна, изобщо не си излизала. Време е да разгледаш любимия ми град.

Първо посетиха катедралата „Сан Мигел“, която, според Манинг, била построена по времето на испанското владичество, в началото на седемнайсети век. След това отидоха до църквата „Лорето“, където Манинг изрецитира историята на чудотворната вита стълба.

— Църквата била почти завършена, когато монахините видели, че няма място за обикновена стълба до балкона, където щял да пее хорът. Помолили се на Господа да дойде дърводелец, който да измисли нещо, и не след дълго се появил някакъв старец. Той построил съвсем сам тази дървена стълба. Както виждаш, тя прави два пълни кръга без централна опора.

Шери бе възхитена от конструкцията и не можа да си обясни по какъв начин е било изрязано дървото, за да се оформят подобни изящни извивки. Манинг продължи разказа си.

— След като направил стълбата, дърводелецът изчезнал и никой повече не го видял, нито чул нещо за него. Дали е бил Свети Джоузеф или може би самият Исус Христос? И двамата са били дърводелци, а е трудно да се повярва, че такъв шедьовър може да бъде създаден от простосмъртен.

Те излязоха от църквата, минаха покрай хотел „Ла Фонда“ и се озоваха на централния площад.

— Тук някога са се провеждали борби с бикове, имало е пазари и дори публични наказания с камшик — каза Хуан. — Сега площадът е в списъка на историческите забележителности.

Близо до кметството, на северната страна на площада, те спряха пред бижутериен магазин, за да се полюбуват на стоката. Манинг купи сребърни обеци с тюркоаз и веднага ги подаде на Шери.

— Не мога да ги приема — възрази тя. — Прекалено са скъпи.

— Ще отиват на тоалета ти — настоя той с усмивка. Шери бе облечена с пола и блуза и носеше сребърен колан. Беше взела дрехите от Хюстън, за да се чувства по-добре във форта.

— Трябва да ти остане нещо за спомен — обясни Манинг, който явно нямаше намерение да приеме отказа ѝ. — Приеми ги като награда за добрата работа.

Думите му малко помрачиха радостта от подаръка. Едно бе сигурно — работата, която бе свършила Шери, в никакъв случай не

беше добра. Беше хванала мускулна треска от кроса, беше изпищяла като дете, когато видя онази змия в планината, беше нападнала един от най-уважаваните гости и за малко щеше да се удави, а през това време не бе успяла да открие нито една улика. Страхотно постижение.

И все пак обещите бяха прекрасни. Такъв подарък обикновено се даваше на любим човек. Но Манинг сигурно подхвърляше скъпи дрънкулки на толкова много жени, че подобен жест не означаваше нищо.

Шери свали обещите, които носеше, пхна ги в чантата си и постави на тяхно място новите. Те се спускаха чак до раменете и леко се полюшваха при всяко поклатане на главата ѝ.

Манинг Чандлър знае прекрасно как да очарова една жена и да я спечели, помисли Шери.

Те продължиха да се разхождат безцелно из площада, като спираха от време на време пред някоя сергия. Манинг си купи две фланелки, а Хуан — голям инкрустиран сребърен кламер за банкноти. Шери избра две картички за братята си и една за приятелката си Хелън. Реши, че би могла да купи и по един малък подарък за близките си. В края на краищата, нямаше да остане завинаги тук. Хелън би се зарадвала на тюркоазни обеци, помисли тя, докосвайки подаръка на Манинг.

Обядваха в малък ресторант съвсем близо до площада. Манинг седеше до Шери, поставил небрежно ръка на облегалката на стола ѝ. Всеки, който ги видеше, би помислил, че тя е приятелката му. Но Шери знаеше истината — беше просто неговият бодигард и следовател. Единствената цел, която преследваше от години, бе да накара хората да се отнасят с уважение към професията ѝ. Тогава защо изведнъж бе завладяна от друго желание? Защо искаше нещо повече?

През следващите три дни Шери беше нощна смяна. Въпреки че в имението беше спокойно, тя бе в постоянно напрежение. Не заради постъпките на Манинг, а заради онова, което не правеше. Нямаше никакви забележки, никакви среднощни посещения, никакви подмятания от рода на „прекрасна Шери“. Тя осъзна, че ѝ липсва вниманието му. Беше започнала да заприличва на онези жени, от които се беше оплаквал Готвача!

Манинг бе зает с новопристигналите гости и по-специално с една актриса, която изпълняваше епизодична роля във филма на Рейс Евънс. Чандлър се държеше с нея някак по-различно. Името ѝ беше Кимбърли Конърс и бе най-бляскавата посетителка на форта до този момент.

Анджела също се върна. Макар че се държеше приятелски с Кимбърли, бе ясно, че гледа на нея като на най-сериозна съперница. И Шери напълно я разбираше. Кимбърли Конърс бе много красива. Не беше висока, но тялото ѝ бе идеално, да не говорим за гъстата блестяща руса коса. Но вместо да демонстрира красотата си, през по-голямата част от деня Кимбърли ходеше, облечена в джинси и карирана риза или къси панталони и фланелка.

За разочарование на Анджела и всички останали жени, които се надяваха да се включат в „състезанието“, тези дрехи подчертаваха още повече естествената ѝ красота.

Кимбърли и Манинг сякаш бяха неразделни. Гледаха до късно видеофилми, правеха дълги разходки и плуваха на лунна светлина в топлия открит басейн. На всичко отгоре, Кимбърли бе чудесна домакиня, с което сразяваше всички, които копнееха да станат госпожа Манинг Чандлър.

Тя умееше да шие, да плете и да готви. При това не само сладкиши, а и оригинални мексикански ястия, като чили и царевични питки. Дори Готвача, който не понасяше да му се мотаят из краката, ѝ позволяваше да влиза в кухнята. За разлика от другите поклоннички на Манинг, към които персоналът се отнасяше като с досадни натрапници, Кимбърли се радваше на съвсем друго отношение. Дори от страна на Шери. А също като Анджела, Шери беше безумно ревнива.

Тя се изненадваше от собственото си поведение. Не си спомняше някога да е проявявала ревност към когото и да било, а най-малко към жена. Целия си живот бе прекарала предимно в мъжко обкръжение и много пъти бе завиждала на големите възможности и свобода на мъжете. Но никога не бе имала време да завижда на жени.

Но трябваше да признае, че ѝ се искаше да бъде една от тези, които Манинг отрупваше с внимание, една от привилегированите му гостенки, а не просто наемен работник. В същото време бе твърдо решена Манинг Чандлър никога да не узнае за нейните копнежи.

Шери започна да осъзнава колко неподготвена бе за светски живот. Дори хипотетично, връзката ѝ с Манинг нямаше да продължи дълго. По всяка вероятност бързо щеше да му омръзне и той щеше да насочи ласките и вниманието си към някоя по-високопоставена личност, жена от неговия свят. Това би трябвало да ѝ послужи за урок. Щом се върне в Хюстън, ще трябва да се вслуша в съветите на братята си, да излиза повече и да бъде по-общителна.

Минаваше полунощ. Шери направи обичайната си обиколка на къщата и провери дали алармената инсталация е включена. Тъкмо се бе настанила уютно на креслото в библиотеката с нов роман в ръка, когато на вратата се появи Манинг. Шери изобщо не го бе очаквала. Усети как страните ѝ пламват от приятната изненада и си помисли дали Чандлър е забелязал реакцията ѝ. Задържа погледа си върху книгата, като се надяваше той да не види руменината върху бузите ѝ. Но щастието ѝ се изпари, щом си спомни за Кимбърли. Дали се е ядосала, когато той е станал и я е оставил сама в леглото?

— Още ли четеш?

Тя не реагира веднага, като че бе погълната от книгата. После вдигна очи от новия криминален роман и кимна. Манинг бе облечен в морскосиния си халат и загорелите му прасци привличаха вниманието ѝ, въпреки усилията ѝ да отклони поглед.

— Донесох ти подарък. — Той ѝ подаде няколко книги. — Четеш прекалено много криминални романи.

Шери хвърли поглед на кориците.

— Любовни романи? — Какво ли очакваше да постигне Чандлър с тези книги?

Той се засмя.

— Ако искаш да избягаш от реалността с разни измислени истории, тези ще свършат много по-добра работа от трилърите.

— По-добра за кого?

— Просто опитай. После ще видим дали си научила нещо. — Той ѝ намигна, като че да подчертае намеренията си.

— Не, няма да видим. — Тя реши да го предизвика, да изрече онова, което мислеше. — Какво искаш да постигнеш, Чандлър?

— Може би съм усетил някаква искра между нас.

— Много си сигурен в себе си. Обаче грешиш — отвърна тя, като се надяваше, че е успяла да прозвучи достатъчно убедително.

— Отричаш само защото се страхуваш. — Той се наведе и повдигна с ръка брадичката ѝ. — Сигурен съм, че открих нещо, което те стряска до смърт, Шери Линдзи. Страхуваш се от обвързване, нали?

— Глупости. Обвързана съм с толкова много неща — отвърна тя, като умишлено извъртя смисъла на думите му.

— Да си отдадена на работата си е съвсем друго. То е много по-безопасно от емоционалното обвързване.

— Не мога да разбера защо идваш да ми носиш подаръци. — Тя взе един от романите и го размаха. — Освен това се опитваш да ме подлагаш на психоанализа. Струва ми се, че в момента животът и постелята ти са напълно заети.

— Имам чувството, че ревнуваш — подразни я той.

— Не ставай смешен!

Манинг наклони глава.

— Мисля, че се питаш дали спя с Кимбърли. — Той избухна в искрен смях. — Да, наистина ревнуваш. Мила Шери, наистина ли мислиш, че щях да бъда тук, ако в леглото ме чакаше друга жена?

— Не те познавам достатъчно добре, за да мога да гадая поведението ти.

— И все пак сигурно имаш доста развита фантазия, щом мислиш, че лягам с всяка красавица, която отседне във форта. Честно казано, отбиването на непрекъснатите атаки на жените наистина ми е досадно.

— Горкият!

— Не се лаская. Ако нещо наистина ги привлича, то вероятно е богатството на Чандлър, а не самият Чандлър. Кимбърли е различна. Тя ме харесва заради това, което съм. Но е просто приятелка и гостенка.

Шери го гледаше с недоверие. Сигурно не говореше сериозно — да го преследват само заради парите?! Едва ли. Не се ли беше поглеждал скоро в огледалото? Трудно ѝ бе да възприеме мисълта, че привлекателната Кимбърли бе просто приятелка. Шери продължаваше да се съмнява и неволно погледна през отворената врата към коридора, който водеше към апартамента на Манинг.

— Там има четири спални. Три за гости и моята. Искаш ли да ги видиш? — Шери поклати глава. — Настоявам да ги провериш. Това е

единственият начин да ми повярваш. — Той я хвана за ръката и я издърпа от креслото.

Шери се закова на място и отказа да помръдне. Нямаше намерение да влиза в апартамента му. Не и когато той бе в подобно настроение.

— Добре, както искаш — каза той и излезе.

Тя седна и започна да прелиства един от любовните романи.

След десетина минути той отново се появи.

— Чу ли шума?

— Какъв шум? — изглежда го с подозрение Шери.

— Май затихна, но съм сигурен, че чух нещо. Ела да провериш. Може да е крадец. Или може би нашият загадъчен приятел с бележките е дошъл да ме отвлече посред нощ.

— Не говори глупости.

— Глупости ли? Говоря съвсем сериозно. Необходимо ли е да крещя и да будя всички или ще дойдеш да провериш какво става?

— Добре де — каза Шери. Нямаше нищо лошо в това да угоди на прищявката на Манинг, който, в противен случай, явно нямаше да я остави на мира. Тя взе пистолета си и избута Манинг зад себе си. Беше решила да изиграе сцената по всички правила.

— Едва ли ще имаш нужда от това. — Манинг явно не си спомняше, че ѝ бе забранил да носи оръжие. — Сигурно е някоя мишка.

— Или плъх — каза Шери, без да обръща внимание на закачливия му тон.

— Това е стаята на Кимбърли. — Манинг посочи първата врата, покрай която минаха. — Моята спалня е в края на коридора.

Шери рязко отвори вратата на стаята му. Манинг бе точно зад нея. Тя почти усещаше дъха му. Шери пристъпи в стаята и се огледа. Той влезе на пръсти след нея.

Спалнята, както и цялото имение, бе обзаведена в стила на Югозапада — с извити греди и камина в ъгъла. Масивното двойно легло, с гравираната си дървена табла веднага се набиваше на очи. Грубо изработените дървени мебели и многото керамични саксии с кактуси бяха умело подредени. Манинг явно бе чел в леглото. Кафявите атлазени завивки бяха отменати, а до възглавницата имаше отворена книга.

Шери започна професионален оглед. Погледна под леглото, в гардеробите, провери дръжките на прозорците, а след това отиде и в банята, която бе почти с размерите на спалнята.

Докато Шери проверяваше, той внимателно я наблюдаваше и се усмихваше.

— Мисля, че всичко е наред. Лека нощ. — Шери се отправи към вратата, но той се изпречи на пътя ѝ.

— Остани да ми правиш компания. Може пак да чуя шума.

— Наистина прекаляваш. Омръзнаха ми твоите шегички и игрички.

— Защо? Не обичаш ли шегите и игрите? Нали знаеш приказката за прекалено работливите. — Усмивката не слизаше от лицето му.

Пламъчетата, които играеха в очите му, и изражението му я привличаха неудържимо... И в същото време я плашеха.

— Държиш се като дете.

— Странно. — Лицето му стана по-сериозно. — Защото не се чувствам като дете. — Той приближи към нея и спря едва на педя. — Е, ще останеш ли малко? — Устните му се насочиха към нейните.

Шери извърна глава, сърцето ѝ бясно блъскаше в гърдите. Бе копняла за тази среща с Манинг, за предизвикателните му забележки, за сексуалното напрежение помежду им. Искаше ѝ се да остане, да се поддаде на изкушението. Но не биваше да забравя, че бе дошла във Форт „Спокойствие“, за да работи, а не за удоволствие. Той продължава да играе някаква роля, каза си тя. Лошите ѝ предчувствия отново я споходиха и тя взе окончателното си решение. Отдръпна се и каза:

— Съжалявам, но... Съжалявам. — Излезе от стаята на Манинг и с бързи крачки се отправи към работния си кабинет.

Мисли само за работата си, мисли само за работата си, повтаряше си отново и отново Шери, докато се обличаше, след като бе проспала цялата сутрин. Работата във форта ѝ се струваше като някакъв сън. Наистина Манинг Чандлър бе в опасност — с очите си бе видяла бележките, бе се ровила из оскъдните улики. Но тя имаше чувството, че някой просто иска да нарушава спокойствието му и нищо повече. Слава богу, до този момент не бе имало нито един опит за насилие.

Шери бе твърдо решена да продължи разследването методично, в което бе силата ѝ. Щеше да поговори с братята си, а след това щеше

отново да се върне на списъка на гостите, за да види дали няма някаква връзка между посещенията на някой от клиентите и получаването на бележките. Щеше да се обади и на Ансън в Албъкърки, за да го помоли да изпрати още един човек, но без да уведоми Манинг. Може би един таен агент щеше да помогне при разрешаването на случая.

След като изпълни намеренията си, Шери се поуспокои. Каза си, че трябва непрекъснато да бъде заета, за да престане да мисли за Манинг и да устои на проклетата му привлекателност.

В списъка на задачите бе останала една неизпълнена точка. Много важна. Беше решила или да надвие страха си от водата, или да се удави при опитите си да го направи. Колкото и да ѝ беше неприятно, трябваше да признае, че много от обвиненията на Манинг по адрес на „Уолъс Секюрити“ бяха основателни. Агентите нямаха необходимата физическа подготовка и издръжливост. Това се отнасяше и за самата нея.

Маратонските бягания не бяха извинение, че се разтреперваше, щом станеше въпрос за речно плаване или някакво подобно желание на неин клиент. И тя се закле никога вече да не изпада в такава ситуация. Първо щеше да запълни празнините в собствените си тренировки, а след това щеше да помисли какво да направи за останалите агенти.

Шери си направи програма за плуване и започна стриктно да я спазва, като че ходеше на тренировки. Отиваше на басейна рано сутрин, за да не я безпокои никой и късно вечер. Страховете ѝ не бяха изчезнали съвсем, но след всяко плуване се чувстваше все по-уверена. Дори започна да се радва, когато имаше компания в басейна. Понякога идваше Франк, понякога — Хуан, а веднъж — дори Готвача.

След като бе тренирала повече от седмица, една сутрин завари в басейна Манинг, нагазил до кръста. Шери беше с бледорозов бански костюм и докато влизаше във водата усети преценяващия поглед на Манинг. Ако не беше виждала ордите от жени във форта, може би щеше да възприеме погледа му като одобрителен. Но след като бе наблюдавала кинозвезди с едва забележими парченца плат, които минаваха за бански костюми, такава мисъл бе просто абсурдна.

Шери седна на ръба на басейна и нервно заклати крака. Искаше ѝ се Манинг да не е там. Нервността ѝ не беше заради страха от водата, а заради близостта на мъжа, към когото чувстваше неудържимо

привличане. Няколко пъти тя пое дълбоко въздух, с надеждата да се успокои.

Манинг заплува към нея.

— Добро начало — рече.

— Не съм на същото мнение.

Манинг прокара пръсти през мократа си коса.

— Добре. Виж какво, хвани ме с ръце за врата и ще те задържа на повърхността.

— Няма нужда някой да ме държи. — Тя се изправи, отиде до трамплина и предизвикателно скочи като пирон във водата.

Когато изплува на повърхността, Манинг беше до нея.

— Много си смела... Както обикновено. — Той обви ръце около кръста ѝ и я привлече към себе си.

— Манинг, недей. — Тя опита да се измъкне, но той я бе хванал здраво.

— Гордея се с теб — взря се той в очите ѝ. — Трябва да си много силна личност, за да признаеш страха си и да го победиш.

— Знаех си, че не съм успяла да те заблудя — каза Шери, опитвайки се да не обръща внимание на прегръдката му и да даде друга насока на разговора. — Между другото, благодаря за пазачите, които ми изпращаше всяка сутрин.

— Човек не бива да плува сам, без значение колко добре се справя.

— Е, сега всички могат да бъдат спокойни. Мисля, че най-после успях да победя страха си. Отсега нататък ще мога да спя спокойно, без да се тревожа от разходки в морето. — Тя го погледна. — Кога ще е следващата?

Той не отговори веднага, а нежно погали бузата ѝ с опакото на ръката си. А когато отвори уста, не отвърна на въпроса ѝ.

— Отсега нататък аз няма да мога да спя спокойно. Нощем лежа буден и мисля за теб. — Ръката му се плъзна по рамото ѝ и нежно обгърна талията ѝ.

Шери обви ръце около врата му и затвори очи, в очакване на целувката. Този път той не я разочарова.

Но после изведнъж се отдръпна от нея. Тя рязко отвори очи и се вкопчи в ръба на басейна, за да запази равновесие. Той бе с гръб, но Шери усещаше, че целувката го бе развълнувала също колкото и нея.

След няколко дълги секунди той се гмурна и се отдалечи, сякаш някой го преследваше. Спря на другия край, изскочи от водата, грабна една хавлия от близкия стол и се върна при Шери, която не бе помръднала. Той ѝ подаде ръка.

— По-добре да влезем вътре.

Шери хвана ръката му, излезе от водата и взе хавлията си. Избърса лицето си, по-скоро за да скрие болката и объркването си.

Вечерта, когато Шери излезе при басейна за редовното си плуване, там я чакаше Хуан.

— Наложил се шефът да отиде до града. Франк ме помоли да ви кажа, че той го придружава.

Шери доплува някак вяло и без настроение, после излезе от басейна и се върна в стаята си. И едва тогава осъзна, че Манинг я бе отбягвал през целия ден — явно съжаляваше за случилото се сутринта. И очевидно не смяташе, че ѝ дължи някакво обяснение.

Шери се почувства още по-обидена, че бе изоставена по този начин. Ако бе решил, че е допуснал грешка, трябваше просто да ѝ го каже. Да избягаш след една целувка бе почти подлост и Шери се почувства някак измамена, когато осъзна, че мъжът на мечтите ѝ бе обикновено човешко същество.

Но щом като бе решил да действа така, тя трябваше просто да забрави за чувствата си и за целувката. Надяваше се Манинг да не позволи случилото се в басейна да развали деловите им отношения. Ако той започнеше да я отбягва, всички щяха не само да забележат, но и да се замислят за промяната в поведението му.

До днес тя бе успяла да запази в тайна чувствата си към Манинг Чандлър и не искаше да става обект на клюки за Франк и който и да е от персонала на Манинг, още по-малко за братята си. Особено когато бе толкова разочарована. Манинг ѝ бе показал съвсем ясно, че флиртът му е доставил удоволствие, но не иска да поема по-голям риск. Трябваше да разсее безпокойството му. За разлика от всички останали жени във форта, Шери Линдзи нямаше желание да го хване в капана си... Вече нямаше желание.

ПЕТА ГЛАВА

— Пак се започна — изстена Франк още с влизането си в стаята за дежурства. — Трябваше да предположа, че е прекалено хубаво, за да продължи дълго. Тъкмо бях започнал да се успокоявам, че Чандлър се е отказал от номерата си заради теб. Но се оказа, че само така ми се е искало. Този човек е откачен. Точно така, откачен. — Той взе настолния календар и започна да пресмята нещо. — Не мога да си представя, че ми остават цели дваайсет години до пенсия.

Шери бе свикнала с постоянните мрачни настроения на Франк, но този път изглеждаше по-разстроен от обикновено. А когато Франк се разстроеше, на повърхността изплуваше мъжкият му шовинизъм. Шери се подразни от подмятането, че Манинг се е отказал от тежките тренировки заради нея. От друга страна беше вярно, че напоследък животът във форта бе станал доста еднообразен и спокоен и само от време на време тя се стряскаше от мисълта, че над имението е надвиснала заплаха.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Алпинизъм, ето какво! Манинг се опитва да бъде втори Арнолд Шварценегер. Исква да въведе в програмата приключения в диви местности и обучение по оцеляване в тежки условия. Струва ми се, че при това положение и ние ще бъдем част от операцията.

— Надявам се — каза Шери.

— Да не би и ти да си откачила?

— Не, но не забравяй, че работата изисква да не изпускаме клиента нито за миг от поглед, независимо дали е в ада, или сред океана. А като стана дума за вода, се сетих, че следващото преживяване май трябваше да е речно плаване.

— О, не се притеснявай, водният поход ще е след алпинизма. — Франк приседна на ъгъла на бюрото. — Няма да имаме нито миг спокойствие, освен ако не извадим късмет да загинем в планината.

Въпреки тревогите, Шери не можа да сдържи усмивката си.

— Трябваше да предположим, че спокойствието, настъпило през последните няколко седмици, няма да продължи вечно. Признай, колега, не бяха ли започнали да ти омръзват тишината и спокойствието?

— Ами... — Той въздъхна.

Тя взе календара от ръцете му и го остави отново на масата.

— Не искам да чувам повече за пенсия. Къде ще ходим и кога?

— Тази седмица. Двудневна екскурзия до някакви скали в южната част на Колорадо. Още не е намерил по-близко място за катерене, което да му хареса — каза Франк. — А два дни след като се върнем от алпинизма, ще тръгнем на поход в дива местност. Днес следобед Чандлър сигурно ще ни връчи програмата.

— Като че ли иска да демонстрира смелостта си. Но поне напоследък не е получавал нови заплахи.

— О, мислех, че знаеш. Рано тази сутрин пристигна още една бележка. Сигурно заради нея е решил да предприеме пътуването.

— Е, това променя нещата. Ще му се наложи да се откаже от намеренията си. — Шери се изправи. — Не желая да участвам в подобна самоубийствена експедиция. Фактът, че досега не се е случило нищо, не означава, че няма да се случи и занапред. — Тя бе сигурна, че нещо наистина ще се случи.

Преди „Уолъс Секюрити“ да поеме случая, Манинг бе получил само три предупреждения за четири месеца. А сега бележките пристигаха на всеки няколко дни. Тя искаше да види с очите си и последната. Дали и тя бе писана на машината във форта? Шери се втурна надолу по стълбите и влетя в кабинета на Манинг, където го завари да дава заповеди по телефона.

— Раздайте на всички обувки за катерене. Ще ни трябват въжета, медицински принадлежности за оказване на първа помощ и голямо количество калорична храна. Ще направя списък. — Говореше оживено и ентусиазирано.

Тя изчака, докато Манинг свърши разговора си.

— Не мога да повярвам, че наистина си намислил да направиш нещо толкова опасно — смърри го, когато той най-после остави слушалката. — Особено след като си получил още една бележка.

Манинг не изглеждаше ни най-малко изплашен. Лицето му излъчваше решителност.

— Това е една от причините да предприема похода. Дявол да го вземе, няма да се стаявам страхливо тук, като в бункер. Ако този идиот иска да ми направи нещо, нека да заповяда. Аз ще бъда подготвен. Хуан и Готвача ще бъдат с мен. Знам, че мога да им се доверя. Освен това съм наел и „Уолъс Секюрити“. Можеш да извикаш колкото си искаш подкрепления. Действай както намериш за добре. Но знай, че няма да се откажа. Заминаваме.

— Настоявам...

— Изобщо не се надявай — прекъсна я той. След това гласът му стана по-мек. — Виж какво, Шери, дълго мислих по този въпрос. Заплахите, отвличанията, тероризмът са явления, които тревожат хората по цял свят. Не само бизнесмените, но и политиците, и туристите. Много хора преминават през специални школи, за да научат да се защитават. Такива училища в момента никнат навсякъде като гъби след дъжд. Подобно училище ще бъде естествено продължение на онова, с което се занимавам. За мен този поход е чудесна възможност да се подложи на изпитание.

— Грешаш. Чудесните възможности не крият никакви опасности. Как ти хрумна подобна идея? Мисля, че така или иначе бизнесът ти върви много добре. А и защо точно сега?

— Познавам един човек, който много се интересува от такъв вид обучение. Искам да проверя няколко свои идеи, преди да се срещна с него следващата седмица. Освен това ми омръзна да се съобразявам с някакъв подлец, който изпраща анонимни писма. — Той извади плика и го размахна. — Така че със или без одобрението на „Уолъс Секюрити“, ще направя каквото съм решил. Ако не искаш да дойдеш...

— Ти най-добре знаеш. — Тя въздъхна. — Трябва да уредя някои неща. — Шери взе бележката. — Ще се заема първо с писмото. — Той може и да имаше пренебрежително отношение към евентуалната опасност, но тя нямаше намерение да подценява негодника.

Щом се върна в кабинета си, Шери започна внимателно да разглежда последната бележка. Шрифтът беше друг. И въпреки това, можеше да е написана във форта, където имаше поне шест-седем пишешци машини. Можеше да бъде написана по всяко време и навсякъде.

В бележката нямаше нищо, за което да се захване. По-рано заплахите пристигаха само когато във форта имаше голяма група

гости, което я бе навело на мисълта, че вероятно някой от тях ги изпраща. Но сега тази теория се разклати, защото последната седмица бе „мъртво време“ — период, когато във форта нямаше посетители. Според Готвача, Манинг периодически имаше такива дни.

На другия ден следобед Хуан и Франк стояха на високо скалист плато, недалеч от Дъранго, Колорадо. Готвача и Шери бяха в подножието, с бинокли в ръце и наблюдаваха първото спускане на Манинг и двама от служителите във форта, които за първи път се занимаваха с алпинизъм. След малко Хуан, който имаше известен опит от армията, щеше да ги последва и да остави Франк горе, на пост.

Бяха прекарали сутринта в основни уроци по катерене и малко сухи тренировки или, както обясни Манинг, „катерене по скали, от които е невъзможно да паднеш“. След това бе добавил:

— След време ще предприемем и по-сериозни катерения, но за тази цел искам да доведе няколко майстори в тази област.

Въпреки уверенията на Манинг, че рисковете са много малки, страховете на Шери не намаляваха. Тук опасността идваше и от човека, и от природата. Алпинизмът бе един от най-опасните спортове, ако изобщо можеше да се нарече спорт. Едно изплъзване на ръката, протритото въже или внезапен порив на вятъра са напълно достатъчни, за да... Тръпки я побиваха при тази мисъл.

А Манинг беше лесна мишена за добър стрелец. От тази ужасяваща картина тя отново потрепери. Дали наистина ставаше въпрос за бизнес, както твърдеше Манинг, или той бе настоял за тези рисковани пътувания, защото изпитваше някакво удоволствие да живее постоянно на ръба между живота и смъртта?

Тя наблюдаваше движенията му с бинокъл, като погледа ѝ бе прикован предимно в ръцете и краката му. Като гледаше отстрани, човек можеше да си помисли, че слизането е лесна работа.

Двамата начинаещи бяха като в сандвич между Манинг и Хуан. Когато всички стигнаха подножието и стъпиха на твърда земя, на лицата им се появиха победоносни усмивки. Последен беше Хуан, който слезе бързо и умело.

— За днес стига, нали? — Въпросът на Манинг бе отправен към Шери, която му отвърна с кимване и махна с ръка на Франк. Не след дълго и той слезе при тях.

Шери се завърна в лагера в приповдигнато настроение. Първият ден бе преминал нормално. Може би тревогите ѝ бяха напразни. Бяха проверили внимателно цялата екипировка, за да се уверят, че всичко е наред. А и екипажът на специално наетия за пътуването хеликоптер, който имаше задачата да наблюдава цялата околност, не бе забелязал нищо обезпокоително. И все пак тя почувства голямо облекчение когато, поне временно, бяха преустановени всякакви рисковани действия.

Цялата група прекара нощта под звездите. Палатките бяха подредени в полукръг, близо до малко поточе. Къмпирването започваше да харесва на Шери заради краткото бягство от цивилизацията и заради атмосферата около лагерния огън, както и от прекрасната природа.

През по-голямата част от годината над Хюстън почти не се виждаха звездите. А тук те блещукаха весело на безоблачното синьо-черно небе. Шери сви на топка един пуловер, сложи го под главата си и се загледа в небето.

— Красиво е — обади се Манинг.

— Да, наистина.

— Не говорех за небето, а за нещо много по-близо. — Той беше вперил поглед в нея и Шери неволно се изчерви.

— Доволен ли си от забавленията днес? — пошегува се тя, като опитваше да се овладее и в същото време да отклони вниманието му.

— Мисля, че всичко мина добре, но не бих се отказал от още малко забавления. — Той хвана ръката ѝ.

Шери я издърпа, обезпокоена от шегата.

— Иди при Франк.

— Едва ли ще му е особено приятно да го държа за ръка. Не, лунната светлина трябва да се сподели с красива жена.

— За съжаление тук няма такава.

— Complimenti ли си просиш, Шери? Трудно ми е да го повярвам. Сигурен съм, че чуваш доста приятни подмятания от колегите си.

— Не ги слушам. Заклеа съм се да не установявам интимни отношения както с колеги, така и с клиенти. Затова ще е най-добре да се прибереш в палатката си, както ще направя и аз. Искам да поспя. — Тя се изправи и демонстративно се отправи към палатката си.

— Предпочитам да бъда с теб.

Думите му я обезоръжиха. Тя осъзна колко силно желаше да са казани искрено и тази мисъл я подразни още повече. Спря и бавно се обърна към него.

— Щях да бъда поласкана, ако не знаех, че ми обръщаш внимание просто защото в радиус от двайсет километра няма друга жена.

— Не си права. Обръщам ти внимание дори когато наблизо има и други жени.

— Престани, Чандлър. Аз не съм твой тип.

— О, ето, че си разбрала още нещо за мен — моят тип. — Много те моля опиши ми идеалната жена за Манинг Чандлър.

— Добре. — Шери приближи, решила, че най-добрата защита срещу чувствата, които той събуждаше в нея е да го дразни. — Явно няма да си лягаш. — Тя разпери пръстите на едната си ръка и започна да изброява. — Първо, тя е дребничка. Нито една от жените, към които проявяваш интерес, не е по-висока от метър и шейсет. Явно искаш да я превъзхождаш не само в едно отношение. — Тя направи още една крачка към него. — Второ, тя е домакиня. Не ти харесват амбициозните жени. Затова отбиваш атаките на всички кинозвезди. Въпреки огромните им усилия, нито една не отговаря на твоите представи. Искаш тя да е обикновена и старомодна. — Шери осъзнаваше, че няма сериозни основания за подобни твърдения, освен думите на Готвача, макар че Манинг явно ценеше готварските умения на Кимбърли. Вероятно не бе случаен и фактът, че Анджеला непрекъснато си пъхаше носа в кухнята. — Вероятно ще искаш жена ти да бъде непрекъснато бременна — продължи Шери — и да ти нареди много наследници, включително и един Манинг Пети. Освен това ще искаш да носи престилка и щом се прибереш у дома, да ти сервира или домашни курабийки, или коктейл. — Манинг изсумтя, но Шери не му обърна внимание и продължи: — Трето, тя е жена, която ще те остави да мислиш и говориш вместо нея и която ще те смята за свой господар. Ще бъде опитомена и ще ти се подчинява.

Манинг се засмя и повдигна вежди.

— Не е задължително. Няма да имам нищо против една дива млада кобилка. Може би ще е забавно сам да я опитомя. — По изражението му Шери разбра кого имаше предвид.

— Сигурен ли си, че не искаше да кажеш „да я пречупя“?

— Кой би искал да има пречупена жена? — Той приближи към нея. Дори да не можеше да го види в този момент, Шери щеше да усети присъствието му.

Палатката и спалният ѝ чувал бяха в единия край на полукръга. Шери умишлено ги бе подредила там, за да не я безпокои никой, но вече съжаляваше, че го е направила. Почти всички вече спяха, уморени от тежкия ден. Франк, чийто глезен беше почти оздравял, охраняваше лагера заедно с един от треньорите на Манинг, но те се бяха отдалечили на повече от петдесет метра.

Манинг като че ли усети уплахата ѝ.

— Защо гледаш така стреснато? Защото съм близо до теб или защото се страхуваш някоя змия да не се промъкне в лагера?

Щом чу думата „змия“, Шери моментално забрави за флирта.

— Трябва ли да съм по-близо до огъня?

— Мисля, че си по-близо отколкото предполагаш. — На лунната светлина очите му проблеснаха закачливо. — Да, опитомяването на Шери може да се окаже сериозно предизвикателство. — Той погали с палец устните ѝ. — До утре, прекрасна Шери. — Гласът му бе нежен като ласка.

Да ме опитоми? Дива млада кобилка, помисли Шери, щом тръгна към палатката си. За какъв се мислеше той? „Надут пуяк“ ѝ се стори подходящо определение. И в същото време тази самоувереност бе част от чара на Манинг. Той знаеше кой е и какво мислеха хората за него. И колкото и да се опитваше да скрие чувствата си, той може би отгатваше мислите ѝ.

Но нямаше съмнение, че тя наистина го харесва. Обземаше я някакво особено вълнение, когато той бе наблизо, сърцето ѝ реагираше по онзи безумен, непознат досега начин, всеки път, когато той кажеше „прекрасна Шери“. Особено когато го казваше искрено, както ѝ се стори преди малко. Овладей се, Шери. Този човек само си играе с теб. Не забравяй, че Манинг Чандлър Четвърти не се интересува ни най-малко от Шери Линдзи от „Уолъс Секюрити“.

На сутринта Готвача сервира обилна закуска — бекон, бананов пай с ядки и много силно кафе. Освежени от чистия планински въздух,

Шери и Франк с въодушевление помогнаха на Манинг при развалянето на лагера. Днес, преди да тръгнат обратно към форта, отново щеше да има няколко часа уроци по алпинизъм. Дори Шери щеше да опита. Добре, че Дъг и Том не знаеха за похода, защото пак щяха да опитат да я спрат.

Самата тя също се боеше от спускането по отвесна скала. Този страх стана още по-голям, след като се закачи за въжето и се заслуша в указанията на Манинг. Беше я страх дори да гледа опитите на останалите, а сега бе дошъл и нейният ред.

Щеше да се спусне бързо, като разчита единствено на силата и уменията си. Опита да си припомни наставленията на Манинг. Упражненията и реалността са две съвсем различни неща, помисли си тя, когато погледна нервно надолу към дребните фигури на останалите участници в похода.

— Не гледай надолу — предупреди я Манинг. — Просто съсредоточи вниманието си върху онова, което правиш, и всичко ще бъде наред.

Прав е, каза си Шери и започна да се спуска. Всичко ще бъде наред. А и точно това искаше — да се държат с нея като с равна и да й дадат възможност да си върши работата като всеки мъж. Дори когато се налагаше да се спуска по тази ужасяващо стръмна скала.

Манинг изглежда бе повярвал в способностите ѝ. Той стоеше на върха и с викове даваше инструкциите си, докато тя се отгласкваше с крака от скалата, а ръцете и се плъзгаха надолу по въжето. Когато най-после стигна долу, я обзе силно чувство на удовлетворение и самочувствието ѝ се повдигна.

Останалите също се спускаха без проблеми. Персоналът на Форт „Спокойствие“ бе в толкова добра форма, че всичко вървеше идеално и всички бяха в много добро настроение. Докато дойде ред на Манинг.

Точно когато бе започнал последния етап от спускането, от скалата се откъснаха няколко големи парчета и се изсипаха върху него, като го заудряха по главата и ръцете. Всичко стана толкова бързо, че Шери не можа да реагира, когато той изпусна въжето и започна да пада. Стоеше безмълвна и гледаше с ужас. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне, докато той прелетя около пет метра, преди ръцете му да сграбчат отново въжето и да възвърнат равновесието на тялото му.

Франк тревожно се наведе над ръба на скалата и извика:

— Добре ли си?

В отговор Манинг му махна с ръка. Шери затрепери като че температурата бе под нулата, а не двацет и пет градуса. Манинг можеше да загине. При тази мисъл очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ядосано ги избърса. Рядко плачеше и нямаше намерение да циври за Манинг Чандлър.

Когато той стъпи на земята, цялата група се втурна към него.

— О, боже — възкликна Готвача, — толкова ни изплаши. Наистина ли си добре?

— Да — отвърна Манинг. — Само малко ме боли главата. — Той посочи разраненото си чело и го докосна леко с опакото на ръката си. Шери му подаде парче марля. Тя правеше отчаяни опити да се държи като загрижен бодигард, да скрие радостта си, че е жив и здрав и да се въздържа да го прегърне.

Хуан отиде да донесе аптекката, а Шери разгледа раната на челото му и няколко драскотини на ръката му.

— Можеше да се убиеш — смърри го тя и въпреки че полагаше големи усилия, за да говори спокойно, гласът ѝ трепереше.

— Внимавайте, агент Линдзи, думите ви издават загриженост. — Той щракна с пръсти. — О, да, забравих. Вие сте моят бодигард. Смъртта ми би се отразила зле на кариерата ви.

Иронията му я засегна дълбоко и тя отново трябваше да сдържи сълзите си.

— Не разбираш ли, че падаше? За малко да пострадаш сериозно. Или... или дори нещо по-лошо!

— Предполагам, че нещастен случай би бил същото петно в професионалното ти досие, както и убийството ми. — Той се засмя, с което явно искаше да разведри атмосферата.

Шери въздъхна. Той бе непоправим. Очевидно не гледаше сериозно и на този инцидент.

— Не се знае — каза тя. — Но мисля, че е много по-вероятно да бъдеш очистен от някой недоволен служител на „Уолъс Секюрити“, отколкото от нашия налудничав автор на писма.

— Радвам се, че най-после успя да погледнеш с чувство на хумор на този мой провал. Знаеш ли, когато се усмихваш, си още по-хубава. — Погледът му бе тъй красноречив, че тя се отдалечи, ядосана на себе

си заради прекалената си загриженост, ядосана и на Чандлър, задето изобщо не го бе грижа.

Шери настоя Манинг да се върне в имението с хеликоптера заедно с нея. Веднага след кацането, той започна да планира следващото си приключение.

— Точно от това се оплаквах — каза Франк на Шери на следващия ден, докато двамата седяха в стаята на охраната. — Сигурен съм, че тогава не беше доволна от изказванията ми, но вече би трябвало да ти е ясно какъв кошмар е да тичаш по петите на този човек.

— Да, разбирам. Но се радвам, че уроците по алпинизъм завършиха сравнително добре.

— Да, наистина всичко беше наред. Дори съжалявах, че контузията ми попречи да опитам и аз. Но всеки друг от колегите ни щеше да се провали. Пит Гарсия щеше да получи нервна криза, защото изпитва ужас от височини, а Ансън щеше да полети надолу като чувал с картофи. Но лично аз се надявам „Уолъс Секюрити“ да не поднови договора с Чандлър.

— Ако той изобщо поиска да го поднови. В края на краищата, ние сме тук заради някакви заплахи. След като се разбере кой е техният източник, мисля, че присъствието ни тук няма да бъде необходимо. А ако си забравил, ще ти напомня, че нашият клиент изобщо не е доволен от работата ни.

— Ако фирмата има намерение и занаяпред да ми възлага подобни задачи, може би ще трябва да помисля за друга работа.

Франк отново бе започнал да се заяжда и търпението на Шери се изчерпваше.

— Да не искаш да прекараш останалата част от живота си зад някое бюро, Франк?

— Никога не ми е била възлагана такава работа, а и нямам намерение да се занимавам с нея. Но не бих имал нищо против някое топло местенце, например да наблюдавам някоя кинозвезда като онези, които посещават форта. Това е представата ми за идеална работа, а не с риск за живота си да се надвесвам над пропасти. — Франк изведнъж млъкна, явно унесен в мечти за идеална работа.

Шери поклати глава, докато колегата ѝ излизаше. Манинг най-после се бе спрял и в момента почиваше в стаята си, така че тя имаше

малко свободно време. Шери седна на стола до прозореца и се замисли за бъдещето си. То вече не изглеждаше толкова ясно. Не и след това преживяване в Ню Мексико.

Беше довольна от работата си в „Уолъс Секюрити“, но дали не бе дошъл моментът да продаде своя дял на братята си и да се захване с нещо друго? Тази идея не ѝ хареса особено, както и връщането към начина на живот, който бе водила преди да дойде тук.

Може би беше нормално от време на време човек да си задава въпроса „Какво ще правя през останалата част от живота си?“. И все пак тя осъзнаваше, че има нужда от нещо по-различно. От някакво предизвикателство, „което да е свързано с Манинг“ обади се едно гласче в нея. Шери разсеяно затропа с пръст по перваза.

Трябваше да мисли за бизнеса. По време на престоя си в Санта Фе, тя се бе убедила, че Манинг е прав — служителите на „Уолъс Секюрити“ нямаха необходимата подготовка за изпълнението на такъв вид задачи.

Какво можеше да направи Шери? Не съвсем ясна идея започна да се оформя в съзнанието ѝ. Тримата с Том и Дъг бяха насочили усилията си към създаването на собствен бизнес, забравяйки един много важен елемент — непрекъснатото повишаване на квалификацията на работещите във фирмата. Тя отиде до телефона, за да се обади на братята си.

— Не знам, Шери. Хората ни няма да бъдат много въодушевени от тази идея. Съмнявам се, че ще успеем да убедим който и да е от тях да работи с Чандлър по такъв проект.

— Том, от години мечтаем да създадем елитна международна фирма за охрана и мисля, че няма да успеем да го постигнем, ако не пренасочим част от усилията си в тази област. Вярно е, Чандлър ни създаде много неприятности, но той разполага с великолепно оборудване за такава подготовка. И това е чудесна възможност за „Уолъс Секюрити“. След като приключим случая, бих искала да разговарям с него за евентуална бъдеща съвместна работа. Какво ще кажеш?

— Ще му се обадя.

— Няма нужда. И сама мога да се справя.

— Предпочитам аз да говоря с Чандлър.

Шери затвори телефона, ядосана от реакцията на Том. Тя си беше виновна. Трябваше да действа самостоятелно, без да се съветва предварително с братята си. В края на краищата, идеята беше нейна.

След няколко часа Манинг я спря в коридора.

— Говорих с Хюстън.

— Така ли?

— Мисля, че предложението ти агентите на „Уолъс Секюрити“ да се обучават тук, е чудесно. Щом се върнем от морската разходка, ще подготвим заедно програмата за тренировки. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Обещавам ти, че след като вашите хора минат оттук, никой, включително и аз, няма да бъде недоволен от тях.

Шери възприе думите му с радост и изненада. Първо, Том бе казал на Манинг, че идеята е нейна. Второ, Манинг бе въодушевен. Дали чудесата щяха да продължат до безкрай? Изглежда всички тези мъже най-после бяха заживели в съвременността!

— Съвместната работа би ни дала много възможности — продължи Манинг. — Например бихме могли да насочваме клиентите си един към друг. След две седмици Том ще пристигне, за да обмислим проекта и да уточним подробностите.

Приповдигнатото настроение на Шери моментално се развали. Брат ѝ можеше да се отнесе с малко по-голямо доверие към нея. Всъщност той се занимава с изготвянето на повечето договори, успокои се тя.

— А между другото, да нямаш по-особена връзка с твоя съдружник?

Въпреки небрежния тон, Шери усети някакво напрежение у Манинг, почти гняв.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ами стори ми се, че проявява извънредно голям интерес към твоята дейност тук.

— Той има жена, две малки деца и очаква трето.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— За мен е — отвърна Шери, след което успя да се овладее. Нямаше нужда да се зъби на Манинг, само защото Том я беше ядосал.

— Не излизам с женени мъже, а за твоє сведение, точно този случайно ми е и брат.

— Уолъс, Линдзи. Не знаех, че си омъжена. Или си разведена?

— Нито едното, нито другото. Всъщност той ми е полубрат.

— Не знаех. Том и Дъг са свестни момчета.

— Общо взето, да — съгласи се Шери.

Вечерта тя отново разговаря с братята си. Първо ги информира за хода на разследването, а после обсъдиха евентуалния договор. Искрените им поздравления за идеята я поуспокоиха. Но, верни на себе си, не я оставиха съвсем без контрол.

— Не съм сигурен, че точно ти трябва да продължиш да се занимаваш с Чандлър — каза Дъг. — Добре ли се държи? Нали не е правил опити да те прелъсти?

Шери отвърна на въпросите с въпрос.

— Кога да се занимава с мен? Дори да искаше, нямаше да може. Тук има твърде много красавици.

— Запозна ли се с някои по-известни мъже? — включи се Том.
— Някой актьор-красавец?

— Точно в този момент не ми трябва мъж.

— А ще дойде ли изобщо момент, в който да ти потръбва, Шери? Не бой се, ти никога няма да заприличаш на мама. — Отново беше Дъг. Бракът може да бъде нещо много хубаво, ако намериш подходящия човек, въпреки че моят провал с Клаудия за малко не направи от мен заклет ерген.

Деловият разговор бе оставен настрана и Дъг започна да разказва историята с бившата си приятелка.

— И дори след като се опитах да скъсам с нея, тя продължи да ми се обажда по телефона. Понякога затваряше веднага, друг път само дишаше в слушалката. Не си ли спомняш, че се отървах от нея едва когато си смених телефонния номер?

— Вярно. Бях забравила. Кажи нещо за новата си любов.

Дъг заговори с въодушевление, а Шери се отпусна на стола и се заслуша.

ШЕСТА ГЛАВА

В неделя вечер, Манинг събра всички, за да ги информира за речното плаване. Шери бе седнала на облегалката на едно канапе и слушаше внимателно. Плувната автотерапия в комбинация с вълнението от предстоящия договор ѝ помогнаха да погледне с друго око на тази разходка. Макар и не особено въодушевена, вече бе поне заинтригувана. Искаше да знае колкото е възможно повече за приключенията на Манинг извън границите на имението. Това щеше да ѝ даде възможност да състави учебна програма, покриваща подготовката за всички възможни ситуации, в които биха могли да попаднат служителите на „Уолъс Секюрити“.

— Този път ще вземем две канута и неколцина професионални гребци — каза Манинг. — Не е необходимо да поемаме излишни рискове. Нивото на Рио Чама е сравнително постоянно. По-нататък, когато всички придобият известен опит, може да опитаме на Рио Гранде. Там е по-опасно, тъй като не е преградена и нивото на водата е непредсказуемо.

— Какво имаш предвид под „непредсказуемо“? — Франк изглеждаше объркан.

— Да прецениш посоката на течението, да знаеш как се променя, когато на пътя му се изпречат скали. Целта е да се плава по течението. Там бързеите са най-вълнуващи. Този път водачите ще следят всичко.

— Какви дрехи да си вземем? — попита Шери.

— Удобни. Къси панталони или бански костюми. Някакви обувки с меки подметки, риза или пуловер. Шапка с козирка и слънчеви очила. Ще имате нужда и от топли дрехи, тъй като нощем е доста хладно. Но не бива да носите много багаж. Всичко трябва да се събере в двете лодки. Вземете непромокаеми сакове — добави той. — Това е, а сега отивайте да се приготвяте. Тръгваме веднага след закуска. Нагласете будилниците си за пет часа.

Всички се разотидоха, с изключение на Шери. Тя искаше да каже на Манинг, че отново е поръчала хеликоптер като допълнителна мярка

за сигурност. Но преди да проговори, телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката, закри долната част с ръка и направи знак на Шери да изчака.

Скоро стана ясно, че от другата страна бе тайнственият автор на заплахите. Това бе нов ход от негова страна и Шери бе много доволна задето бе настояла да се записват всички телефонни разговори. Тя приближи до Манинг, изгаряща от желание да чуе разговора.

— Защо ми имаш зъб, приятел? — попита намръщено Манинг. После закрачи нервно из стаята, като опъна докрай кабела на телефона. Шери вървеше плътно зад него, като се опитваше да не пречи на движенията му. — Виж какво, хайде да се срещнем и да поговорим за всичко, което те тревожи. Може да измислим нещо.

По време на неколкominутния разговор раздразнението на Манинг ставаше все по-голямо. Говореше предимно човекът от другия край на линията, като от време на време позволяваше на Манинг да каже по едно-две изречения.

— След като имаш нещо против мен, внимавай да не пострада някой друг...

Щом остави слушалката, раменете му увиснаха, той се отпусна във въртящия стол и облегна лакти на бюрото си.

— Позна ли гласа?

— Не.

Шери превъртя касетата със записа и го прослуша. И тя не можа да познае гласа, дори не беше сигурна дали е мъжки, или женски. Но нещо в него ѝ се стори познато, въпреки че не можеше да каже точно какво. Отново прослуша записа. Думите бяха насечени. Явно човекът говореше с променен глас.

— Струва ми се заглушен, като че ли си е пъхнал памук в устата. Но предупреждението е съвсем категорично: „Утре ще има нещастен случай“. Явно би трябвало да ме да върнат студен от тренировката.

— Тренировката няма да се състои! — Шери беше непоколебима. — Запахата е вече твърде сериозна. Не можеш да се излагаш на такава опасност.

— Разбира се, че никъде няма да отидем — каза Манинг с едва потискан гняв. — Не съм толкова глупав. Колкото и да ми се иска да се изправа очи в очи с този негодник, нямам намерение да рискувам

живота на други хора. Това обаждане ме убеди, че намеренията му са сериозни.

— Трябва да обсъдим по-нататъшните си действия. Мисля, че трябва да се обадим в полицията.

— Не. Още е рано. Искам случаят да остане в тайна, докато е възможно. Обади се на Ансън и му кажи да изпрати още хора. Не искам никой да разбере кои са... Дори аз. Ако този глупак има намерение да излезе, ще го посрещнем подготвени.

В резултат на последната заплаха смените на охраната рязко се промениха. Пред спалнята на Манинг по цяла нощ дежуреше човек. Други агенти го придружаваха навсякъде — от къщата до спортния център и обратно. От офиса в Албъкърки изпратиха подкрепление.

В акцията бяха включени и хора от персонала на Манинг. Те проверяваха внимателно всички доставки и хората, които ги носеха, както и движението на гостите. Но скоро и персоналът, и охраната започнаха да се изнервят и уморяват от усиленото наблюдение, както и от войнствено настроения Манинг Чандлър. Ограниченията, наложени върху действията и движенията му, явно го вбесяваха.

— Май единственото място, където мога да остана сам е банята — измърмори той веднъж.

— И това се дължи единствено на факта, че запечатахме прозореца — отвърна Франк.

С всяка изминала седмица, Манинг ставаше все по-избухлив. Внимателният и мил мъж, когото бе опознала Шери, раздаваше сърдито заповеди и скастриаше всеки, който се осмеляваше да възрази.

— Докарай колата. Веднага! — изръмжа той една сутрин на Франк. — Какво стоиш като препариран? Да не би тази задача да е прекалено сложна за теб? Ще закъснея, ако не се размърдаш.

Манинг беше вече закъснял с няколко минути от предвидения час за тръгване към Санта Фе, където имаше среща с директора на голяма верига хотели. Агентите знаеха, че много държи на точността, но за първи път го виждаха да вдига скандал за някакви си пет минути.

Анджела, която отново бе гостенка заедно с част от филмовия екип, беше следващата нищо неподозираща жертва на гнева на

Манинг. По време на работна среща с персонала, тя случайно влезе и Манинг ѝ заповяда да напусне.

— О, извинете — каза обидено тя, обърна се и с бързи крачки излезе.

Дори Готвача и Хуан не правеха изключение. Готвача бе смъмрен, задето приготвил вечеря с високо съдържание на холестерол, а Хуан — заради прекалено дълъг телефонен разговор с приятелката си.

Същия ден, веднага след вечеря, Манинг излезе пред къщата, където се отпусна на шезлонга и отправи поглед към небето. Неколцина агенти бяха седнали от другата страна на басейна, тъй като не искаха да се приближават твърде много до намръщения си клиент. Беше се стъмнило и луната бе изгряла, когато Шери излезе от къщата, за да му съобщи за поредната предупредителна бележка.

Тя не знаеше как ще реагира Манинг, но се бе подготвила за бързо отстъпление, в случай че се опиташе да излее гнева си върху нея. Той не забеляза присъствието ѝ, докато Шери не се закашля.

— Какво искаш? — изръмжа Чандлър. Изглеждаше уморен.

— Добре ли си? Мога ли да направя нещо за теб? — Тя заобиколи стола му и застана срещу него.

Той сви рамене.

— Чудя се колко ли ще продължи всичко това. Чувствам се като заложник. Ще изпусна договора с хотелите. Дочули са слухове и поискаха среща. А след като ги информирах подробно за случая, заявиха, че не могат да подпишат договора. Ако до края на седмицата нещата не се изяснят, ще се обърнат към друг. Директорът каза, че не може да поеме такъв риск.

— Съжалявам — каза Шери. — Обезпокоен си твърде много, нали?

— Разбира се. — Той я погледна изумен, като че ли не можеше да повярва на ушите си. — Форт „Спокойствие“ е осъществената ми мечта. Ако изпусна тази сделка, има голяма вероятност да се получи ефекта на доминото. Как би се чувствала, ако фирмата ти започне да се разпада?

— Разбирам те, но...

— Мислиш, че за мен това е просто игра? Мислиш, че тъй като родителите ми са богати, мога просто да се върна при тях и да следвам

пътя им? Например да стана директор на някоя от компаниите им и да гоня печалби? Не, скъпа, не искам. Не парите носят щастие, а начинът на живот. Седни и ще ти разкажа някои неща за живота на едно дете на богати родители.

Шери се подчини и той започна разказа си. Родителите му се развели, когато бил дете и останал при баща си, в Хюстън. Чувствал се изоставен от майка си, която често пътувала до Ню Йорк заради фирмата си и не можела да води сина със себе си.

Шери знаеше, че майка му бе също толкова богата колкото и баща му. Тя наследила малка, но престижна фирма за козметика и я превърнала в огромна международна компания. Манинг Чандлър бе един от онези щастливци, за които се казва, че са родени с две сребърни лъжици в устата. Но големият недостатък на богатите и амбициозни родители бил, че много рядко имали време за сина си.

— Както знаеш, опитах в „Чандлър Ойл“. Но почти никой, с изключение на няколко от работещите тук и може би баща ми, не знаеше колко много ненавиждах работата си там. Затова започнах да търся нещо по-различно.

— И как стигна дотук?

— Съвсем случайно. Чух, че този комплекс се продава, докато бях на ски. Всекидневният спорт винаги ме е интересувал. Реших да го съчета с бизнес и още на следващия ден купих имението. Искан да вложа целия си попечителски фонд. И майка ми, и баща ми искаха да ми помогнат, но аз отказах — за мен беше много важно да направя всичко сам. И ако сега фортът се провали, ще трябва или да се върна на предишната си работа, или да се превърна в безделник, който е винаги душата на компанията — ролята, в която си ме виждала досега.

— Това, което виждам в момента, е човек, който се самосъжалева — каза Шери. — Поне си имал избор. Не всеки има тази привилегия. Разбира се, в момента си изправен пред сериозен проблем, но това не означава, че трябва да изкарваш яда си на другите. Не ти подхожда.

— О, Шери, винаги ме вкарваш в релси. Винаги казваш съвсем открито какво мислиш за мен. И всеки път, когато се приближа малко повече, побягваш като уплашено зайче.

— Да се върнем на въпроса.

— И какво е твоето предложение? — каза той с мрачна усмивка.

— Имай още малко търпение. С Ансън смятаме, че до няколко дни нашият човек ще се появи. Все по-често напомня за себе си. Преди малко Хуан ми донесе още една бележка. Скоро всичко ще свърши.

— Надявам се — изпъшка Манинг. — Много се надявам. — Той поклати глава. — Всички ли мислят, че съм непоносим напоследък?

— Не си ли забелязал разстоянието, на което стоят от теб тези момчета? — Шери посочи агентите, а след това се усмихна, за да покаже, че не говори съвсем сериозно. — Според Ансън, не искат да попаднат в лапите ти.

— Май ще трябва да се извиня на всички ви. Между другото, радвам се, че Ансън е отново тук. — Манинг се засмя. — Видях го да излиза от съблекалните по бермуди на цветя. Явно се опитва да изглежда като гост. Но мисля, че не е успял да заблуди никого. Издаваха го черните чорапи.

Шери се засмя, после каза:

— Е, аз ще се прибирам. Лека нощ, Манинг.

— Лека нощ — отвърна меко той. — И внимавай, Шери — извика той след нея. — Скоро зайчето може да се хване в капана ми.

Беше петък вечер и Шери седеше на един от столовете в кабинета на Чандлър, а вниманието ѝ се раздвояваше между трилъра в скута ѝ и Манинг, който работеше на бюрото си.

— Обещах да изнеса лекция пред една младежка организация — обясни той. — Твърдо съм решил да го направя, така че без възражения. Реших, че може да поговоря малко за начина на хранене, а също и как действат различните групи мускули. — Той правеше скица на бицепс, когато отвън се чу силен вик, от който Шери подскочи: „Стреляй! Стреляй!“.

Тя буквално изхвърча от стола си — книгата ѝ падна под бюрото, а скицата полетя към ъгъла — и само след секунди Манинг бе на пода, вън от опасност. Той бе под нея и в първия момент застина, а след това започна да трепери. Но не от страх. Смееше се. Тялото му се тресеше, когато я обърна и я прикова на пода с тежестта си.

Шери отново чу вика „Стреляй!“ и едва сега разбра, че идваше откъм баскетболното игрище, от другата страна на алеята. Лицето ѝ пламна.

— Казах ти, че много се престаравате — смъмри я Манинг. — И особено ти, Шери... може би, защото, вместо да четеш любовните романи, които ти подарих, ти четеш само криминални. — Той вдигна книгата ѝ от пода, хвърли един поглед на корицата, поклати неодобрително глава и я хвърли настрана. — И все пак е приятно да знаеш, че си в безопасност. Добре се справяш, Линдзи.

Шери усещаше всеки мускул на тялото му, притиснато плътно до нейното. Сърцето ѝ бясно заби. Опита да се измъкне, но въпреки отличната си физическа форма, не можеше да се пребори с мъжката му сила.

Манинг вече не се смееше, а се взираше в лицето ѝ, като че ли я галеше с очи. След няколко дълги мига, той наведе глава, устните му се сляха с нейните и всички мисли за сигурността му се изпариха от главата ѝ.

Тази целувка бе съвсем различна от целувката в басейна. Онази бе кратка и нежна, а тази — чувствена и настойчива. Когато той най-после отдели устни от нейните и се вгледа още веднъж в лицето ѝ, тя бе така опиянена, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да отвърне нерешително на погледа му.

Внезапно вратата на кабинета се отвори и на прага, зяпнали от учудване, застинаха Хуан и Франк. Очите на Шери се разшириха от уплаха и притеснение, когато си представи как ще изтълкуват току-що видяното.

Манинг бързо се изправи.

— Влизайте, момчета — покани ги той. — Трябва да чуете тази случка. — И отново започна да се смее, докато разказваше за „храбрата“ постъпка на Шери. Той се обърна към нея. — Много съм впечатлен от усърдието ви, агент Линдзи, но мисля, че бихте могли малко да се поотпуснете. Съмнявам се, че бих могъл да пострадам сериозно от удар с баскетболна топка. — Той се засмя още по-гръмко, а Хуан и Франк последваха примера му.

Шери беше бясна. Не виждаше нищо чак толкова смешно в ситуацията. Просто си бе вършила работата, както би постъпил всеки професионалист. И ето какъв бе резултатът — унизителни подигравки.

Тя се изправи и оправи дрехите си.

— След като толкова много ви развеселих — каза тя, събрала цялото си достойнство, — смятам малко да си почина. — Тя излезе от

кабинета и се намръщи, дочула кикот зад гърба си. След случката в басейна, и през ум не ѝ бе минавало да се надява на втора целувка. Неведнъж бе копняла и мечтала за нея. Но не по този начин. Той се бе изсмял като на хубав ученически виц.

Когато остана сама в стаята си, Шери бе обзета от необяснимото желание да заплаче. Няколко сълзи се плъзнаха по бузите ѝ, но тя бързо се овладя. Винаги бе ненавиждала хленчещите жени, но сега си помисли, че може би не е била права. Тя се хвърли на леглото и се разрида.

— Стига, Шери! Не можеш да се преструваш, че нищо не се е случило. — Бяха изминали два дни от инцидента в кабинета на Манинг и той я бе пресрещнал в коридора пред стаята ѝ.

— Напротив, мога — увери го Шери. — И имам намерение да направя точно това. — Тя се питаше, какво ли търси Манинг в крилото, в което се намираха стаите на охраната. Тук бе нейното убежище в часовете, когато не бе дежурна, тъй като той никога не го посещаваше.

— Трябва да престанеш да се криеш от мен. И двамата знаем причината за случилото се. — Докато говореше, пръстите му си играеха с яката на блузата ѝ.

— Ако мислиш, че го направих нарочно, грешиш. Направо ми се гади от огромното ти самочувствие. Не всяка жена би припаднала, след като я целунеш един-два пъти. А сега, може ли да забравим всичко? — промърмори тя и се отдръпна.

— Изобщо не те обвинявам. Тази целувка беше неизбежна и честно казано, много ми е трудно да я забравя. — Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Не може да бъде! Добре се посмя за моя сметка, нали? — Възмущението на Шери нарастваше заедно с влечението, което чувстваше към този мъж. Дяволите да го вземат!

— Затова ли си толкова сърдита? Какво очакваше да направя — да кажа истината ли? Все пак ни завариха в доста компрометиращо положение. Реших, че ще предпочетеш всички да се посмеят, отколкото да започнат да подозират какво всъщност се е случило.

Шери замълча, защото не знаеше какво да каже. Разбира се, че беше прав. Щеше да бъде много по-неприятно, ако останалите агенти бяха научили цялата история. И въпреки това, присмехът бе също толкова непоносим. Подмятанията на Хуан и Франк не спираха. Дори Готвача, който рядко се усмихваше, бе започнал да им приглася.

Но ако наистина трябваше да избира между подигравките и срама, тя избираше първото.

— Да, разбирам — съгласи се неохотно Шери.

— Пак ли сме приятели?

Тя го погледна въпросително. Кога сме били приятели, питаха очите ѝ.

— Моля те! — Той се усмихна обезоръжаващо и Шери се предаде.

— Да. При условие, че няма да ми се напомня с нищо за тази случка.

— Нито дума. Поне от мен. Довиждане, прекрасна Шери.

Шери се върна в стаята си и се погледна в огледалото. Бузите ѝ бяха зачервени. Бурните събития от последните няколко дни бяха отминали и изведнъж тя се почувства по-добре. Направо чудесно. И само защото... Само защото Манинг отново я бе нарекъл „прекрасна Шери“. Или защото бе казал, че няма да забрави целувката? Възможно ли бе тази целувка да има толкова голямо значение за него, каквото имаше за нея? Тя въздъхна. Чудеше се как ще си върши добре работата до края на тази история и какво ще стане след това.

Шери не знаеше, че случаят ще бъде разрешен още същия следобед. Тя пооправи грима си, слезе на долния етаж и седна на стола пред кабинета на Манинг, за да наблюдава потока от служители и гости, които влизаха или излизаха. Вратата на кабинета му бе винаги отворена за посетители, а и повечето гости бяха близки приятели на Манинг.

До този момент не се бе случило нищо необичайно, включително и поредното посещение на Анджеа. Когато актрисата минаваше покрай нея, Шери почувства раздразнение от пълната липса на чувство за мярка у тази жена. В преследването на Манинг тя бе досадна като конска муха... и почти толкова желана. Той се бе превърнал в нейна фикс идея.

Докато седеше на стола и обмисляше поведението на кинозвездата, Шери постепенно бе обзета от смътно безпокойство. Но напразно се опитваше да разбере какво бе то. Същото усещане има човек, когато знае текста на някаква стара песен, но не може да си го спомни. Имаше някаква връзка с брат ѝ Дъг, но каква?

Шери стана от стола и долепи ухо до вратата на кабинета. Това може би беше проява на лошо възпитание, но някакво шесто чувство я подтикна да го направи.

— Направих всичко възможно, за да си върна любовта ти, Манинг — казваше Анджела. — Домакинствах, опитах да се приспособя към начина ти на живот. И въпреки това, ти продължаваш да се държиш с мен като с по-малка сестра. Надявах се, че в труден момент ще се обърнеш към мен, ще ми се довериш, но единственото, което успях да постигна с тези бележки, бе да отклоня временно вниманието ти от други жени. И това не бе малко. Но после ти извика нея.

Анджела! Как е възможно да съм била толкова глупава, помисли си Шери. Та нали клиентът им беше непрекъснато заобиколен от жени. Защо бяха решили, че човекът, когото търсят, е мъж? Също толкова вероятно бе и да е жена. Шери потрепери, след това отвори вратата. И в този момент си спомни, че Дъг ѝ бе разказвал за странното поведение на своя бивша любовница, която не го оставяла на мира. Но това беше преди няколко седмици — защо не бе направила връзката по-рано?

— А ето и жената, за която говоря — изръмжа Анджела и хвърли злобен поглед към Шери, която стоеше на прага.

Манинг понечи да тръгне към Шери, но бе спрял от рязкото движение на ръка с добре поддържан маникюр. Трепереща ръка, която стискаше пистолет трийсет и осми калибър. Шери се уплаши, че Анджела може да дръпне спусъка само от нервно напрежение. Бе имала много такива случаи.

Анджела кимна към Шери.

— Откакто тя се появи, аз престанах да съществувам за теб. — Тя насочи пистолета към гърдите на Манинг. — Щом аз не мога да те притежавам, нито една жена няма да може.

— Но гласът по телефона... — Шери се надяваше да отклони вниманието на Анджела. Трябваше да говори, за да печели време. Но не смееше да извади своя пистолет пред Манинг и Анджела. — Кой

друг е замесен в тази история? — Тя се стараеше думите и да прозвучат равно и спокойно.

— Никой. Само аз. — Изкудкуда на висок глас Анджела.

— Гласът по телефона... — каза Манинг, повтаряйки думите на Шери. — Беше мъжки. — Шери бе удивена от факта, че Манинг изобщо не бе уплашен.

— Ще те върнат студен — отвърна Анджела с нисък хриптящ глас, гласът от записа. — Всъщност... — Тя насочи пистолета към Шери. — Бих предпочела теб да видя мъртва.

Краткият миг, в който Анджела се обръщаше, даде на Манинг възможност да нанесе светкавичен и много силен удар по китката ѝ. Пистолетът отхвъркна, Шери се хвърли, грабна го и отново се изправи. След това извади патроните и захвърли оръжието. Вече нямаше нужда от пистолети. Манинг бе повел към канапето изпадналата в истерия Анджела, а на вратата стояха Франк, Ансън и Хуан, които бяха дошли, за да разберат какъв е този шум.

— Какво се е случило? — попитаха в един глас.

— Запознайте се с авторката на бележките. — Шери посочи Анджела.

— По дяволите — възкликна Франк. — Май ще е най-добре да се обадя в полицията.

— Не! — спря го Манинг. — Не. Мисля, че по-скоро имаме нужда от лекар. — Анджела седеше на канапето и хлипаше, закрила лицето си с ръце.

— Но... — Шери искаше тази жена да бъде затворена колкото е възможно по-далеч от Манинг Чандлър, но разбра, че той няма да промени решението си.

— Ансън, би ли се погрижил за Анджела? — попита тя. — Закарай я до болницата и след това се опитай да намериш подходящо място, където да бъде настанена. Обади се на филмовия екип и ги помоли да уведомят семейството ѝ. — Шери бе изненадана от хладнокръвието, с което даде тези разпореждания. Сърцето ѝ продължаваше да бие лудо, а ръцете ѝ трепереха също както ръцете на Анджела. Но всичко бе свършило. Свърши, повтори си тя наум и погледна Манинг.

Той ѝ се усмихна и безмълвно ѝ благодари, преди да се обърне към Ансън.

— Искам да я подложат на лечение, но не желая да се намесва полицията. Ако попадне под ударите на закона, това окончателно ще я съсипе.

— Но Чандлър, тази жена можеше да те убие — каза Ансън.

— Едва ли. Преди да влезе Шери имаше тази възможност, но не се възползва от нея. Анджела не е истински престъпник. Тя просто е имала много повече проблеми отколкото сме предполагали. Никой от нас не я възприемате сериозно. А сега нека се погрижим за нея. Не искам никакви сензации и мисля, че можем да ги избегнем.

След като разбраха, че виновникът е разкрит, всички служители на „Уолъс Секюрити“, както и персоналът Форт „Спокойствие“ бяха обзети от празнично настроение. Шери изпи чаша шампанско с групата и се оттегли в стаята си. Бе благодарна на съдбата, че тази нощ нямаше да се наложи да дежури. Чувстваше се много уморена и още повече разочарована от себе си. Трябваше ѝ време, за да свикне с мисълта за този провал.

След като вече се бе преоблякла в бялата си пижама, се сети, че е забравила книгата си в кабинета на Манинг. Беше тръгнала да си я вземе, когато го видя да се качва по стълбите. Пресрещна го на площадката и го спря.

— Не исках да прекъсвам тържеството, но трябва да поговоря с теб.

— Винаги съм на твое разположение. — Манинг я покани в кабинета си и седна на ръба на бюрото.

— „Уолъс Секюрити“ ти дължи извинения. Оказа се, че съмненията ти в нашите качества са били основателни. Бяхме длъжни да разкрием и осуетим плана на Анджела.

— Вие го осуетихте. Ти беше прекрасна, когато отвори вратата и влезе. Като ангел-хранител.

— Със закъснение. Уликите ми се изплъзнаха.

— Те не бяха много. Освен това всички подцениха Анджела.

— Но аз не би трябвало да правя такива грешки.

— Разбира се. — Той приближи към нея. — Ти би трябвало да бъдеш свършена. Това е целта, която си поставила пред себе си, нали? Е, не си свършена. — Той се усмихна. — Но си близо до целта. Шери, отпусни се. Всичко свърши и вече можеш да си отдъхнеш.

Очевидно Манинг Чандлър не хранеше лоши чувства към „Уолъс Секюрити“. И всичко бе свършило добре, дори за Анджеला. Може би Шери наистина не трябваше да бъде толкова строга към себе си.

— Обмисли ли добре думите ми?

Шери кимна.

— Как разбра, че обмислям?

— Познавам те — каза той и я погали по бузата. — А сега какво ще кажеш да отпразнуваме този ден с една целувка?

— Пил си прекалено много шампанско. — Шери се отдръпна и опря гръб в стената. Можеше да си прости професионалната грешка, но нямаше намерение да забравя причината за тази грешка.

— Само една чаша. Нямам нужда от алкохол. И без него съм щастлив. Е, какво ще кажеш за целувката? — Той облегна ръце на стената, от двете страни на главата ѝ и я хвана като в капан. Шери се огледа стреснато. — Ставаш много нервна, щом приближа до теб — каза той. — Питам се колко пъти си била целувана? Явно не са много.

Шери се вгледа в очите му, като отчаяно се опитваше да не се поддаде на изкусителните му думи. Манинг умееше да говори. Тя неведнъж бе виждала как омайва жените, дошли във форта. За него това бе само добронамерена игра, но нейните чувства бяха по-дълбоки. Не можеше да рискува да затъне още повече.

Шери се опита да го избута, но без особен успех.

— Не те засяга колко пъти съм се целувала.

— На двайсет и... колко? Двайсет и седем? А още не си се целувала — настояваше той.

— Двайсет и осем. И съм се целувала.

— Искам да кажа с друг, освен с мен.

Шери присви очи.

— Доколкото си спомням, се разбрахме да забравим последния инцидент.

— Да го забравим? Обещах, че няма да казвам на никого, но не и че ще се разболея от амнезия. — Той плъзна едната си ръка по стената и я постави на рамото ѝ. — Всъщност, в интерес на истината, трябва да призная, че бих искал да се повтори.

— Изключено — каза Шери, шмугна се под ръката му и избяга навън. Съвсем бе забравила за книгата.

Шери остана будна почти до сутринта, като се опитваше да подреди мислите си. Беше позволила чувствата да се намесят в работата ѝ и бе допуснала сериозна грешка. Грешка, която можеше да струва живота на Манинг. Нямахте да позволи това да се повтори. Основно правило в „Уолъс Секюрити“, както и нейно правило, бе: „Не се влюбвай в клиента!“. Отсега нататък щеше да държи Манинг Чандлър на разстояние.

Но се оказа, че това е просто невъзможно. Заедно с група агенти, Шери остана във форта за доизпълнение на условията по договора. Вече нямаше и помен от някогашното враждебно отношение на Манинг към служителите на „Уолъс Секюрити“. Неизменно доброто му настроение беше и много заразително.

Радостта му стана още по-голяма след успешната бизнес среща в Санта Фе с директора на хотелската верига, който най-после бе решил да подпише договора. Това бе най-успешният договор за форта и Манинг даде прием край басейна.

Филмовият екип бе завършил снимките и това бе последният им ден в Ню Мексико. Така че приемът се превърна в прощално празненство. Шери бе доволна, че успя да отиде до Санта Фе и да си купи лятна рокля — червена, на цветя, с кръстосани на гърба презрамки, откриваща раменете и врата ѝ.

Когато Шери се появи, музикантите настройваха инструментите си. Хуан, който бе организаторът на празненството, си бе свършил чудесно работата. Всичко наоколо бе украсено с балони, цветя и гирлянди. Точно когато той даваше указания на келнерите, наети специално за вечерта, Шери приближи до шведската маса, отрупана с всевъзможни мексикански специалитети.

Тя взе диетична кока-кола от бара и седна на една от масите край басейна. Не след дълго при нея дойдоха Манинг и Рейс Евънс. Манинг бе облечен със светло спортно сако, бежови памучни панталони и синьо-зелена риза, на чийто фон очите му изглеждаха още по-сини. Шери си глътна езика като осемнайсетгодишно момиче на първа среща.

— Анджела... — гласът на Рейс се провлачи. — Кой можеше да си помисли, че човек от екипа ти създава тези неприятности? Но тя бе

много влюбена в теб, Манинг. Дори се похвалила на едно от момичетата, че ще се омъжи за теб.

— За първи път го чувам — отвърна Манинг. — През цялото време си мислех, че човекът, който ме заплашва, е мъж и можех да се закълна, че по телефона говорих с мъж. Тази сутрин отново прослушах записа и чух гласа със собствените си уши. Все още ми е трудно да повярвам, че е била тя.

— Тя е много добра актриса. И много талантива имитаторка. Можеше да направи блестяща кариера.

— Да, спомням си как една вечер ни демонстрираше тези свои умения — рече Манинг. — Ирландски селянин, лондонски диалект и какво ли още не. И през ум не ми мина...

— Нито пък на мен — добави Шери.

Нямаше смисъл да признава, че чувствата бяха замъглили погледа ѝ. Не бе харесала Анджеला още при първата им среща, но нито за миг не бе допуснала, че тя може да има нещо общо със случая. Въпреки че хората от филмовия екип бяха проверени, както и останалите гости, „Уолъс Секюрити“ се бе провалила. Това нямаше да се повтори. Следващия път щеше да подозира всички, включително и агентите си, докато не откриеше доказателство за невинността им.

Шери бе очарована от чудесното настроение на Манинг. В началото бе решила, че бизнесът бе за него просто игра, но постепенно разбра колко важен беше форта за него. Той не бе временно развлечение; Манинг бе твърдо решен да постигне всичко сам и бе истински щастлив от новия договор.

За нейна изненада, той изглежда слабо се вълнуваше от факта, че цял куп красавици си заминаваха. Шери го бе наблюдавала през цялата вечер. Очакваше, че заминаването на Кимбърли ще го натъжи, но по нищо не личеше да е трогнат. Той се шегуваше, разказваше вицове и смешни истории, танцуваше с различни жени, без да отделя по-специално внимание на Кимбърли. Изведнъж Манинг потърси с поглед Шери. Тя стоеше с Ансън в единия край на площадката, а останалата част от екипа — в другия. Когато Манинг я покани на танц, тя отказа с думите:

— На работа съм. — Беше решила този път да не забравя мястото си.

— В такъв случай трябва да си близо до мен.

— Трябва да си върша работата.

— Работата е свършена. Сега можем да съсредоточим вниманието си върху изготвянето на програмата за обучение. — Манинг я хвана за ръката и я издърпа на дансинга. Шери неохотно се подчини.

— По-добре да изтърпи един танц, отколкото да направи сцена. — Тази вечер си много красива — каза тихо той.

Усети приятна вълна на удоволствие. Беше положила специални усилия, за да му се хареса. И явно беше успяла.

Манинг я държеше в прегръдките си вече втори танц. Шери бе сигурна, че колегите ѝ и персоналът на форта ги наблюдават с любопитство.

— Няма ли да се отпуснеш? — прошепна той.

— Как? — отвърна също с шепот тя. — Всички ни гледат.

— Твърде много се притесняваш от мнението на хората.

— А ти твърде малко.

— Тогава ще говорим по работа. — Манинг се отдръпна малко. — След като вече не съществува никаква заплаха, какво ще кажеш да осъществим речното плаване? Искаш ли?

— Водата вече не ме плаши. Плувам всеки ден.

— Да, забелязах. И винаги с придружител.

— Просто се вслушвам в твоите съвети. Ти ги накара да ме наглеждат. Освен това ми каза никога да не плувам сама, спомняш ли си?

— Да, но сега аз мога да ти правя компания. Ала вероятно ще си намериш придружители, които да ме държат на разстояние. И все пак не можеш вечно да ме отбягваш, Шери.

— Мислех, че ще говорим по работа. — Тя опита да се освободи от прегръдката му. — Ако искаш да флиртуваш, сигурна съм, че Кимбърли или която и да е от останалите би била по-податлива.

— Не ме интересува нито Кимбърли, нито която и да е от останалите.

Той не я пускаше, а Шери се страхуваше да се съпротивлява. Имаше чувството, че всички погледи са приковани в тях. Втората песен свърши и веднага започна друга.

— Какво ще правим с обучението? Ще го повериш ли изцяло в мои ръце, или „Уолъс Секюрити“ има предвид нещо конкретно?

Шери мислено въздъхна с облекчение, че най-после той заговори за работа.

— Може би ще трябва да започнем с подготвителна програма, предложена от теб, а след това да продължим с нещо по-сериозно. — Оркестърът най-после спря да свири и Манинг я отведе до една маса край басейна. — Братята ми искат нашите агенти да са в състояние да провеждат сложни операции по издирване — продължи тя, без да сваля очи от него. — Така че планинските походи и алпинизма трябва да бъдат включени. А може би дори речното плаване с канута.

— Мислиш ли, че хората ви ще се справят?

— След известно време. Това е нова дейност и за двете страни и съм сигурна, че в началото ще срещнем трудности — отвърна тя.

— Мисля, че мога да предложа на „Уолъс Секюрити“ онова, от което има нужда, но искам да изпратите човек, който да остане да работи тук поне една година. — Той стана от стола си, без да й даде възможност за отговор. — Е, мисля, че трябва да се върна при гостите си. Ще поговорим пак.

Шери го наблюдаваше как си проправя път между хората към другия край на басейна, като потупваше един по рамото, заслушваше се внимателно в думите на друг, смееше се и разговаряше. И докато го гледаше как бърбори с жените и забелязваше техните реакции, изведнъж я обзе силна ревност. Сети се за представителя, който Манинг искаше да изпратят във форта. Със сигурност нямаше да бъде тя. Нямаше да издържи толкова дълго с него тук, в Ню Мексико.

Заради собственото си спокойствие, трябваше да си тръгне оттук колкото е възможно по-скоро. Не беше дошла, за да се влюбва. Разстоянието бе единственият лек за сърдечната ѝ болка. Само трябваше да измисли начин да накара някой от братята си да я замести. Беше ѝ много неприятно, че след като толкова години бе опитвала да се пребори с покровителственото им отношение, сега искаше да го използва и да се скрие зад него.

СЕДМА ГЛАВА

Шери не бе очаквала, че ще се сблъска с толкова силно нежелание от страна на агентите. На срещата, посветена на новото обучение, присъстваха Франк, Ансън и още десетина агенти от офиса в Албъкърки.

— С братята ми смятаме, че тази подготовка е нужна на всички ни. И сме се ангажирали с този проект. Много от вас вече имаха проблеми във Форт „Спокойствие“. — Тя хвърли поглед към Пит Гарсия. — Искаме занапред да бъдем сигурни, че нашите хора няма да имат подобни проблеми. Това обучение е част от плановите ни за превръщането на „Уолъс Секюрити“ в първокласна агенция за охрана. — Шери огледа лицата на хората пред себе си. — Трябва да признаете, че много от агентите ни не са в добра форма. Заради успеха на фирмата, бих искала да се отнесете с разбиране към този проект.

— Не съм противник на това начинание — каза Франк, — и ти, Шери, знаеш, че подкрепям идеята. „Уолъс Секюрити“ ме взе на работа в момент, когато на трудовата борса положението бе доста напечено и аз съм много задължен на фирмата. Но имам известни съмнения относно качествата на Чандлър.

В четири следобед на следващия ден всички до един споделяха тези съмнения. Денят им бе започнал още в ранни зори с гимнастика и петкилометров крос, след което изслушаха лекция, изнесена от Манинг, която завърши с думите:

— От днес нататък аз ще ви казвам какво да ядете, кога да ядете, кога да спите и как да тренирате. Всички твърдите, че сте в добра форма, но ще разберете какво означава „добра форма“ едва след като завършите този курс.

На четвъртия ден по-голямата част от групата бе готова за бунт. Цяла сутрин бяха тичали из планината, а сега бяха възседнали

неподвижни велосипеди и докато въртяха бясно педалите, се оплакваха на Шери, която правеше коремни преси.

— Трябва да говориш с него за облекчаване на програмата. В противен случай ще ни осакати — настояваше Франк. — Изтърпял съм много тежки натоварвания, но се оказа, че изобщо не съм подготвен за изстъпленията на Чандлър. Този човек сигурно е изучавал методите на Средновековната инквизиция.

— Престани да хленчиш, Франк — каза Шери. — Екипът на „Уолъс Секюрити“ има нужда от тренировки и ти си едно от опитните свинчета. Така че престани да недоволстваш. — Шери започваше да разбира, че проблемите не бяха само физически. Явно трябваше да се промени и настройката на хората. Сигурно Манинг можеше да проведе някакви курсове за мотивация. Тя никога не бе чула някой от хората му да се оплаква. Може би трябваше да поговори с братята си по този въпрос.

След две седмици Том и Дъг щяха да пристигнат в Ню Мексико, за да уточнят подробностите по договора между Форт „Спокойствие“ и „Уолъс Секюрити“. Тя искаше да дойдат по-рано, но не ги повика, защото се опасяваше, че ще я затрупат с въпроси. Просто трябваше да изчака, а дотогава щеше да успее някак да държи Манинг на безопасно разстояние от себе си. Но точно в този момент бе принудена да се занимава със своите разбунтували се агенти.

— Днес следобед ще почивате. Можете да поплувате, да поиграете покер или да отидете до града. Изобщо правете каквото искате. Но не забравяйте, че това е само малка почивка.

— Забравяш робовладелеца — каза Франк. — Чандлър няма да се съгласи.

— Ако му обясня, ще се съгласи.

— Струва ми се, чух името си. — Манинг стоеше на вратата и се усмихваше заговорнически на Шери. Тя реши, че сигурно е стоял отвън и е чул целия разговор. — Е? Какво искаш да ми обясниш?

— Реших, че имаме нужда от малко почивка. — Тя млъкна, в очакване на гневен отказ.

— Ти си шефът — отвърна спокойно той и я погледна в очите, а после изгледа и цялата група. — Е, какво чакате? Тръгвайте, преди да съм променил решението си. Ще продължим утре.

Шери понечи също да излезе, но Манинг и препречи пътя.

— Няма къде да бягате, госпожице Линдзи.
— Какво... Аз не... — Шери пое дълбоко въздух и опита отново.
— Кой бяга?
Манинг тихо се засмя.
— Хайде да обядваме в града.
— Не мога. Имам да прегледам някои договори.
— Шери, разбери, с мен става нещо, което никога не ми се е случвало. И съм сигурен, че тези чувства са нови и за теб самата.
— Не изпитвам никакви чувства.
— Може би се опитваш да си го внушиш, но всъщност е точно обратното. Убеден съм и ще ти го докажа. — Ръцете му я стегнаха в силна прегръдка и устните му се впиха в нейните. Целувката бе дълга и всепоглътщаща и Шери имаше чувството, че костите ѝ се топят. Когато Манинг я пусна, тя се подпря на стената, за да не се строполи.
Шери очакваше, че той ще каже нещо, че ще се пошегува, но изглежда целувката го бе развълнувала дълбоко. Чандлър просто я гледаше и тя долови тежкото му дишане. Най-после той проговори.
— Сега ще те пусна, защото ако не го направя, ще завършим следобеда в леглото, а зная, че не си готова за това. Но някой ден... съвсем скоро... — Целуна я бързо и излезе.

С помощта на Франк и Хуан, Манинг и Шери изготвиха програма за тренировки. Включването на повече хора бе изиграло двойна роля. Първо, не бе оставала насаме с Манинг и второ, Франк не само се успокои, но и прие с ентузиазъм идеята за създаване на първокласен екип от агенти.

След като Франк спря да се оплаква, постепенно останалите също престанаха. Явно той бе водачът. Вече всички работеха усилено и мърморенето бе сведено до минимум.

Манинг наблюдаваше с одобрителна усмивка как агентите приключват загаряката за рекордно кратко време и излизат за сутрешния крос.

— Най-после влязоха в ритъм — каза той на Шери, която ги наблюдаваше заедно с него. — Не бях сигурен, че ще успеят, но тези момчета започнаха да се отказват от старите си навици и разбирания.

— Някои хора умеят по-добре от други да се приспособяват към нов начин на живот, когато това се налага.

— Да не намекваш за мен?

— Ако не ме лъже паметта, ти категорично се противопоставяше на всяка наша молба да промениш поведението си.

— Аз?

— Да, ти!

— Знаеш ли кое ти е лошото, агент Линдзи?

— Кое?

— Имаш прекалено добра памет. — Той я потупа леко по бузата и хукна след групата.

Същия ден всички вечеряха на открито, около басейна. Между гостите бе и един холивудски режисьор, който през идната пролет щеше да снима филм в Южна Америка. Той прояви интерес към екипа на „Уолъс Секюрити“ и пожела да обсъди евентуален договор с фирмата.

Преди да седне при режисьора, Манинг се отби при всеки от гостите си. Шери наблюдаваше „редовната обиколка“, както тя я наричаше, докато пиеше кафето си заедно с Франк и Хуан.

— След като общия проект се разчуче, май няма да успяваме да приемаме всички поръчки — каза Хуан.

— Същото ми каза и шефът ти — отвърна Шери развълнувано.

— И ще го отпразнуваме с отдавна отлаганото речно плаване. — Манинг взе един стол и седна при тях. — Подготвил съм всичко. Ще можем да го направим в началото на следващата седмица.

След два дни цялата група се бе събрала в дива местност, където въздухът бе свеж и чист, а в далечината се чуваше шум от падаща вода. Манинг разстла една карта върху капака на своя джип и очерта с пръст маршрута по реката.

— Довечера ще спим ето тук. Утре сутрин ще дойдат да ни вземат и да ни върнат във форта. Предположих, че някои от вас може да откажат да се върнат пеша. — Той погледна Франк и се засмя.

— Още една шега от този род и може да откажа изобщо да тръгна — каза Франк.

Всички се засмяха, включително и Шери.

Но смехът ѝ бе пресилен. Мислите ѝ бяха до такава степен обсебени от Манинг, че не чуваше разговора. Може би ако не я измъчваха глупавите ѝ мечтания щеше да изпита удоволствие от излета и от последната възможност да бъде с Манинг.

— Всеки от вас трябва да знае как да реагира, ако случайно падне във водата. — Манинг хвърли поглед към нея. — Вероятно няма да има такива случаи, така че не мислете за това. Но ако все пак се случи, най-важно е да пазите главата си, като я закриете с ръце. Трябва да сте с леко свити крака, по посока на течението. Ясно ли е? — Всички кимнаха утвърдително. — Нашите водачи ще ви дадат по-подробни указания. А, ето ги и тях.

След като наетите от Манинг професионални гребци повториха неговите указания, всички се отправиха към реката. След един час канутата бяха пуснати във водата.

От брега криволичещите бързеи изглеждаха толкова красиви. Но когато Шери, която се качи във втората лодка видя как се приближават към запенената вода в гърлото ѝ заседна буца и тя осъзна, че не е възможно човек да се отърве толкова бързо от фобията си. Въпреки всичко, бе твърдо решена да се пребори със страха.

— Дишай дълбоко, дишай дълбоко! — промърмори си тихо тя и стисна силно преградата пред себе си, когато лодката започна да се мята, носена от течението.

Манинг се извърна към нея.

— Добре ли си? — извика той.

Тя му направи знак с вдигнат палец, като се надяваше, че не е забелязал ужаса в очите ѝ.

Манинг бе гребецът в лодката на Шери, а един от водачите държеше греблата на другата. Шери се чувстваше по-сигурна, когато виждаше Манинг пред себе си. Ситуацията бе наистина странна — тя бе, така да се каже, в ръцете му.

При всяко пропадане и издигане Шери се вкопчваше все по-силно в преградата. Ако продължаваше така, щеше да пробие дървото с пръстите си. Но след известно време възбудата от

предизвикателството на бурното течение я погълна. Тя започна да се отпуска и дори да се наслаждава на приключението.

След кратка почивка на брега със сандвичи и плодове, групата отново се качи на лодките и стъпи на твърда земя едва в късния следобед.

Манинг бе осигурил палатки и необходимите принадлежности за къмпинг. Шери бе в отделна палатка, тъй като бе единствената жена в групата.

След вечеря всички насядаха около малкия огън и започнаха да споделят преживяното през деня. Водачите развеселиха компанията с истории от предишни приключения. Имаше много вицове, смях и стари песни под съпровода на устната хармоника на Готвача.

Манинг бе особено весел. Шери знаеше, че той умее да разказва добре, но като че ли само сред природата. Групата избухна в бурен смях, докато той разказваше как баща му го изпратил на подобна разходка с вицепрезидента на Съединените Щати и как агентите от тайните служби трескаво се опитвали да се движат с лодката си плътно до тази на вицепрезидента, а водата ги мятала в различни посоки.

Групата постепенно започна да се разотива. Един по един агентите пожелаваха лека нощ и се отправяха към палатките си. Скоро Шери и Манинг останаха сами край огъня, потънали в неловко мълчание.

— Беше невероятна днес — каза тихо Манинг.

— О, я стига. — Шери се чувстваше като ученичка и това не се случваше за първи път в негово присъствие. — През по-голямата част от пътуването бях просто топка от нерви.

— Точно това имам предвид. — Манинг протегна ръка зад гърба ѝ, махна ластика, който пристягаше косата ѝ и прокара пръсти през къдриците. — Беше уплашена до смърт, но не каза и дума. За това се иска доста кураж.

Шери се изсмя пресилено.

— Още малко и ще ме накараш да се гордея с това, че съм страхливка.

— Не си никаква страхливка, Шери. Ти си една от най-смелите жени, които познавам. Родена си за живот сред природата. — Той приближи до нея. — Май се страхуваш единствено от мен. — Шери опита да се отдръпне, но той сложи ръка на рамото ѝ. — Виждаш ли?

Сърцето ѝ заби лудо, когато Манинг нежно повдигна косата ѝ я целуна по шията. Знаеше, че трябва да се измъкне от тази рискована ситуация. Но сърцето ѝ отказваше да се вслуша в разума.

— Не се страхувам от теб — каза решително тя и изненадана от себе си, прегърна Манинг и страстно го целуна.

Усети удивлението в сподадения смях, който се изтръгна за миг от гърлото му. Той се подпря на една ръка и я прегърна с другата. В някакво отдалечено кътче на съзнанието си, Шери разбираше, че не бива да започва всичко това, че трябва да спре веднага. Но по-силни, непреодолими чувства изместваха тези опасения.

Не само уединението, свежият въздух с мирис на бор и ясното нощно небе я бяха омагьосали. Най-силно бе въздействието на Манинг върху нея. Беше достатъчно само да пожелае и тя щеше да бъде негова. Забравила за спящите наоколо хора, тя имаше чувството, че е сама с него. Сама в някакъв познат и в същото време неизследван свят.

Сърцето ѝ заби още по-силно, когато той я притисна до гърдите си и нежно я залюля в прегръдките си. Тя се вгледа в очите му и видя в тях отражението на танцуващите пламъци на лагерния огън.

— Знаеш ли колко много държа на теб? — прошепна той и я целуна по ухото.

— Не.

— Ако мозъкът ми не бе отказал да работи, щях да се опитам да ти обясня, но те желая толкова силно, че не мога да мисля. — Той я целуна отново.

Изпрацяването на клонка под нечий крак им подсказа, че вече не са сами. Те се отдръпнаха един от друг и видяха Франк.

— Здравейте — каза той. — Не можах да заспя. Готвача хърка като Боинг 747 преди излитане. Реших да се поразходя и да изчакам да спре. Нямахме смисъл само да се въртя в спалния чувал, нали?

— Разбира се — отвърнаха в хор Шери и Манинг, но без особен ентузиазъм и си размениха многозначителни погледи зад гърба на Франк, докато той се настаняваше до тях.

След половин час, когато стана ясно, че Франк няма намерение да се прибира, Шери се изправи.

— Лека нощ — каза тя на двамата и се отправи помръкнала към палатката си.

— Лека нощ — чу гласовете им зад гърба си.

Шери събу късите си панталони, свали памучната риза и облече нощницата. Пъхна се в спалния чувал и се вгледа в тъмнината. Измина половин час, а тя още не можеше да заспи.

Беше ѝ невъзможно да мисли за друго, освен за Манинг, а убеждението, че не бива да се влюбва, се бе изпарило без следа. Не бива да мисля за това, казваше си тя. Веднъж да свърши тази екскурзия и да се върна в Хюстън. Може би на стотици километри от Манинг ще успее да възвърна разума си. Само да имаше книга или телевизор, или нещо, което да ме разсее.

След малко тя окончателно прекрати опитите да заспи. Седеше в тъмното, прегърнала колене, когато върху палатката ѝ падна някаква сянка.

— Бях решил, че никога няма да си отиде — прошепна Манинг, докато влизаше пълзешком с бутилка вино, тирбушон и две пластмасови чаши в ръце. — Оставих тази проклета бутилка да се изстудява още щом пристигнахме.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Дойдох да изпием по чаша преди лягане. — Манинг говореше тихо. Те си размениха съучастнически погледи, докато той внимателно отваряше бутилката.

Шери се сепна от звука на тапата.

— Не ми харесва идеята ти.

Манинг не обърна внимание на възражението и наля. Подаде на Шери едната чаша и леко я допря със своята.

— За нас двамата — каза той, изпи виното на един дъх, а после захвърли чашата и хвана ръката ѝ. — А пък аз мисля, че идеята е чудесна. От много дни искам да останем сами, наистина сами. Не, не дни... — Той прокара пръсти през косата ѝ. — От седмици.

Шери потръпна, като че милион иглички се забодоха изведнъж в кожата ѝ. Когато Манинг я пое в прегръдките си, тя обви ръце около врата му и забрави, че държи чаша в ръката си. И той изглежда не забеляза виното, стичащо се по гърба му, докато я галеше и целуваше по челото, по клепачите, по бузите.

Шери нетърпеливо пусна чашата на земята, хвана нежно брадичката му и насочи устните му към своите. Целувката ставаше все по-страстна, тялото ѝ се отпусна върху спалния чувал, повличайки и

неговото. Грубата му длан докосна голото ѝ бедро и сякаш възпламени тялото ѝ. Светът около тях престана да съществува.

Но след няколко секунди Шери си спомни къде се намира, кого целува и какво си бе повтаряла толкова много пъти. Тя избута Манинг.

— Трябва да спрем дотук.

Той се усмихна виновно.

— Не исках това да се случи.

— Наистина ли? — Тя го погледна недоверчиво.

Той се подпря на лакът.

— Да. О, имам намерение да се любя с теб, но нито моментът, нито мястото са подходящи. — Той седна и облегна ръце на коленете си. Вече дишаше по-спокойно. — Бих предпочел да нямаме цял взвод придружители. Не бих се изненадал, ако след минута Хуан си пъхне носа в палатката. — Той я хвана за ръка. — За да правим любов, имаме нужда от пълно усамотение. — Той бързо я целуна, после взе бутилката, чашите и тирбушона. — Сънувай ме, Шери — каза и излезе от палатката.

Шери се сгуши в топлия спален чувал и заспа с мисълта за целувките му, за страстта, пламнала помежду им... И Чандлър наистина се появи в сънищата ѝ.

На сутринта, както никога досега, Манинг съвсем открито я обсипваше с внимание. На закуска не ѝ позволи да стане и сам донесе ядене за двама. Седна до нея, закачливо постла кърпа в скута ѝ и грабна един кренвирш от чинията ѝ. Непринудени и в същото време много интимни жестове.

След закуска Шери отиде да се поразходи покрай реката. Тя стоеше, загледана в бързото течение, изпълнена със съжаление, че излетът е към своя край. С настъпването на деня тревогите ѝ се бяха върнали с пълна сила. Манинг Чандлър не беше мъж за нея. Той бе прекалено красив и можеше да има всяка жена, която пожелае. Беше син на богаташи. Накратко — не беше човекът, който би се влюбил в Шери Линдзи.

Но дълбоко в нея, един глас непрекъснато повтаряше, че тя е влюбена точно в него.

От храстите долетя шум на стъпки. Тя се обърна и пое чашата горещо кафе от ръцете на Манинг.

— Това приключение ти хареса, нали? — каза той. — Природата, спокойствието?

— Да, наистина ми хареса — отвърна искрено тя. — Дори повече, отколкото предполагах.

— И ти се отразява добре. Лицето ти е поруменяло, а очите ти блестят. — Той я погали нежно по бузата с опакото на ръката си.

Тя се отдръпна, едновременно поласкана и объркана, защото този блясък в очите ѝ се дължеше именно на Манинг.

— Ще те видят. — Тя кимна към останалите.

— Това притеснява ли те?

— Да, струва ми се. Не обичам да бъда обект на клюки и догадки.

Погледите им се срещнаха за няколко дълги мига и тя се запита дали ще я целуне. Въпреки безпокойството от възможната публика, тя навлажни устните си с език и леко ги разтвори.

— Ако продължиш да ме гледаш така, няма да издържа и ще те взема в прегръдките си. А след това няма да има място за догадки.

Шери наведе глава, а бузите ѝ поруменяха още повече. Манинг леко повдигна брадичката ѝ с ръка.

— Създавам ти доста главоболия, нали? Ела да помогнем при събирането на палатките.

Хванати за ръце, те тръгнаха към лагера.

ОСМА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин Шери срещна Манинг на закуска, той отново се държеше съвсем делово, въпреки че останалите агенти вече бяха излезли от трапезарията. Тя си помисли, че може би по този начин искаше да ѝ каже: „Забрави романтиката и се захващай отново на работа!“. Искеше да поговори с него, но непрекъснатото движение на хора около тях правеше невъзможен разговор на четири очи.

След всичко случило се помежду им през изминалата седмица, Шери се бе осмелила да се надява на нещо повече от делови отношения. А сега си задаваше въпроса дали насилена близост по време на експедицията и горската романтика не бяха създали една илюзия.

Въпреки вниманието, с което я бе удостоил Манинг в лагера, тя може би трябваше да се примири с факта, че връзката им е обречена да си остане само кратко увлечение. Не беше дал никакви обещания, припомни си тя. И беше глупаво да ги очаква.

За съжаление Манинг Чандлър означаваше твърде много за нея. Беше се влюбила в него, оставяйки сърцето си да властва над разума. Точно както винаги правеше мама, помисли си отчаяно тя.

На всичкото отгоре се бе влюбила в мъж, който не отговаряше на чувствата ѝ, на желанието ѝ за трайна връзка.

Същата сутрин терзанията ѝ се задълбочиха с появата на още една жена. Точно когато Шери излизаше за всекидневния си крос с една от колите на форта пристигнаха братята ѝ заедно със зашеметяващо красива млада дама. Шери се втурна към колата точно навреме, за да види как след като се ръкува с Том и Дъг, Манинг прегърна Сузана Хейс.

Шери моментално я позна. Бе виждала снимката ѝ в светските хроники. Видната представителка на хюстънския хайлайф непрекъснато се занимаваше с благотворителна дейност. От предварителните проучвания за Манинг, Шери си спомни, че преди

няколко години двамата са били сгодени, но после годежът бил развален.

Копринената блуза на Сузана, елегантният панталон и сандалите с висок ток накараха Шери, облечена в спортния си екип, да се почувства отвратително раздърпана. Внезапно я обзе силна ревност.

Никога не ѝ бе минавало през ума, че някоя от бившите любовници на Манинг може да пристигне във форта заедно с братята ѝ. Беше свикнала да вижда тук много жени, но всички те бяха само гостенки и нищо повече. Но сега бе съвсем различно. Дори Сузана да не беше жената, за която той мечтаеше, тя бе от неговата класа и контрастът между двете показваше ясно недостатъците на Шери. Тя погледна с раздразнение братята си. Те не бяха виновни, но въпреки това се почувства предадена от собственото си семейство, особено след като забеляза, че Дъг носеше чантичката на Сузана.

Шери отиде при тях, целуна Том и Дъг и напрегна всички сили да се усмихне мило на новодошлата, докато Манинг ги запознаваше. С приветлива усмивка бившата годеница поздрави Шери за успешното разрешаване на случая и за новото общо начинание. Сузана, изглежда, бе добре информирана за всичко, което се бе случило във Форт „Спокойствие“. Тя се обърна към Манинг, а светлокафявите ѝ очи заблестяха.

— Може ли да влезем, скъпи? Знаеш, че слънцето не се отразява добре на кожата. Появяват се бръчки.

Манинг погледна Шери. Изглежда изпитваше неудобство и несигурност в присъствието на двете жени. Може би очакваше да се сбият заради него? Нямахе защо да се тревожи. Сузана бе изцяло заета със себе си и като че ли не си и помисляше за евентуална конкуренция. А Шери съзнателно сподави болката си, щом видя мъжа, когото обичаше, с друга жена. Тя ги наблюдаваше, докато влизаха в къщата. Той я бе прегърнал през кръста и явно бе забравил смущението си. Гласът му бе тих и възбуждащ, докато убеждаваше Сузана, че е още рано да се тревожи за бръчки.

Том прегърна сестра си през раменете.

— Как върви работата? — Той ѝ хвърли бърз, преценяващ поглед. — Изглеждаш чудесно. Нямах нито счупени кости, нито разтегнати сухожилия.

— Много пъти съм ви казвала, че жените са по-подходящи за телохранители — каза Шери с пресилена усмивка, като се опитваше да не обръща внимание на болката в себе си. — Може би най-после ще ми повярвате. А между другото — добави кисело тя, — много ви благодаря, че доведохте още една красавица. Като че ли тук не бяха достатъчно.

— За Сузана ли говориш? Много ми се иска наистина да я бяхме довели ние, но за съжаление, просто случайно се оказахме заедно в самолета от Хюстън. Е, хайде, прегърни ме. Ако ти не се радваш, аз много се радвам да те видя — рече Дъг. — Надявам се, че си прекарала приятно ваканцията.

Шери се засмя, прегърна го, а после прегърна и Том.

— Хайде да изпием по чаша кафе и ще ви разкажа за някои от идеите си — каза тя с престорено въодушевление. — Нямам търпение да се върна у дома и да започна да ги осъществявам.

— С Дъг обсъдихме предложението. — Том седна на един от столовете на бара, а Шери наля кафе от каната. — Ако подпишем договорите, които съм донесъл... — Той посочи дипломатическото си куфарче, оставено на пода до стола — ... за известно време наистина ще имаме нужда от представител тук. И двамата сме на мнение, че това е твоя работа и заслужаваш да я поемеш.

Шери вдигна чашата към устните си и леко подуха горещото кафе. Беше съвсем в стила на братята ѝ да вземат решения вместо нея. И все пак ако откажеше, те щяха да поискат да разберат защо. Тя почти ги бе насилила да дойдат. Но със сигурност нямаше да може да продължи работата си във форта, особено след като бе видяла Манинг и Сузана. Сърцето ѝ щеше да се пръсне на хиляди парченца, ако ѝ се наложеше да остане близо до него.

— Не знам какво да кажа — отвърна най-сетне тя. Поне бе искрена, макар да знаеше, че двамата нямаше да възприемат думите ѝ буквално. — Хайде да поговорим по-късно по този въпрос. След като утвърдим програмата, може би ще бъде по-добре да оставим тук Ансън или някой друг от офиса в Албъкърки. А сега ще ви помогна да се настаните. Чандлър иска да се срещнем следобед, а след това ще отпразнуваме подписването на договора с вечеря в Санта Фе.

Шери заведе братята си до стаите им и отново слезе долу. Повече от всякога имаше нужда от сутрешния си крос. Пробяга редовните три

мили и се отправи към една пейка до пътеката да си отдъхне. Искаше да остане по-далеч от имението колкото може по-дълго.

За нейна изненада, там я чакаше Дъг.

— Какво ти е? — запита той.

— Не те разбирам.

— Мислех, че след подобно развитие на нещата ще си на седмото небе от радост. А по вида ти човек би помислил, че фирмата е пред фалит. — В неумолимия му поглед се четеше недоумение.

— Наистина не разбирам за какво говориш. Извинявай, ако, според теб, не съм достатъчно ентусиазирана.

Дъг хвана ръката ѝ.

— Причината е Манинг Чандлър, нали?

— Вие с Том сте непоносими. — Тя издърпа ръката си. — Ако тримата живеехме на пустинен остров и пристигнеше някой кораб, вие щяхте да си помислите, че морякът е слязъл на брега само защото иска да прелъсти сестра ви.

— Той прелъсти ли те?

— Не! — Гласът на Шери стана по-мек. — Не съвсем.

— Да не би точно там да е проблемът? Ти искаш ли да го направи?

Шери въздъхна.

— Престани, Дъг. — Но по лицето на брат си разбра, че той няма намерение да се откаже. Щом си наумеше нещо, нямаше измъкване. — Може би малко го харесвам — призна тя. — Ученическо увлечение.

— Вече не си ученичка.

— Когато става въпрос за такива работи, една двайсет и осем годишна жена може да бъде също толкова... глупава колкото и шестнайсетгодишно момиче. Във всеки случай, той изглежда има други интереси. Забрави ли прелестната Сузана?

— Не съм, но Чандлър явно я е забравил. — Той посочи към един навес, малко по-надолу по алеята, на който Манинг се бе облегал и ги наблюдаваше. — Би ли ми казала какво точно се е случило?

— Нищо — каза Шери, без да откъсва поглед от Манинг. Питаше се какво ли търси тук.

— Не ти вярвам. — Дъг хитро се усмихна. — Аха, малката ми сестричка е омагьосана от новия бизнес партньор на „Уолъс

Секюрити“. А ние толкова се тревожехме, че няма да си позволиш да се влюбиш, уплашена от примера на мама. Но май причината е била в липсата на подходящ човек. Край на нашите тревоги.

— Преувеличаваш.

Усмивката на Дъг стана още по-широка.

— Не съм на същото мнение.

— Нямам намерение да започвам каквото и да било с Манинг Чандлър.

— Много е късно. Вече си започнала — каза Дъг. — Така че престани да отричаш и да увърташ. Не си първата жена, която се влюбва.

— Ти поне го знаеш със сигурност — каза остро Шери. — Влюбваш се по-често отколкото някои хора си сменят чорапите. — Брат й беше чаровен и в някои отношения приличаше на Манинг. Но Дъг отговаряше на описанието „висок, чернокос и красив“, което се харесваше на много жени, а Манинг бе русокос. — Още ли е актуална специалната дама?

— Нали ме знаеш — каза Дъг. — Трудно задържам вниманието си. В момента нямам приятелка. Но, ако не си забравила, говорехме за твоя любовен живот. Хайде, кажи на брат си какво става?

Шери разпери ръце, сякаш искаше да каже, че няма никакъв смисъл да разговарят.

— Може би съм... — Тя се опита да намери подходяща дума. — ...заинтригувана. Но това не означава, че той проявява същия интерес към мен. — Тя отново погледна към Манинг.

— Разбира се, че проявява. Не мога да повярвам, че си станала на двайсет и осем години, а още не можеш да разбереш кога един мъж те харесва. Привлекателната Сузана пристигна току-що, но вместо да я ухажва, той се страхува да не те изпусне от погледа си. Явно не сме ти преподали добре урока за птичките и пчеличките.

— Учила съм биология и в гимназията, и в колежа — каза Шери. — Но в случая не става въпрос за обикновена връзка между мъж и жена. Както вече ти казах, аз не съм от неговата класа.

— Ти си от най-висока класа. — Гласът на Дъг бе нежен, но настоятелен.

Шери го потупа по бузата.

— Знаеш ли, понякога си много мил. Но, Дъг, погледни това име, спомни си за къщата на Манинг в Хюстън. А дори да се интересува от мен...

— Интересува се, повярвай ми.

— Не ме прекъсвай. — Усмивката на Шери смекчи остротата на забележката. — Дори да е така, аз не бих се чувствала добре в тази обстановка. Искам да бъда равностоен партньор. А ако Чандлър види банковата ми сметка, сигурно ще умре от смях.

— Парите не са най-важното.

— За хората, сред които се движи Чандлър, парите са всичко.

— Не мисля, че парите го интересуват... поне в твоя случай.

— Стига, Дъг. Моля те.

Брат й поклати глава.

— Шери, как е възможно жена с твоето самочувствие да се държи като ученичка, когато... — Той забеляза сериозното ѝ изражение. — Добре, сестричке, спирам със съветите. Мисля, че е време да се връщаме. — Тръгнаха към имението и, разбира се, минаха покрай Манинг.

— Здравей, Чандлър.

— Здравейте — поздрави Манинг. — Готови ли сте да обсъдим договора?

— Разбира се. Ще отида да извикам Том, а Шери може да дойде веднага след като се преоблече.

Срещата продължи около два часа. Обсъдиха подробностите и подписаха окончателния вариант. Въпреки че разговорите бяха плодотворни, Шери бе неспокойна. Мислеше непрекъснато за Манинг Чандлър и за бъдещето. Дъг бе категоричен, че представителят на „Уолъс Секюрити“ ще бъде тя.

Искаше ѝ се да скочи от стола и да го удуши, особено след сутрешния разговор. Докато собственикът на Форт „Спокойствие“ изобщо не реагира, оставяйки у Шери впечатлението, че най-важен за него е бизнесът, а не личните отношения.

Отпразнуваха договора в малък ресторант с традиционна мексиканска кухня в Санта Фе. Манинг бе в чудесно настроение. Той бе подредил гостите си около масата и изненадващо бе сложил Шери от лявата си страна, а Том от дясната. Унилата Сузана седна срещу тях, между Дъг и Хуан.

Шери си помисли, че може би Манинг се бе скарал със Сузана и сега искаше да накара бившата си годеница да ревнува. Бе много внимателен и дори на няколко пъти сложи ръката си върху нейната. Шери ловко я измъкваше и продължаваше оживения си разговор с Готвача. Но колкото повече се опитваше да избегне контакта с Манинг, толкова по-смели ставаха действията му. Тя едва се сдържа да не извика от възмущение, когато той съвсем неслучайно притисна бедрото си в нейното.

След вечеря направиха малка разходка из центъра на града и се върнаха във форта. Всички побързаха да се приберат по стаите си, уморени от тежкия ден.

Фортът бе потънал в тишина, когато призори Шери облече халата си и слезе долу. Не беше мигнала цяла нощ и бе решила да си направи чаша топло какао, с надеждата, че ще ѝ подейства успокояващо. Поведението на Манинг по време на вечерята я бе озадачило и опитите да си го обясни бяха причина за безсънието ѝ.

Държанието му бе не само демонстрация на по-специалното му отношение към нея, но и на желание да го покаже на всички. Но каква беше всъщност причината? Сигурно Сузана Хейс. Вероятно той я бе поканил в Санта Фе, след това двамата се бяха скарали и сега той я наказваше. Шери нямаше да му позволи да я използва като оръжие за отмъщение.

Тя светна лампата в кухнята и точно когато си вземаше чаша, вратата се отвори и влезе Манинг. Беше облечен с джинси и риза с навити ръкави. Имаше вид на човек, който допреди малко е работил.

— Чудех се кой ли броди из къщата. — Той наблюдаваше Шери, докато тя си приготвяше какаото. — Снощи се надявах да останем поне малко насаме, но ти много бързо се прибра в стаята си. Защо продължаваш да ме отбягваш?

— Новата гостенка е достатъчно основателна причина. Не знам каква игра си започнал, но аз няма да се включа. — Тя отпи от какаото.

— Не си играя с теб, Шери.

Шери го погледна недоверчиво.

— Искаш да кажеш, че за теб Сузана няма значение?!

— Не. Сигурно знаеш, че бяхме сгодени, но аз развалих годежа.

— И сега започвате отначало?

— Грещиш. От време на време Сузана решава, че можем да започнем отначало и пристига тук. Обади ми се вчера сутринта, за да ми каже, че е в Албъркърки и идва. Опитах се да я разубедея, но... — Той сви рамене. — Може би трябваше да те предупредя. Всъщност бях обнадежден, когато видях, че пристигането ѝ те разстрои.

— Не ме разстрои.

— Значи съм се заблудил — каза той. — Със Сузана сме приятели от деца. Тя е единствено дете и се нуждае от по-голям брат. Аз никога няма да бъда нещо повече за нея. Тя е чудесен приятел, но в много отношения сме напълно различни.

— Не ми дължиш никакви обяснения.

— Нима? Тогава защо си толкова сърдита?

— Не съм...

Усмивката му излъчваше недоверие.

— Какво ще правя с теб, Шери Линдзи?

— Няма да ти се наложи да правиш нищо, Манинг, защото няма да съм тук. Нямам намерение да оставам за допълнителното обучение.

— Как така? А назначението на Дъг?

— За съжаление бе пропуснал да го съгласува с мен. Той има този лош навик.

Манинг се намръщи.

— След всичко, което се случи между нас, не мога да си представя, че искаш да си отидеш. Няма да се съглася.

— Страхувам се, че ще ти се наложи. Няколко целувки, няколко прегръдки. Това е всичко, което се случи.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Това ли е всичко?

— Манинг... — Шери разбираше, че трябва да избяга, но тялото му бе толкова близо до нейното... Езикът ѝ неволно премина по горната ѝ устна.

— Знаеш ли, винаги правиш така, когато искаш да те целуна.

— Как? — прошепна едва чуто тя и отново докосна с език устните си.

— Ето така — отвърна той и се наведе към нея. Докато я прегръщаше и притискаше към себе си, тя се вкопчи в раменете му. Устните им се сляха.

След няколко безкрайни мига, Манинг се отдръпна леко и се вгледа в очите ѝ.

— Необходимо ли е да казвам на братята ти, че намеренията ми са сериозни?

Когато на следващата сутрин Шери влезе в кухнята, Сузана се бе облегнала на стола на Манинг и надничаше във вестника му, а Дъг бе седнал срещу тях.

Щом видя Шери, Манинг стана и отиде да ѝ налее кафе.

— Днес с Шери отиваме в Санта Фе — обяви той и отново седна. Всички едновременно се втренчиха в него, включително и Шери.

— Сигурна съм, че Сузана с удоволствие ще разгледа галериите в града — отвърна тя веднага.

— А аз съм сигурен, че брат ти няма да има нищо против да ѝ ги покаже. Нали, Дъг?

Дъг погледна хитро сестра си.

— Ще ми бъде много приятно. И без това исках да купя няколко картини, преди да се върна в Хюстън.

Шери можеше да измисли много причини, за да не остава насаме с Манинг Чандлър. Но в този момент нито една от тях не ѝ се стори достатъчно сериозна. Единственото, което искаше сега, бе да се махне оттук и да прекара целия ден с него. Само с него.

— Къде отиваме? — попита Шери, когато забеляза, че вместо към Санта Фе, се отправят на юг.

— В Таос. Отдавна искам да те заведа там. Не е далеч. Освен това нямам желание да се срещам със Сузана и брат ти.

Манинг и Шери обядваха под сянката на чадър, на терасата на голям ресторант в центъра на града. После обиколиха няколко магазини и художествени галерии.

Последната галерия, в която влязоха беше пред затваряне.

— Съжалявам — каза собственикът, — но днес затварям рано, защото довечера ще гледам „Сън в лятна нощ“.

Шери се ококори. Не беше очаквала да срещне в Таос човек, който бърза за представление на шекспирова пиеса.

— Всяко лято студенти от театралния факултет на Методисткия университет в Далас изнасят представления тук — обясни той.

Слез като поговориха една-две минути, Манинг поиска да види една картина, в която преобладаваше жълтото и която бяха харесали много на витрината.

— Ако имате време, бих искал да я купя — каза Чандлър.

— Тази е една от любимите ми. Ще заключа и ще оформим покупката.

Щом излязоха от галерията, Манинг подаде картината на Шери. Тя поклати отрицателно глава.

— Не мога да я приема. Прекалено е скъпа.

— Бъди така добра, прекрасна Шери — каза меко той. — Купих я за теб.

Шери се усмихна в знак на благодарност и взе пакета, притеснена от жеста. Малко мъже харчеха толкова пари в такива случаи. Но може би той гледаше на този подарък като на награда за добре свършената работа.

— Късно е. Няма ли да се прибираме? — попита тя.

— Мисля да преспим тук. Още не сме посетили индианското селище, а мисля, че искаш да го видиш.

Въпреки че бе изненадана, Шери не възрази.

— В такъв случай трябва да се обадим във форта. Може да си помислят, че ни се е случило нещо лошо.

— Шери, ние сме възрастни хора.

— Възрастните хора носят отговорност. Не бива да безпокоим другите. — Тя отиде до един уличен телефон, пусна няколко монети и набра номера.

— Хуан? Обажда се Шери. Би ли предал на останалите, че няма да успеем да се върнем тази вечер? Ще се върнем утре. — Тя затвори, преди Хуан да успее да каже и дума. Когато погледна Манинг, той се усмихваше.

— Не каза къде сме — отбеляза той.

— Реших, че не е необходимо. — Тя също се усмихна.

Манинг се засмя и я прегърна през раменете.

— А сега да намерим стая. Хотелът е отсреща.

— Две стаи — поправи го Шери.

— Всичко разваляш. Май трябва да се радвам, че не ме изпращаш в друг хотел.

След като се отбиха в магазинчето на хотела, за да купят някои тоалетни принадлежности, двамата се отправиха към стаите си. Шери искаше да се освежи, преди да се срещнат отново в бара, за да изпият по един коктейл.

Спряха пред стаята ѝ.

— Е — каза тя, облегната на вратата, — ще се видим след малко.

— Може ли да вляза? — попита той.

— Не знам дали е много разумно.

Той я погали нежно по бузата.

— Искам да те целуна. Ще се задоволя и с една целувка, но искам да те прегърна, без да мисля дали в следващия момент някой няма да ме потупа по рамото.

Тя му подаде безмълвно ключа и те влязоха в стаята. Манинг бутна с крак вратата зад себе си, взе Шери в прегръдките си и я притисна до стената. Устните му жадно се впиха в нейните. След първата целувка последва втора, после трета, докато най-послед задъхани се разделиха.

— Хайде, тръгвай — каза тя, като дишаше тежко. Той я дръпна към леглото, но преди да я повлече надолу, спря и попита:

— Нали няма да ме изгониш, Шери?

Ако не беше попитал, тя сигурно нямаше да се съпротивлява повече. Но той попита и чувството ѝ за отговорност заговори.

— Смятай се за изхвърлен. Ще се видим след половин час долу.

Когато след трийсетина минути, Шери влезе в бара, Манинг я чакаше, а на масата пред него бяха сервирани два коктейла „Маргарита“.

— Наздраве — рече той.

— Наздраве — отвърна Шери и се загледа през прозореца към улицата. Пред хотела бе спряла кола. От нея излезе млад мъж в смокинг и подаде ръка на бъдещата си жена, облечена в бяла дантелена рокля.

Манинг взе ръката на Шери и каза:

— Ако бяхме на тяхно място, нямаше да се налага да наемаме две стаи.

Шери се усмихна смутено. Чувстваше се неловко, тъй като не знаеше какво всъщност искаше той от нея. В момента, изглежда, най-много го вълнуваше проблемът с преспиването.

Манинг стисна ръката ѝ.

— Може и да успея да намеря свещеник.

Шери го погледна в очите.

— Не знаех, че си такъв романтик — каза шеговито тя, а спокойният ѝ глас прикриваше бесния ритъм на сърцето ѝ. — Видя младоженци и веднага започна да фантазираш.

— Живея с тези фантазии от мига, в който те срещнах, Шери. Омъжи се за мен. Още днес.

Тя зяпна. Възможно ли бе да говори сериозно?

— Много е късно — каза тя, опитвайки се да каже нещо смислено. — Ще ни трябват разни документи и въобще...

— Както винаги, практичната госпожица Линдзи. Това означава ли, че ако имахме всички тези неща, щеше да се съгласиш?

— Не мога да разбера защо водим този абсурден разговор. — Тя изпи на един дъх коктейла си.

— Абсурден ли? Кажи ми честно, не си ли се замисляла за женитба?

— Виж как изглеждаме. — Шери погледна синята си раирана блуза и джинсовата пола. Манинг също беше с джинси. — Не сме подготвени много за сватба. Нямам дори нощница.

— Това е последното, от което ще се нуждаеш. — Той се усмихна и слабата ѝ съпротива започна да се руши.

— Няма начин да...

— Ако намеря начин, ще се омъжиш ли за мен, Шери? Още сега? Без колебание?

Да се омъжи тъй набързо нямаше да бъде в стила на винаги организираната, разумната и практична Шери Линдзи.

— Обичам те, Шери — каза той.

Тези думи решиха всичко. За нея вече нямаше никакво значение дали бе разумно или не. Манинг Чандлър току-що ѝ се бе обяснил в любов и тя бе сигурна, че е искрен. Виждаше го в очите му. Той я обичаше. Това бе достатъчно.

— И аз те обичам.

— Ще се омъжиш ли за мен? Ако искаш голяма сватба, нямам нищо против, но трябва да знаеш, че говоря сериозно. Искам да се ожена за теб. Много дълго те чаках и не желая да чакам повече. Не искам да ти дам възможност да промениш решението си.

— Няма да го променя. Ще се омъжа за теб. Когато поискаш и където поискаш.

— Какво ще кажеш да го направим тук и сега?

— Но как? Много е късно.

— Може и да не е. Ще проверим...

— Чандлър! Манинг Чандлър! — гръмна нечий глас недалеч от тях. И двамата се сепнаха, вдигнаха погледи и видяха, че към тях се бе втурнал мъж на средна възраст, а на няколко метра от него стоеше жена, вероятно съпругата му.

Манинг стана от стола си.

— О, здравей, Брауни! Радвам се да те видя. — Той се обърна към Шери. — Госпожица Линдзи, господин Браун.

— Брауни — поправи го мъжът, пое ръката на Шери и я разтърси енергично. — А това е съпругата ми, Бети Джийн. Какво правиш в това затънтено място, Чандлър? По работа или за удоволствие?

— Разглеждаме — отвърна Манинг. — Шери е от Хюстън и искам да ѝ покажа част от Ню Мексико.

— Чудесно — каза Брауни. — Имате ли нещо против да вечеряме заедно? Ще отидем в един чудесен ресторант, съвсем наблизо.

— Благодарим за поканата, Брауни, но няма да можем — отговори Манинг.

— Разбира се, че ще можете. С Бети Джийн сме си омръзнали до смърт, нали мила?

— Щом казваш — съгласи се с усмивка Бети.

Манинг погледна Шери.

— Извинете ни с Бети за момент. — Той дръпна Брауни настрана. Когато след малко се върнаха, и двамата сияеха.

— Скъпа — каза гръмко Брауни, — погрижи се за апартамент, купи дрехи, цветя и всичко, от което се нуждае младата дама. Ще правим сватба. — Той потупа Манинг по рамото. — Хайде, момчето ми, трябва да подготвим документите и самия теб... А също и халки. — И двамата мъже излязоха.

Шери не можеше да повярва, че толкова много неща бяха организирани за по-малко от два часа. Но тя бе вече готова за сватба, облечена в дълга снежнобяла рокля с голи рамене. Кестенявата ѝ коса бе украсена със свежи цветя, а на ушите ѝ висяха тюркоазните обеци. Манинг бе все още с джинсите си, но бе сменил червения си пуловер с бяла риза.

Сватбата бе идеална. Точно каквато си я бе представяла Шери — малка и интимна. Гласът ѝ секваше, докато повтаряше брачната клетва и накрая трябваше да избърше и една радостна сълза от бузата си. От възлението гласът на Манинг премина почти в шепот, докато поставяше златната халка на пръста ѝ и изричаше думите, издържали проверката на времето.

След церемонията пиха шампанско и ядоха торта заедно с Брауни и Бети, които им кумуваха. Те бяха много приятни и мили хора, които изглежда познаваха всички в Таос. Бяха убедили собствениците да отворят отново магазините си и дори бяха успели да уредят всички формалности. Освен това знаеха и кога е време да оставят младоженците сами.

Шери и Манинг изпиха по още една чаша шампанско в чест на новия съвместен живот. После се разходиха по тихите улички на Таос и вечеряха, преди да се приберат в хотела.

Когато застанаха пред вратата на хотелския апартамент, Манинг я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. После внимателно отпусна ръката си под коленете ѝ и тя бавно стъпи на пода. Щом застанаха с лице един срещу друг, ръцете му обвиха кръста ѝ, а тя отпусна своите на раменете му. Целувка... Още една... После той се вгледа опиянен в очите ѝ и докато изваждаше цветята от косата ѝ прошепна:

— Обичам те, госпожо Чандлър.

На сутринта Шери лежеше на огромната спалня и наблюдаваше спящия Манинг. Осъзна, че мечтите ѝ са се сбъднали и радостна тръпка премина по тялото ѝ. Манинг Чандлър бе неин съпруг и я обичаше. Помисли си, че има опасност всеки момент сърцето ѝ да се пръсне от щастие.

Той отвори очи и видя втренчения ѝ поглед.

— Какво има?

— Нищо. Просто си мисля колко съм щастлива.

— Чудесно. — Той я привлече към себе си. — А сега ми го докажи.

Тя се сгуши в обятията му.

— Не искам да си тръгваме днес.

— Аз също. Но за съжаление братята ти ме чакат във форта за втория етап от разговорите. Не мога да си позволя да обиждам новите си роднини... поне не през първото денонощие.

— Том и Дъг винаги са се появявали в най-неподходящите моменти. Понякога си мисля, че...

Манинг я прекъсна с целувка и тя бързо забрави за братята си.

След закуска в леглото, те тръгнаха обратно към форта. По време на едночасовото пътуване двамата разговаряха весело, смееха се и се наслаждаваха на всеки миг. Колата още не бе спряла, когато Том и Дъг изхвъркнаха от къщата. След тях излязоха Хуан и още няколко души от персонала. Всички изглеждаха много развълнувани.

— Къде бяхте? — попита Том и рязко отвори вратата на колата.

— Страхотно посрещане. — Шери слезе и потупа Том по бузата.

— Отговори на въпроса ми! — Том я хвана за раменете и я обърна към себе си. Беше намръщен също както при онзи случай, когато Шери, тогава на осемнайсет, се бе прибрала от среща в три часа сутринта. — Нямаше ви цяла нощ.

— Изумително заключение — каза тя, но вече бе започнала да се ядосва. Какво от това, че бе отсъствала една нощ? На Том изобщо не му влизаше в работата. Беше достатъчно възрастна, за да позволи да се държат така с нея.

— Може би не питам когото трябва. — Той я пусна и се обърна към Манинг. — Къде бяхте, Чандлър?

— Не е твоя работа — отвърна Манинг, като че ли бе прочел мислите на Шери. После се обърна към Дъг. — И ти ли участваш в този линч? — Дъг се усмихна.

— Не. Всъщност мислех, че трябва да си взема пушката и да стрелям. Като на сватба.

Манинг се засмя и прегърна Шери през раменете.

— Съвсем правилно. Трябваше да постъпя както е прието. — На лицето му се появи самодоволна усмивка. — Но има един малък проблем. Вече съм женен.

Двамата братя впериха свирепи погледи в Манинг. На него явно му бе забавно, а Шери започна тихичко да се смее при застрашителния вид на Том и Дъг.

— По дяволите — изръмжа Том, докато Дъг изглежда беше готов да се нахвърли с юмруци.

— Момчета, преди да ме набиете, искам само да ви кажа, че вчера двамата с Шери се оженихме в Таос. — Той протегна ръка. — Така че, няма ли да поздравите зет си?

Шери забеляза огромното облекчение на лицата на братята си, когато започнаха ентусиазирано да поздравяват Манинг. След като всички се успокоиха, групата влезе в къщата, където Готвача вече бе сервира обяда.

Братята й започнаха да я убеждават, че трябва да направи втора сватба, по-голяма, но Шери категорично отказа. Нямаше нищо против нейното семейство, както и семейството на Манинг да отпразнуват случая заедно, но не искаше традиционна церемония. Сватбата й бе просто идеална.

Така и направиха — обадиха се на родителите си и ги поканиха на малко тържество във форта. Всички се зарадваха съвсем искрено на новината и особено Трей Чандлър и Есми Фонтейн. Есми поздрави снаха си много сърдечно, а Трей добави, че се надява скоро да се запознаят. Шери беше много въодушевена от вероятността родителите на Чандлър отново да се превърнат в истинско семейство.

Младоженците прекараха целия следобед разделени един от друг. Шери проведе няколко телефонни разговора с Албъкърки във връзка с назначението на няколко нови агенти, които да бъдат първите обучаващи се съгласно договора с форта. А Манинг излезе заедно с Том на разходка с коне, за да му покаже целия комплекс. Веднага след обета Дъг бе отишъл да закара Сузана на летището на Албъкърки. Същата вечер всички отново се събраха около басейна и се получи приятно, малко тържество.

Най-после Манинг и Шери останаха сами. Разхождаха се по алеята, хванати за ръце. После седнаха на един дънер и се загледаха в звездното небе.

— Не можах да повярвам на ушите си, когато Дъг каза, че иска да вземе пушката — каза той.

— Казах ти, че прекаляват с грижите си за мен — отвърна Шери.

— Разбирам ги. Всички те обичаме.

— Не съжаляваш ли, Манинг?

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш.

— Май ще трябва да ми обясниш.

— Аз няма да бъда идеалната съпруга.

— И това, според теб, е проблем? Не си спомням да съм изисквал съвършенство.

— Но аз изобщо не мога да готвя. — Манинг се засмя и я притегли към себе си.

— Още по-добре. Имаме си Готвача. Той ще бъде много доволен, че никой няма да му се бърка в работата.

— Зашиването на едно копче е огромно събитие за мен — продължи тя. — Не мога нито да шия, нито да плета, нито да бродирам.

— Не си спомням някога да съм казвал, че искам жена ми да умее да върши всички тези неща.

— Обичам работата си и не искам да се отказвам от нея.

— И аз не искам да се отказваш. Забрави ли, че ще отговаряш за обучението на вашите хора тук, във форта? Е, това ли бяха всичките ти така наречени недостатъци?

— Манинг, не сме обсъждали нищо преди сватбата. Мисля, че...

— Шшшт, съпруго моя. Искаш ли сега аз да ти кажа кое е най-важно за мен. Искам да имам семейство... деца, няколко деца.

— Аз също.

Манинг се усмихна.

— И искам през останалата част от живота си да живея тук, в Ню Мексико. Разбира се, ще пътуваме по света, но искам домът ни да е тук. Искам да се обличам спортно и изобщо не ме интересуват никакви смокинги.

— И по този въпрос нямам възражения.

Той хвана ръцете й.

— Но най-много от всичко на света, искам да имам жена, която да ме обича, само мен. И която иска да бъде с мен, да се грижи за мен

и аз да се грижа за нея до края на живота си. Ще се справиш ли?
Шери отвърна на въпроса с целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.